(A3) ΑΡΧ. ΑΝΘ. ΜΑΚΕΔΟΝΙΑ. ΦΥΛΛ. ΜΕΤΡΟΥΜΕΝΑ.

9-3-1881.

Στὸ ρήγα τοῦ Ν. Βαμβέλη.

Εἶν' ἡ ρηγάνα ὅπου μᾶς γλυκὸ μᾶς μιροβολᾶει,
Ἄσπρο μαλλιὸ σὰν χαραυγὴς στοῦ οὐράνου τὸ φῶς,
Ἡ γνῶσι προβλαματικὴ σὰ χάρι μαραμένα
Εἶναι σκληρὸ βάσανο σὰ σκιάχνα γυμνωμένα.

Εἶν' ἡ ρηγάνα ἄνοιξι, χαρούλα μᾶς θεία,
Ἀγγελικὸ χαμόγελο, ἡλιόπλαστη πηγή,
Ἀλάκατο παραμύθι ἡ γνῶσι σκληρὰ
Εἶναι ῥιάχνι ἀπ' τὴ ψυχὴ μὰ πάρα εὐτυχιά.

Εἶν' ἡ ρηγάνα στεναγμὸς μαγεμένο ἀηδόνι,
Βραδιὰ γλυκὴ στὸ ἔρημο ἀπ' ὅπου περνᾶει τὸ βράδι,
Δ' ἐρημωμένο χιλιοτρὶ κανένα μᾶς χωριὸ
Εἶναι ἀπάρατο νεκρὸ μὲ ἀπάνθρωπο πληγιό.

Κ' ἔτσι ἡ ρηγάνα σύντροφος ψυχῶν ἀγαπημένων
Χαρτωμένο ὄνειρο, γοητεύει μυρωμένος,
Ἄγριο κάλλος, ἐντελὰς ἀλλὰ μὲ ἀπάνθρωπο
Εἶναι τὸ ρήγας ἀδερφὲ: Βαμβέλης ἢ Δουκάτος

Πρωτάρα 25 9.ρ Μαρτίου 1887.

ΧΧ

A4

ΑΡΧ. ΑΝΔ. ΚΑΤΣΙΛΑ. Ε. 10-3-1881
ΑΠΛ. ΜΕ ΠΡΟΦΗΜΑ.

Περισυνέ αρά τόν Γούλιαν Δανιήλον
ή Κον Γ. Γαλανάκην.

Ἂς ἐδοκάμεν νά σάς εὐχηθοῦμεν καλήν αὐτήν
Καί ἐκ τοῦ σαρδί σου ἐλπίζ νά γύρευτ τό νύφας,
Τό μάλλι' σ φανταούα σου τό ἐξορμό σου νύφια,
Τό ἡλιάφορ ἡμερολόϊ σου σύμανδος τό χύρια!
Μονάχοι ἐν 10.η Μαρτίου 1881. ΧΧΧ

ΕΤΑΙΡΙΑ ΗΠΕΙΡΩΤΙΚΩΝ ΜΕΛΕΤΩΝ · ΕΤΑΙΡΙΑ ΗΠΕΙΡΩΤΙΚΩΝ ΜΕΛΕΤΩΝ

(12)

Τῷ φίλῳ μου Δημ. Παναβασγιάν
Ὑγιαστήρας αὐτὸ τὸ τσίμπημά μου «Δ' Ἀδέρφια μας»
23ᵃ Αὐγούστου
1881.

Καθὼς αὐτὸ τὸ χαμόγελο τ' αὐτόνε ἐφορεμένο
Σὲ μιὰ πικρὴ μέσα σὲ μιὰ ἀγάπη προσμένει βουβαμένο
Μὰ σὰν προβάλῃ ἡ αὐταφιὰ καὶ ἡ γῆ σὰν φανερώσῃ
Κι' αὐτὸ προβάλλει χαρωπὸ γιὰ νὰ τὴ χαιρετήσῃ,
Μὲ τὸ γλυκὺ ἐφαρμόδι του τ' αὐγὸ τῆς μυρμιᾶς
Μὲ τὴ νοικοκύρα των δασῶν τὴ φροντιστὴ τοῦ κόσμου.

Ἔβγα κι' ἐμὲ τὸ τσιμπημάκι μέρα φαντασμένος
Ἐδῶ κι' ὁ δόλιος βιολὶ, βουβὸς τῆς νυχτιᾶς μένος
Μὰ λίγα νοῦρδ' ἡ Δευτεριὰ μὲ τὸ συνεφιασμένο χάρο
Κι' ἡ Δεκεμβρία σύβλακα γιὰ τὸν τόρνο τὸ φαρμάκι
Κι' ἐγὼ προβάλλω χαρωπὸς γιὰ νὰ τὴ χαιρετήσω
Μὲ τοῦτο τὸ ἐφαρμόδι μου τ' αὐγὸ νὰ τὴ φιλήσω.

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑ · ΕΘΝΙΚΟΝ ΜΕΤΣΟΒΙΟ ΠΟΛΥΤΕΧΝΕΙΟ

ΑΡΧ. ΑΝΘ. ΚΑΤΣΙΑΑ ΦΥΛ. ΜΕΤΡΗΜΑΤΑ.

Προοιμιον

Ἐν ἀ. μ. τ. βασιλεῦ ὁ ἔρμιων γεωργίου ἀ.
παῖδ' ἐὰν ἡ τριπόρος διαφορὰ σου.

δὸν δίνορο μαῦ φαίνεται ἡ ὄμορφη λούλα μήρα,
ἀγαπητὴ μας βασιλεία, ἐμόστοργη Παλήρα,
δὸν παραδέχουν δίνορο μὲ φλερὲς ἀχλάδες,
γεμάτο νόδο μὲ χαρὰ μὲ ρόδινες ἐλπίδες,
ἀμμὰ δὲ ἔναι δίνορο δὲ ἔναι βολοσάϊα,
ἀβγάδια ἀνδρόνικου, [redacted] ἡ ὀμορφὴ σταυρούλα!
Παλήρα! ἀβγάδια ὁλόγυρα σὰν ἄγγελος γυροπλάϊ μας
μὲ χέρια δὸν λάφορο στὴ μούρη μὲ παρηγοριά μας.

ΕΤΑΙΡΙΑ ΗΠΕΙΡΩΤΙΚΩΝ ΜΕΛΕΤΩΝ · ΑΡΧΕΙΟΝ ΡΑΨΑΝΙΟΥ

ΑΡΧ. ΑΛΕ. ΚΑΤΣΙΛΗ
ΘΕΜΑ ΜΕΤΡΗΜΑΤΑ.

ΕΧ. ΓΓ ΧΙΙ,Β.
ΜΕΤ. ΜΗΤΡΗ.

Ε-1-10-1881.

Ἐνέγραμμα εἰς ἠνδ' ἐνοδοχεῖα τοῦ Βασιλέως
τοῦ ἔμπορον Γεωργίου τοῦ Α. ἀπογραφέσαν ἐν Τριπόλεως
ἀσφαλῶς.
1ος 8ΒΡ/1881.

Παρακάλεσσε μοῦ φαίνεται ὁ ἄγιος τούτη μέρα
Ἀγαπητέ μου Βασιλεῦ, φυγόλογα πατέρα.
οἱ δικοί σου ἄγγελοι φοβόνται καὶ προφέρουν
Καὶ ἡ ὄψη σου, σήμερα, ἀγάλλεται ἡ χαίρουν
Κι' ἐβίκασαν ἀγαθέρου καὶ δὲ προϋπαντοῦν
Καὶ τὸ σπίτι σου ἀρχοῦν μὲ νὰ πανηγυρίσουν

Κ. Σαμαρτζῆς

ΕΤΑΙΡΙΑ ΗΠΕΙΡΩΤΙΚΩΝ ΜΕΛΕΤΩΝ · ΕΤΑΙΡΙΑ ΗΠΕΙΡΩΤΙΚΩΝ ΜΕΛΕΤΩΝ

Στίχοι Γενέθλια
Στὸ δεξιό μου βυζί

29 Μαρτίου 1900

*

Σὲν σήμερα γεννήθηκες.... Εὐλογημένη ἡμέρα,
Ἐβδόμη Δεκεμβρίου μου, γλυκειά μου δεξιέρα,
Ποὺ μοῦπες μιὰ στὸ Σπίτι μου μιὰ Ἄνοιξη αὐγούλα
Σὲν Περσεφόνου ἔρχεσαι κι εἶσαι ἡ δροσούλα.

*

Μ' ἐρχαίες Νύφη ὄνειρα ὁ ἥλιός σου ἀνοίγει
Γιατ' εἶχε νόδο στὴν καρδιὰ καὶ χρῶς στὴν ψυχή μου
Νὰ γένεις τὸ Μυρόσυνο πέθουν Δεκεμβρίου
Ποὺ βγῆκαν στὸ Σπίτι μας σὰν ἔρημες αὐγούλες.

*

Κι ἐσύ, κι' ἐσὺ σὰν κάποτες ἀπὸ τὸ ἀνοιξιάτικο
Τὴν συμφορὰ μὲ σκοτεινὸ, ὁλάκερη σ' ὄνομά σου
Σὲ νιὸ σπίτι μου ἔρχεσαι, ὁλόφωτο γιὰ μένα,
Μὲ προσφορὰ χαρούμενη τὸ δεξιό σου στῆθος.

ΕΛΛΗΝΙΚΟΝ ΜΟΥΣΕΙΟΝ ΤΕΧΝΗΣ

Ε. 29-3-1900. Δ'
Αρχ. Αθ. Αλκμ. Τεκμ. (Νο 54).
Δ3

ΤΗΡ. ΜΗΤΡΩΩΝ 4ου ΑΔ ΕΚ 28.6 ΧΤΟ, ΑΜ-ΜΑΡΗ + ΛΟΛΙΒΙ ΑΡΧ Δ.Μ

102

Β-3
1.

Στὸν Γεώργιο τὸν ἀγαπητό μου ἀδερφό

(29 Μαρτίου 1900)

*

Σὰν σήμερα γεννήθηκες.... ξημερώνει τ' ἄγρια,
Ἐβλέπαμε δειλιάζοντας μὲ χρυσαὶ μου ἀγαλλιὲς
Πῶς μοῦλιαζε μὲς τὸ σπίτι μου μιὰ ἄγνωστη αὐγούλα,
Σὰν πετρουλίτσα ἐξαίρετη τὴ ἐδέχτηκε ὁ γιαλός.

*

Μ' ἐφτὰ χρονῶν νέρια ὅπερα ἐπλάρωσα, ταυτί μου,
Ὅτι ἔλεγα πόσο θὰν μεγαλὰ καὶ χάρος θὰν γυρεύει μου
Νὰ μὲ πάρῃ τὸ μικρούλικο κι ἄπονο ἀδέρφι μου,
Ποὺ ἔκλαιγεν ἀπὸ τὸ σπίτι μας τὸ ἔμορφο ἐξαίρετό.

*

Κι ἀπού, κι ἀπού, σὰν νάτονες ἐκεῖ τὰ σωφρονιά σου
Τὴν ὀμορφιὰ μὲ σεβασμὸ ἐθώρεχα ν' ὀγαπιέσαι —
Σὰν περπατοῦσαν ξεμωρὲς, τὸ πρῶτο γάλα-γάλα
Ποὺ πρόσφερες χειρούργανα τὴ δόξα τὸ στερέα!)

1) Τὸν ἐβράβευσε ἡ Ἀκαδημία Ἀθηνῶν γιὰ τὸ ὁμώνυμο ἔργο του
συνδεόμενο μὲ τὸ διαγωνισμὸ ποὺ προκήρυξε ἡ
Βασιλίσσης Ἐλισάβετ τῆς Ρουμανίας γιὰ ἔργα ἐμπνευσμένα
ἀπὸ ἑλληνικὴ ἱστορία καὶ λαογραφία.

ΕΤΑΙΡΕΙΑ ΚΡΗΤΙΚΩΝ ΣΠΟΥΔΩΝ

1 ΦΥΛΛΟ ΤΟΠ, 4' ΣΤΗ, LX. 20 x 15, ΜΜ. ΜΤΑΕ, 4 ΡΥ. Α.Μ.

1/Β/3

Τὰ γενέθλια τῆς θυγατρός μου Δάφνης.

Τὴν ἡμέρα γενεθλίων, εὐχομαι ἡ ἡμέρα.
Ἐφλόγιζαν Δαφνούλα μου, χρυσαί μου δυγατέρα,
Πού μεθύσιας μές ὁλο σου ἡ μαν μιᾶς ἔνοιχης αγάπης,
Σαν Παραδείσου ἐξοχική κι' ἀέρινη δροσούλα.

*

Μ' ἀρχαίας νύφης ὄνομα σ' ἐδάλασα, παιδί μου,
Γιατ' εἶχα τόδο στὴ καρδιά μεῖ τόσο στὴν ψυχή μου
Νὰ γένεις τὸ μυριόσσυρο μεῖσσονα Δαφνῶν τροφόνι,
Πού βρῆκαν εἰς τὸ σπίτι μας τὴ ἡμερία ἐμνήνι.

*

Κι' ἐσύ κι' ἐσύ σαν πάτησες μές εἰς τὰ σπάργανα
Τὴν ομορφιὰ τὴν σπιτική, ὅσο ἐχ' ὀνομιὰ σου
Τὰ πρωΐα μου ξημέρωσε, τὸ παιδο-νύφη-νάνι
Μοῦ φτερόβγαλε χαρούμενη τῆς Δάφνης τὸ περβόλι.

Κωνσταντινούπολη
29 Μαρτίου 1910

Γ. Ξενόπουλος

(1) Ὅλα γενέθλια τῆς θυγατέρας μου Δάφνη
ἐγράφτηκαν μέ πόθο βάθος τὸ ~~~~ γράμμα δι-
κό μου « Ἀγάπης τοῦ Σωτῆρος ».

1 ΘΕΣ. ΒΙΒΛ.
ΧΕΙΡΑΦΙΑ
ΜΕΝ. ΜΑΚΡΗ
20 ΚΙΣ

ΑΡΧ. Χ. ΣΗΛΗ.

B (3)

34

Στὴ Γενέθλια τῆς δεσποινίδος μου Δάφνης

(29 Μαρτίου)

Σὰν σήμερα γεννήθηκες, ἐνδοξοτάτη ἡ ἡμέρα,
Ἐθλάγγεψε ἡ χαρούμενα μου, ἡ γλυκειά μου δεσποινίδα
Ποὺ μόνον εἶσαι στὴ σκέψη μου μιὰ ἄνοιξις ἀέρινη
Σὰν Παραδείσου εὐωδιὰ κι ἀθάνατη ἀμβροσία.

*

Μ' ἐρχαίους Νόμους ὅπου ἐζοῦσα, ποὺ ἐμοῦ
Γιατ' ἦτα τόσο δύσκολη καὶ χαλασμένη ἡ γῆ μου
Νὰ ἤσουν τὸ μυρόσσυρτο πάντοτε δάφνη εὐωδιάτη
Ποὺ ἤτανε τὸ ἐλάτι μας σὲ ὅμορφα ἀγέρια

*

Κι ἐσύ, κι ἐσύ σὰν νάνουνες μὲς ἀπ' τὰ σπάργανά σου
Τὴν ὀμορφιὰ τὴν ἀστερή, ὁποὺ ἄγγιξε ἡ ὄψη σου
Στὰ ἐρωτά μου ἀγάλματα, τὸ ὡραῖο νάν-νάν
Μοῦ ἐφύσηξες ἀνίδεη τὴ Δάφνης τὸ πεφάνι.

Ν. Χρυσοβελώνης

ΕΤΑΙΡΙΑ ΗΠΕΙΡΩΤΙΚΩΝ ΜΕΛΕΤΩΝ · ΑΡΤΑ

ΠΡΩΤ. ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟ Α' ΑΘΗΝΩΝ, ΣΧ. 28.4Χ20, ΠΡΩΤ. ΜΗΤΡΩΟ, ΑΡΧ. Α.Μ. Ε 10-2-1915

9/5

Ο Βασιλιάς του Γέλιου

Χαρούμενο ήταν Γέλιο και γλυκοφαρουδούνε
Και έβγαιναν βάρκες και χωριά μι' όδο γεμάτο και νάδουνε
Τον Βασιλιά, τον Λιλιπή, τον πορφυρογεννητο
Που δω περάσε τον βαρύ δεφτέρι Ιμπέριο.

Χ

Όξω στο φρούριο τα λευκά δυόρτια σεφτεδιαρεγέα
Και γέρναν τα περάσια τους τα παλαιοκομμένα
Και προσκυνούν τον Λιλιπή, τον βασιλιά τον δάφνες
Που γύρω περιφέρνας και Τσιτσιους και Βουζάφους.

Χ

Κι' ένας γλυκο χαμόκορμας, δεν άνοιγες γουλάδι,
Σαν κόμαρο Ηνωμένης δημοτικό τραγούδι,
Το μέσο από τις Κόρφους τον εμπορεδα βγαίνει
Και μη δω' Εμπεδοκλή μι' μια φωνο ψηλώνει:
—Καλώς μας ήρθες Βασιλιά! Ευχαριστούμε πέρα
Που πάλι δω τον δικό σου δίκαιο Γέλιο έδω φέρει!

10 Φεβρουαρίου 1915

Λ. Παπαδιαμάντης

Σημ. Είναι γνωστό ο Βασιλιάς Κωνσταντίνος δεν εγκαθιστήκε στην Ηπειρο πριν 21 Φεβρουαρίου 1915, και γεγονός αυτό το ποιητάκι εχει δει: προφητικά τα γεγονότα, που πραγματοποιήθηκαν στην νεοελληνική ιστορία εκατονταετία του Βενιζέλου στις 21 Φεβρουαρίου (1915)

Τσαρ. πρωτ. Α' σειρ. Lx. 28-4x20, Μητ. Μητρ. Αρχ. Α.Ν.

6-12-6-1918 147

13/3

Πρόσωπον

Σ' ετά γυρίσι, σου ε δεν την Κοσμητή Αρχι-
επισκοπή της Νάξου από τον Σεβασμιώτατον Αρχι-
επίσκοπον Αιγαίου Κ^ον Λεονάρδον Πρίντεζην, στις
12/25 Ιουνίου 1918 ώρα μιάν τ' απομεσήμερον τη
Κυριακήν του Παραλύτου, που γιορτάζει εμέρα την ύμνο
την ευχήν του ονόματός του

Χαίρε ο' επίσκοπε, που φορείς τη μιτρίτσα ρέσα
Πούνται δορά στρατωτική, με τον σταυρό γιατ' έχεις,
Της Σμυρνιάς τον χριστό, πως αιχμαλωτισμένος,
Που σήκωσε φτερούγια την Ορθοδοξίαν όλην,
Κλαίοντας με τα σώματα, τα χριστογεννημένα,
Ναούς, χαρμά, συναγωγές, παιδάκια κι' όλα έλα
Χρυσόμυρα στο παζάρι ή χριστιανά σπίτια
Ως έχασι και συνείφιασι σκότους μαρτιάς
Νύχτα, που δεν καλέχανε γυναίκες του βγάλαν
Από το μπόρο Αμέρικα των δέκα προστατείτων.

Χαίρε ο' επίσκοπε, σύρνουν με στην στράτα παράξω
Δικρίον τον Χριστόν χριστόν, τον Κύριον τον Σωτήρα τους
Και τραγουδούν απίστευτα νεκρώσιμα σκληρά,
Και βρέχουν την Σταύρο με τον Σταυρό στον ώμο
Να σταθούσιν τον χριστόν την Πίστη την αγία
Κι' όχο το Σπίτι του Αδάμ μια Μοίρα να το κάνουν,
Και φαίνονται μπρίκοι τα ρασοφορεμένα.

Ὅμοιος-παρόμοιος σὰν αὐτοὺς τοὺς ρασοφορεμένους
Εἶναι κι' ὁ Ἀρχιεπίσκοπος αὐτὸς, ὁποὺ προεδρεύει
Σ' αὐτὴν μιὰ τὴν πανήγυρη κι' ὡραία πανδαισία,
Ὁ Μονεμβάσου Πρώτιστος ὅπου γιὰ ὄμορφός του
Τὴν φρόνιση τοῦ Νέστορα, τὴν λύρα τοῦ Ὁδυσσέα,
Καὶ δίωνε προτίμηση καὶ συντελοῦσε πομπαίως
Αὐτὴν τὴν Ἀρχιεπισκοπή, τὴν πολυμερισμένη
Ποὺ εἶναι Ἀρχιεπισκοπὴ τῶν Νησιῶν τῆς Ρόδου,
Τῶν λογομοιάζων Νησιῶν, τῶν χρυσοδοξασμένων,
Κοντὰ στὸ σπίτι τοῦ Σταυρὸ, στὸ χέρι τὴν ροφαία,
Καὶ ἰσαίνουν τόσες φορὲς τῶν Τούρκων τὴ μανία.
Χαρὰ στὴν Ἁγιὰ Σμυρνιὰ, ~~χαρὰ~~ στὴ Ἁγιὰ Ἔφρα,
Πόχουνε τέλειον ἐρχηγὸ, ἱεροφάντην τέλειον
Μὲς στὸ λιβάδι Πάγκαλο, τὸ πολυμερισμένο.

Ὅμοια-παρόμοια σὰν αὐτοὺς τοὺς ρασοφορεμένους
Εἶναι κι' ἡ σεβαστὴ αὐτὴ ἱεραρχικὴ χορεία,
Ποὺ στέκουν ἐδρόμυρα αὐτοῦ τοῦ Ἀρχιεπισκόπου,
Μὲ μυστικὴν εὐγένεια καὶ τοῦ παραμερώνει
Τὸν δρόμον του τὸν ἱερὸν καὶ δεξιουμενέσου
Μ' ὅσες τὶς χριστιανικὲς καὶ ὄμορφες ἀρετές της,
Καὶ πάντα τὴν Κεφαλὴν τῆς Νέας Σμυρνιᾶς
Ἀμάραντον στέφανον δένει καὶ προσευχὴ τὸ λέει.
Χαρὰ στὴν Ἀρχιεπισκοπὴ καὶ τὸν παπὰ λαὸ της,
Πόχουνε τέλειους λειτουργοὺς καὶ ἱεροψάλτες

Όμορφος-παρόμοιος τὸν εὐλόγησε τοὺς θείους γαστρός
εἶναι μ' ὁ τσοπάνος παντοῦ τρεχοβολᾶς,
Ν' τὸν τσαντέμπρος ὁ μαῦρος καὶ τσοπανεσμένος,
Πάρτε τὴν Πίστη στὴν καρδιά, στὴν γνῶσή σου τὸ μέ
Κι εἶναι τὸ Ἀρχιτσοπανάκι παμάρι καὶ στολίδι
Καὶ τοῦ ὀρχεστὸς χριστιανὸς εὐάρμοστος προσέχει
Σμῦρνα τὸν χῶρο τὸν Σμυρνό, τὴν Εὐαγγέλιο σ' ἄγιο.
Χαρὰ στὸν Ἅγιον χριστιανό, στὸν Ἅγιον τὸν Λευΐτη,
Ποὺ συναντᾶτε τὴν ὄμορφη αὐτὴν ὀμόγυρά του,
Ρωτᾶ τὸ παιδί του τ' ὄνομα τὸ τσοπανεσμένο,
Ἀγαπημένους θέλουν του, τὸ Ἐκκλησίας τοὺς γιούς
Τ' αὐτὸ τὸ τσουκνοσάρακο χριστιανικὸ γρικᾶτε,
Ποὺ λαογράφοι τὸν χρυσὸν δυὸ ὀνόματα μᾶς ἔμαθε
Ἡ Ἀγάπη καὶ ἡ Εἰρήνη.

Νεάπολις 12/25 Ἰουνίου 1918

ΕΤΑΙΡΕΙΑ ΗΠΕΙΡΩΤΙΚΩΝ ΜΕΛΕΤΩΝ · ΑΡΧΕΙΟΝ ΡΩΜΑΝΟΥ

ΠΑΡ. ΠΡΩΤΟΤΥΠΟ Α' ΟΜΑΔ, ΣΧ. 28.4Χ20, ΜΜ. ΜΠΜΕ, ΟΙΚΦ. ΜΑΡ ΑΡΧ. Α.Μ.

Ε. 29-6-1918

150

14/3.

Στήν Αγριανιδέα

ΑΝΑΦΕΡΕΤΑΙ ΣΤΟΝ 41° ΚΑΤΑΛΟΓΟ

ΣΤΗ 30/ΡΙΔΑ ΤΟΥ ΑΡΧΕΙΟΥ.

Σᾶν σήμερα ἐτέλειωνε τ' ἀγγγυμό τό σχῆμα,
Ἀρτέλειωνε τοί γάϊτα, παραίθιους τοί ἐμόρφια,
Ἐβάρους χειρούργους σ' ἐτοῦτο μέτωπό σου
Τοῦ Ναζωρείου τ' ἄχραντο νά 'σπέρνουν ὀλεφείν,
Καί γέρνεις τῆς Ἐσμυρνιᾶς νυμφίος-στρατιώτης!
Χαρά σ' ἐτέ, ποντέντυχε μιά τήν χρονιά τήν Μοῖρα
Ποῦ σάγραψε στήν γέρνα σου νέα ψυχή λίθια Νύφη.

Μυρός-μυρός ἐβάλαμες τῆς Πίστης μας τό γάλα,
Μέρα καί νύχτα ζούβουν σταί δέντρα παιδιά της,
Ἀνάσανες μ' ὑγείαια καί δυνατάματά της,
Μές στήν παρέα σου χαρά ἐμόρφια τοί χριστοί,
Καί τοί Σταυρόν τοῦ Γολγοθᾶ βαστώντας στοί ὤμο.
Χαρά στήν εἴρια Ἐσμυρνιά, ποῦ λέγουνε Νυμφίον
Ἐδέχτηκε στήν ἀγκαλιά καί δέντρα ἀγιαστά της!

Ἐνανθρώπου εὐαγγέλου κρατῶντας
Σ' ὦμοι σου χέρι τοί Σταυρόν, καί σ' ἄγιο τό Βαπτίσμα,
Ἐμορφάνες τοῦ Χριστοῦ τήν πίστη τήν ἀκριβή,
Καί τήν καρδιά σου ἔκανες βωμόν τῆς Εὐσεβείας,
Σᾶν εὐσεβής Ἀπόστολος σᾶν ἔγιος στρατιώτης!
Χαρά σ' ἐτέ, μιγιτή μι ἀνέρδα Λεβέντη,
Ποῦ λέγου σταί δυό ζάγρες, ἔγιο καί ἀγιαστέρο.!

Είναι μια νέα ημέρα αυτή που Παναγίας μου
Αγγελικό νανουρισμα, ουράνια μελωδία
Γλαύκα θεϊκολογία, ευωδιά ουρανίες,
Εξαστέρωτο της γιορτής, πλατύς τον Περιβολιού σου
Προσδοκώμενον Ανάσταση και θεία ευδαιμονία.
Χαρά σ' εσένα Δέσποτα, δόξες την ένωσή
Μια Μάνα σου χαιρόσουνα ημέρα νέα γιορείης.

Νέζο 29 Ιουνίου 1918.

ΕΤΑΙΡΙΑ ΗΠΕΙΡΩΤΙΚΩΝ ΜΕΛΕΤΩΝ · ΔΗΜΟΣ ΡΙΤΣΩΝΑΣ

2 ΦΥΛΛΑ ΤΟΡ. Α' ΟΥΚ, ΣΧ. 29 ΧΙΣ, ΜΗ. ΜΥΛΕ, ΑΡΧ. Α. Μ.

23-7-1920,

Α/Τ/ = Εἶσαν....

15 Αὐγούστου 1890

Εἶσαν ἡ ψυχή μου ἡ ἐχθρή,
Εἶσαν τό ψωμί μου τραγούδι,
Εἶσαν τό ψωμί μου στεριάνι
Τοῦ Περδικᾶ ἐγγύ λαγούδι.

*

Σέ ψιλόβολα μές στή σγκαμαί μου
Σέν κόκορόμυλον δυόσκυφό μου
Κι' ἤρθε ἕνας μαῦρος Καβαλιέρης
Καί σ' ἔρωτεψε ἄσο τό ψωμί μου!

*

Δέν ἀνησύρομαι, ψιλάγω καί φωνάζω,
Κύκλω νυκτιά δέν σέ βλέπω πουθενά,
Κι' ἔβρεχε ὁ θεός σύννεφο_μαῦλο
Σ' ἕνα τό Κόκορον τόν ἀσπρό!

*

Μοῦ μέν' ὁ μαῦρος Καβαλιέρης
Σέν Κάλλο-Κόκορο σ' ἔνα βρέχι.
Τσιρίσαν Ὀρφέες πελεκάνοι
Σέν Τσιρίσαν, μαῦρο ἀγάλι.

Στὴν ὄψη τῶν ἀρχαίων Γερμάνων
Μὲ δόλιρια συχνὰ τὸν χέρο,
Φέρω τὸν Ἄδη σύνο-νείλω,
Γιὰ νὰ σὲ ἰδῶ καὶ νὰ σὲ δῶρω

Καὶ μιὰ φωνή μου λέγει τότε:
— «Σώπα, που χάνει ἡ μυγιὰ σου
«Δὲν χαλάνισα τὸν κόσμο
«Πάει σύγχρονος τοῦ Περαντέσου!»

Σύρ. 23 Ἰουνίου
1920

Ν. Ἀργυροβασίλης

Ν. Δ.

Μποροῦσα μὲς αὐτὸ τὸν Ἄδη
Νὰ σὲ χαιδέψω μὲ αὐτὸν τὸν χέρα,
Ἀλλ' αὐτὸ τοῦ νοῦ τὰ χέρια
Δὲν εἶχαν ἄχος νὰ σὲ πάω!

Ν.

ΤΟΠ. ΠΡΙΜΑΤΣΙ Α'ΟΤΗ, Lx 28Lx20, ΝΟΜ. ΜΑΡΗ, ΔΙΟΡΣ. ΜΠΕΛΤΑΜΠΗ, ΑΡΧ. Α.Μ.

Ε. 29-1-1920.

Γ.2/1

123.

Του ἔβ...

1ο

Δὲν ἔβ' οὐδὲ ἐγὼ τὸ χρόνο

Σ' εἴδανε ....

Σ' εἴδανε ἡ πρώτη μου ἡ ἀγάπη,
Σ' εἴδανε τὸ πρωτό μου τραγούδι,
Σ' εἴδανε ἡ ἔρημη χωριό μου,
Τὴ πατρικιάς εἶχα γουρούδι.

*

Σὲ γιγαντώνα μές στὴν ἀγκαλιά μου,
Σὲν ὑπερήφανον διπλανό μου,
Κι' ὕστερ' ἀπὸ μαῦρος καβαλάρης
Καὶ σ' ἐρήμαξε αὐτὸ τὸ στῆθός μου!

*

*

Καὶ ἔμεινε-ἔμεινε ὁ ἐγκρεμός,
Σὰν νὰ ἐδάνεσα τὸν ἀέρα
Τὸ ἀηδόκελό του ἀηδόνι
Τὸ μάτι μου δὲν τὸν διαφέρει.

Κυνήγησα, γυρεύω καὶ φωνάζω,
Κυνήγα πουλὶ δὲν ἔχει πραφτάρι,
Κι' ἔφερα ὁ δόλιος ἀπὸ πάνω
Ὅλον τὸν Κόσμο τὸν ἀδειανό.

*

Μοῦ ~~εἶπαν~~ εἶπαν: — «Ὁ μαῦρος Καβαλάρης
Σὲ Κάλω-Κόσμο σ' εἶχε βρεῖ,»
Γύρισα Ὄφρυς καὶ Καλύβια
Σὲ Τέρμπαν μαῦρο ξέρει.

*

Στὴν δύρα τῶν ἀρχῶν Γαρδίκιων
Μὲ δεκανία σφιγμένα τὸν Κέρο,
Κοντὸ τὸν Ἄδωνι σὰν-πάλω
Γιατί νὰ σὲ δρῶ καὶ νὰ σὲ χάρω.

×

-Καὶ μιὰ φωνὴ μοῦ λέγει τότε:
—«Ἐκεῖνο ποὺ μιλάει τὴ γλῶσσα σου,
«δὲν ἐκαλύβωνε τὰ-πάλω
«εἶν' ἄχραντος τοῦ Παραδείσου.»

Σούδα 23 Ἰουλίου 1920

ΕΤΑΙΡΙΑ ΗΠΕΙΡΩΤΙΚΩΝ ΜΕΛΕΤΩΝ · ΔΩΡΕΑ ΡΟΤΑΝΗ

ΑΡΧ. Χ. ΞΟΥΛΗ

Τ (2). 11 7/

Ωραιες

Ξ' εἶσαν...

Ξ' εἶσαν ἡ πρώτη μου ἡ ἐρωτιά,
Ξ' εἶσαν τὸ πρῶτο μου φαρμάκι,
Ξ' εἶσαν ἡ ἄχαρη Χαρά μου
Στὰ παραθύρια ἔγνοιαν ζούλάκι.

Ξὲ γυρόβολα μὲς στὴν ἀγκαλιά μου,
Σὰν νυφοπόρπωμα στὸ στῆθος μου,
Κι' ἤρθε ἕνας μαῦρος πελαργός
Καὶ τ' ἄρπαξε ἀπὸ τὸ πλευρό μου.

Καὶ φύγε-φύγε, σὰν τ' ἀγέρι,
Σὰν πίκρα πίνω τὸν ἀφρόν,
Τὸ πολυδούλεμά τοῦ ἄγγου
Τὸ μάτι μου δὲν σὰς διακρίνει.

Ἀνατολή, γιαλὸ καὶ βουνό,
Κυνήγι πολύ, δὲν σὰς τρομάζει,
Κι' ὅμως ὁ ὄρνις εἶναι μόνο
Ὅλον τὸν κόσμο τοῦ ἀνοίγει.

Μοῦ εἶπαν: "Ὁ μαῦρος πελαργός
Τὸν κάλο-κόσμο τ' ἄγγου φέρει
Σὰν μοῦρα βρέχει, καλοκαίρι
Καὶ ζεστὸ μοῦρο ζεστάρει.

ΟΠΙΣΘΕΝ ΑΡΧΑΙΟΛΟΓΙΚΗ ΚΤΗΜΑΤΟΛΟΓΙΑ
Σ-2, ΜΠΛΕ, 21,5 Χ 18

2

Στὴν ὄψη τοῦ φρυγμένου Γεροζαφείρη
Μὲ δάκρυα σιγανὰ τὸν χαιρετῶ,
Καθὼς τὸν ἤθελα ἀνυπόμονα
Γιὰ νὰ σὲ ἰδῶ καὶ νὰ σὲ φέρω.

Καὶ μιὰ φωνὴ μοῦ λέγει τότε:
«Ἐλπίνα, σοῦ ἐπῆρε ἡ γρηγοράδα
Δὲν ἐπροφθάσαμε νὰ πάμε
Ἐκεῖ ὅπου τοῦ Παραδείσου...»

Κ. Χρηστοβασίλη

Τ2 9

18.4 x 9.9 ΜΑΡΤ.

ΤΕΤΡ. ΠΡΩΤ ΜΑΤΣΙ ΑΡΧ. Δ. ΚΑΛΛΙΒΡΟΓΙΑ.

Εἴθουν....

Εἴθουν ἡ ὀρφὴ μου ἡ αὐγένη
Εἴθουν τὸ σῶμα μου τραγούδι,
Εἴθουν ἡ ἔρευτα χαρά μου
Τῆς νικηφορίας ἐγνό τραγούδι.

*

Τὰ ηχηδόνια μές τὴν ἀγκαλιά μου,
Σὰν νυκτόβιον δικοσμό μου,
Κ' ἔρθε ἑνὸς μεσιτος καβαλάρη
Κεὶ ὁ ἔρωτας ἀπό τὸ ὄμορφό μου.

*

Κεὶ φύγει, φύγει ὁ ἐρωτόκος,
Σὰν νυφο πίσω του ἀφήνει —
Τὸ σοδοβομὸ τοῦ ὄμορφου,
Τὸ μάτι δὲν σου θαμπώνει.

*

ΕΤΑΙΡΙΑ ΚΡΗΤΙΚΩΝ ΜΕΛΕΤΩΝ

Χλωμάρει, χλομό καί φανάρι, 16
Κι εἶνε νυχτιά, μέ σέν ἀποφάνα,
Καί φέρω ὁ λόγος εἶνα-νά-νά
Ὅξω τόν Κόσμον τόν Ἀνένα.

Μέ τίνεν: ὁ μεστρος Κανελλάρης
Στόν Κάλω Κόσμον ὁ τζίφ θρόνι,
Ἐνόμεν Ὀφίας νά-εν-λανένα
Στόν Τσιρλιμα μεστρο φ φλάρι.

Στήν δόρα τῶν Φραγκῶν Τσιρλίμων
Μέ δάμονα συγκυνῶ τόν Κέφο,
Κάνω τόν Ἀνένα εἶνα-νά-νά
Γιατ νου σέ κρω καί νου σέ θάρω.

Καί μια φορά μου εἶπεν ἐκ:
—Ἐκείνη, ποῦ μιλάει μέ κρίνο στόμα
Δέν ἐκαπάτησα ἐδῶ κανένα,
Εἶν' ἔξυπνος τοῦ Παραδείσου ὁ κοπελάκος.

Ὁ τὸν Ἀποστόλους τῆς Τουρκίας

Κυρίαν II

(Ἔλεγε στίχους γραμμένους τὴν 14 Μαΐου 1896)

Στοργὴ μεγάλη, ἔνδοξη ἡ ποιμαντορία.
Ὅμως οἱ Τοῦρκοι χαίρονται, μὰ ἄγρα εἶν' ἡ φυγή της.
Στοργὴ πατέρα, ἐπιεικτικὴ, ποὺ χύνει μὲς στὴ σπίθα
τῶν μεγαλείων σου ἐγγόνων χαρὰ ἡ εὐφροσύνη.
Ἄγρια ὀργή, εἰδεχθὴ, σοῦ ἦταν πορώνει πάντες
κ' ἡ φαρὰ μ' ἐχάλασε, τὸ λίμνο σου σκεβάζει.
Ὁ σκύλος σὲ ἐκυνήγαγε, ἡ ἄμοιρη ἐγγονή σου
χάνει σὰν λιόπουλον, γιατί σου φλογερίζουν.

*

Εἶσαι θεὸς ἐκδίκητας στὸν Κόσμον τοῦτον ὅλο.
Ἀνθερός σου πανδαχοῦ δὲ βρίσκει πονετάδες,
κ' μονιαχεῖ ἐκ τὴ βρύσι, μὰ τοὺς ἐκδρώτους μοιάζει.
Τὴν μοναξιά μήπως, τὸ λοιπὸν νὰ τὸν μιάνει
ποὺ λιόπουλον στοὺς ἀνθρώπους χαρὰ ἐφύτρα ἡ ἔλεος,
Τὸν ὄχι αὐτοκράτορας, ἀλλὰ ὄχι νικητάχης.

*

Σ' αὐτὸ τὸ ὄχι τὸ φριχτό, ποὺ σήμερα ἀκούστη
Τὴ ἔνδοξη πολιτεία, τὸ δόξασμένο σύμπαν
πολὺ μὰ ἀφορμὴν δίνει. ~~Κύριε, ἐκεῖνο ποὺ ἔκαμε τοῦ ἄμοιρου~~
~~ἐκεῖνος χαΐνης εὐαίσθητο. ἐκεῖνο ποὺ ἔκαμε τὸ ἀνθρώπο~~
Ἀπλῶς τὴν παρδιά σου,
Κ' σὰν ἐκδίκητας θεός, σὰν ἐνδρωπος εὐάρεστος,
Κάμε παιδιά σου ἐμπορεῖσαι τοὺς ἄστρους μεγάλους

Πού χρίσιορλου στού σόδια σου, στού δρόνο σου δόν ἔσπο
Προσκύνα, σάου, σίδενα τ' ηγίνε τό πρέπε,
Μαροδιά στόν ἐνουρέπο, ἐν σαύλον λαογέα,
Πού σῶδαν ηγιοφορμοί μιέ ἄλλα λαογέα.
Τό δέλφο τό σφίρεφο ὁ ηγενός χλνοέπε
Ὅδι' τ' ὁ Κορσιαγός δούραφ ἐδῶ πάλε;
Ὅλεν ἐχόπνα ἄδεος, τ' ἐπα στήν παρδιά σου;
—"Νάς παγάς ἔχόν ἐμοῦ, στόν Κόσμο δέν ὑπάρχει.",
Κ' ἔπεφε τίς ἐπιγιούς ἐπς Μάχες σου ἀχνάφια:
Δαφρίδες στόν ὠκεανό τό μαῦρο ἐφιφόπια
Δούδενα ἐροδόδηχος τ' ἀφεφοφιφένας!

*

Ἡ δόξα σ' φλαφοῦδεφα τό δράμα σου ἐνοίφε,
Κ' ὁ ἐροδός σου εὐγαλέπε μιέ τό δεξί σου χέφι.
Ἔχες μεγάφη ἐπιδοδή. Ἐροδιανοί τ' ἔγδφα,
Ἐπιλαφιένια ποδοί ἐνδφόδων πάδε γένος,
Ζιδοῦν τ' ἐπ' ~~δοξασία~~ δόν, φιδοῦν δπεπούδνε.
Δόδε ἐπς Δούφειφε! Δόδε ἐπς μιέ δεδάφης
Δπ' ἄδν γοσίφε ἴσφε, πῶς δαν εφ, ἔφεγε μ' μαπάν
Κ' μιέ τό εἶπα ναγυπάφη ἀδν τ' Μεγάφη δόξα.
Δεπρέπεπα τῶν εἰφεπῶν τό φαβφό μαγεῖφε
Πού χάνδεν ἐπδιπόδα στόν ἐροδιανό τό' ὀφέχα.

*

Ἡ δίνη π' ἡ Ἀπελοφή π' ἀφός ὁ Νέος Κόσμος
Δόν ἔδεγαν ἐροδιές δους μή πέ σ' χειφεπόνουν,
Δ' αὐτή πήν ἐγεφεπφη γοφτή δόν δπέφφου σου χέφφου.

Δὲν θέλουν χειροκίνητα, αὐτό μοιρνιά μέ πόνο,
Θ' πάνε ἡ ὁ "Ολυμπος, ὁ Περιστερώνας μ' ἡ "Οσσα
Κι' ὁ Ἰρᾶνας ἢ Ἀγιοι-Λαρισαῖοι μέ λέ γιατί ζευμά του,
Πού λέ βαρεῖ εἰδικεύσου εἰς ἄγιους τόπο
Καὶ πολεμᾶνε τὸν Χριστὸ ἡ τὴς Ὀρθοδοξίας!
Κι' ὁ Περιστερώνας ὁ χαμένος, ὁ ἐνοχλεῖ ἡ Δίας
Δὲν τόλμα ἐγκώμιες γιά νά σέ χειροτόνε
Τρέχ' τὸν λαογράφο μέ ἡ λαϊκοῦ τὸν!

*

Χαρά στὴν πού σέ γέννησε! Χαρά στὴν πού σ' ἔχει
Ἀγκαλιτσιμένο λεῦτρι της, στερεά, της γιγή της!
Μεσά της δάχτυλα γιάτρου, τό μάτια τό σοφέρα,
Βγάνει ἡ δάχτυλα ἀρρώστιαν σβήνει νά ὁ ἐγκεφάλη,
Νά σέ σωφρονίσῃ ὅτι φτερά, γιγή νά σέ σπιούνε
Κι νά σοῦ εἰπάγει μέ χαρά ἡ Κοσμοπορεία.
Πεθαίνομε μ' ἐμᾶς μεσά σέ ἔχουν πυροβόλα,
Δροσόβολη "Αθανασία, ἡ λεπτομέ μέ δάφτι.
Σ' εἰσέβγαμε σοῦ μοναχή ἀμμ ἡ ζωή μᾶς,
Κι γιάνομε λαογράφοι ἡ στέρφαλα χορτάρι!

*

Δίπλ' ἡ ἄμμο ἡ χαρά ἡ ~~εἶναι~~ ἀμμο λάθη ἄμμο,
Πού στέρφα ἰσόβια ἡ ἔχει Μοναρχία
Ἐχ' ἴδιο νά γίνομε μέ στήν περιοδεία σου μόνο,
Νά 'πιανε λάθη χάπου ἡμᾶς, νά 'ναι αὐτό ἡ χαρά μᾶς,
Κι τότε νά σοῦ γράφει ἀπλᾶς σοῦ ζευγάρι.
"Ε! Κι νά ζοῦσε ὁ Ὄμηρος, τό ταίσουν μου ἐδῶ-πέρα

Νοέ ἴδγετε τή Λέγη σου μι' τά σύστεί 'ου μαίλια,
Πού 'κάς ζμέρα τό βεϋ ν' ανοείκει φεγγιά!
'Εμένος δε' 'Σού ἔμεσε ~~σύντομο δια λουρούζι~~ φαϊνάρι του ἐλέγα!
'Εγώ ὅμως ἔμεσα εἰσύχελος, μι εἰκόνα ἐπόρεα,
Ντελ' ἔτσει τ' Λέγε μου μικρή, τ' ού σαγάπεγέρα.
Νυάλα τ' σγούλα τ' ~~χαμένη~~ ζμή, τ' δύκερμα τ' λέξα,
Ὅλα τά 'χεις σίρδορα, ὅλα τά 'χεις σγαύρα.
Τί ἄλλο θέλεις; Τί ζητεῖς; Μεγάλη σου ἡ τύχη!
Τή δύκερμή ~~μιά τέτοια γυναίκα~~ μικρέλα,
Κι' ἐκεῖ ὁλή 'Σαμπάνια τά τόδια σου σαλούζ.
'Εγγλέζα τό μικρέλι σου ὁλό κόμπλε 'τό Παῖζο!

*

Μά, ὅσο τή ἔκ' ὑγαδή, ὅσο μι' ἔκ' σάς εἰσένο
Μή χαμένης κομμιά φορά τή μαύρη 'τή ἐγλέδα,
Τή μέτσε 'τό Τσιλιόμου, ~~τή μπαμπακοπαραγωγός~~ τή 'τῆς Καμπλάκας,
Πού ζάσωσε σ' ὅλη τή γῆ τό βῶλο 'τῶν γκομμιάδων,
Κι' 'τό Χρυσό 'τήν εἶχα κομπλοσκέρα σιόδα!
Μι χαμένης ὅλη χαρά χρεϊαστή ἐγλέδα,
Κι' δέ ἤθελα σύμπαρα σόλι χρεϊαστοί οἱ Λέγοι!

88.

Ἀντιπρόσωπος τοῦ ἐμπορικοῦ Οἴκου
Καπετάν ὁ ἐκ Πόρου ἐφοπλ.
Τοῦ ἐνδοξ. Λέγη.

Στὸν Ἀλεξάνδρα τὸν Τσάρο
Νικόλαο II
Γιὰ τὸ Δόξα του
(14 Μαΐου 1896)

Γιορτὴ μεγάλη ἔνδοξη ἡ πόρφυρογεννώτισσα,
ποὺ ἄξιε ἡ Ρωσία χαίρεται μὲ ὅλες τὶς ἐνοχές της.
Γιορτὴ σταυρέρια, ἐμπαμπέρη, σὺ χύνει μὲς στὶς πλάτες,
τὸν λευτὲρ σου ὑγειὰ χαρὰ τῆς ὑφαίνουν.
Ἄρια θλιμμὲ δὲ θέλεται, ποὺ λὲν πορόνα σ' αἴρει,
κ' ἡ τσαρὶς μ' ἀγάπησε ὅλο λίμο σου τὴ φέρει.
Ὁ σύφαρό, ὁ κοσμογράφος, τ' ἀμέτρητα ἀγγέλια,
ὁ χορτρέ σου λριούνται, γιὰ σὲ ἐλεουρίζουν.
Εἶσαι ἀνὸς ἰσόγειος ὅλοι κόσμο λιὸν ἀγο.
Ἀν ὁλρό σου νουθρεύῃ δὲ φεύγεις ποτέρα,
κ' μόνο, ὡ τρόπ' τὴ ζωὴ μὲ λοὺς ἐνθουσιασμούς της.
Ζεὶ μοναχὰ μόνο, νὰ λὲν ἀνὰ τὸ μέγα,
ποὺ λριούνται ὅλοι σύφαρό, χωρὶς ἀρνὶ τὴ λέγει.

Τὸν ἄγιον Ἀντωνίου, τὸν ἄγιον πυροφόρο.

Σ' αὐτὸ τὸ ὄχτο τὸ ἐρημό, ποὺ ὁ ἔβγα ἀνάσα,
Μὲ ἔνδοξη παλαιρή, τὸ ἁμμυρό σπίτι,
Πολὺ μιὰ φτερωνιὰ. Κάθε αὐτὸ μέρα ἔρχη,
Κι χάνει χαιρέκακο ἀπάγορο. Ἔπουξε ἐκὶ παρέα σου,
Κι σαὶ νεὶ ἐκάγιου, σαὶ εἴπρονος, ἀνόμιος,
Κάμε σαυτοί σου εἰμπορεσιαί, λοὶ ἔπαιρον ἀπὸ τὴν
Τοῦ κρίσιουν σὲ τόσα σου, στοῦ θρόνου σου λοὶ ἔσιό.
Προσευχὴ, σὲν τὸν τόπον ἡ ψυχὴ τὸ πρέπει,
Μπροστὰ στὸν Ἐσταυρέντο, τὸ βασιγιαὶ τὸν ἄγιο,
Ποὺ Σῶσαν ψυχορομιὰ μιὰ λίθια λαογιά.

Τὸ δίκηο τὸ τυρίφερνο ὁ πρεντὸς χλωσιάν.
Γιὰ ἡ ὁ Κορσιανὸς ἀπόμαγε ἐδῶ πειλὸ,
Ὅταν ἐχάνουσε ἄδικος ἡ ἴντα στὴ παρεσιά του:
—« Καὶς νεὶ, ἐχρὶ ~~ἐχρὶ~~, στὸ Κόσμο δὲ νὰ ἔρχει. »—
Κι τοῦ ἔπανε λὸ ἐπιγιειὸ τοῦ Μόρια, σου—ἀπὸ
Δροσιὰ στὸν ἔπανου τὸ μεγάλο ἐμπρουντὸς
Ἀπάνω ἐστὸ λόφο ἡ ὀπερεσιαί.

Τη δόξα η ελιροσόδαφα τό δόξον Σου αγάπη,
κι' ο λεπτός μας λ' ευχαρίστη μαζί μι' εί δούλοι κόμα.
Έχεις μεγάλη εντολή: χαρίσματα ή άλλο,
Ενσαρκωμένα σαρκά, ενδρώτων πάθε γένος,
Ζωλοί εί προσευχές Σου, μιλούν δικαιοσύνη.
Δόξα σε, αναστάσεως! Δόξα σε, μι δοξάζης!
Δι' Σού πού θη ζωή. Ένας Σου χόρος φλάνει.
Στη Κρίση γρηγορούντα οφείλουν μι χαρά,
Κι' μι εί αίμα παρμένει αξη η λευκή στόλα.
Σταφάνια Σου αγγέλου τό σοφερό χαρτί,
Που χόνδρα ενδεκάτου, στη χαρίσματα εί στόλα.

Η δόξη μι η Αναστάση, μι αγιος ο Νέος Κόσμος,
Σου κόλυσαν προσβεύες Σους, μι εί χαρτίσου,
Σ' αυτή εί κυριακή γιορτή, Σου δούρου Σου χάρη.
Σου δίδουν χαρμόσυνα σπό μαύρου μι δόξα,
Ο Τιμόθεος, πού ο Έρμιας, ο Δόνυσος μι η Ήδα,
Κι' ο φούρος της Δρεί-Σοφού μι εί χαρά η χαρά,
Που εί φορέσει ενδεκάτου, αγάπες αγιο δώρα,

ΕΛΛΗΝΙΚΟΝ ΕΤΑΙΡΙΣΤΙΚΟΝ

Δεμορούνο φόβημα, παλαφεμένο λάφος,
Θαι' παλαβρονια του βρεστου 'ζ' ίνς ορθοδοξής.
Κι' ο πορδενώνες ο χαμερός, το παίχνημα ίνς ζέστης,
Σου έδωσε 'ξανάλυσες, μοί ναί Δι' χαμελιούν,
Θρέα σον καταγόσουνα γι' ίνί καταγωσαί σου!

Χαρέ σίνι, σου Δι' γέννου! Χαρέ σίνι σου Δι' ζέστη,
Δρεπαμένο λούρι ίνς, σλεφάνι ίνς γυχί ίνς!

Παιδί 'ίνς βάζεις γυάσο, σό μαίνει σό σαλέφι,
Βγιάνει 'ζί βάζει αζόχαμπου, σεχλί ναί Δι' αζιαμαίνη,
Ναί Δι' ομπιεσέρνη σλαί σλαρέ γυχί ναίδί σινούν
Ίδ ναί Σου δείχνη μί χαρέ ίνί κομπανελορία.
Τι αίνταχου νι' εμπλέφου λεσί, Δ' άχουνε κυρά'ζη,
Δυσόδη, νι' ενλαμπέλορα, 'ζ' καλγιά, νι' αβέρδη.
Δ' ειπέλεγμιά σου μονεχέ, άχι 'γι' ζφαλάδη,
Ίδ' σάζ Ιουνε καλύγια 'ζ' σλέμπατε μυγάνη!

Δσλύ 'ίνς είνε ίνί χενού, 'ίνς είνε σόδη 'ένα,
Που σλέφουν σόδεσε ίνί είνε αλλοιαχόν,
Αχ! έδωχα ναί ίνουνα μί σίνι καρδιά σου γύρα,

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΕΤΑΙΡΕΙΑ ΤΩΝ ΕΛΛΗΝΙΚΩΝ ΣΠΟΥΔΩΝ

Νά ἤσουνα λούλουδο μες, νά ἔπεφτα τή χαραυγή
Κι' ὅλη νά σοῦ ἔβαφα τό ἀνδάμο σου ἀφεγγούδι.
Ἐ! Κι νά 'βγοῦσε ὁ Θάνατος ὁ σκύλος μου νά δῶ ψυχή
Νά 'ξεση τή λέμη σου, μή τό σπυρί σου μάθω,
Πού σοῦ λούς ἐφέρανε τό ἐνῶ τή σύφαιρα φενλασιά.
Ἐκεῖνος δέ σου ἔφταιχε τό ἀδάνελο ξαγούδι!
Ἐγώ ὅμως εἶμαι ἀδύναλος, τί ἀπίναρος ἀνόρεα,
Γιατ' εἶν' ἡ λύρα μου μικρή, κι' δέ σοῦ μεγάλη.

Δόξα τή σχολή τή ξενή, κι' δνάρια τή πικάλα,
Ὅ,τι σοῦ ἔχεις ~~δώσει~~ ἄρδουσι, ὅ,τι σοῦ ἔχεις σχολάσει.
Τί ἔλλο θέλεις; Τί μᾶς; Μερίμα σου ἡ Τύχη.
Τή δνάρια, ὅ σάν θεός, μή δέ θεό μοιράζη,
Κι' ἐνῶ δλάν Τσιμπιρνό δέ σοῦ δια σου νεδοῦνε,
~~Τή παρνεις σου δέ σοῦ λέω~~
Ἔρρε τό μπρεγκ σου δλό λόρτο δέ λέω!

Ὅλ' ὅσο τή σάν ἀγάπη, ὅσο νά 'ἶν σάν ἀνάγκη,
Μή χορογεῖς παρμιά ἐορή μέ ἔντεχη ἐμμάδα,
Τή λέτσα σου παλληκαρᾶς τή ἔνας Καραλεχτᾶς,
Πού ξεύτησαν σ' ἄγια τή δή δέ σοῦ δια δέν πάρη.

Καὶ τοῦ Χριστοῦ τὴν εἴρια, ποὺ μοσκοβολᾶνε τόση.
Μὴ μυρίσετε ὅλη χαρὰ χειμωνιάτικη ἐξαίφνη,
Πολλὰ δὲ δὰ ἴδει σήμερα χειμωνιατικὰ ἡ Ἑλλάς!

Μόσχα 1066+88=1154.
14 Μαρτίου 1896

Λιμπάνιου. Τὸ σούμερα τοῦτο ἐγράφη
διὰ νὰ ἴδει καὶ ἡμέρα, ποὺ ἔγινε ἡ Ἕλλη,
τοῦ αὐτοκράτορα τῆς Ρωσσίας Νικολάου
II (14 Μαρτίου 1896) ὅπου ~~τὸ σούμβο~~
πανηγυρίσθηκε, ὡς εἰκονίζουν τοῦ
ἡγεμόνος Τίτου. Τόλα ἐγράφαμε ἀφοῦ
εἶδε τὸ παρὰ αὐτοκράτορα, ποὺ σαλεύει
καὶ τοὺς δρόμους, ποὺ εἶν' ἄνοιξαν καὶ
ἡ λοσπιτὰ μας ἀπορήσανε, ἐπειδὴ βγῆκαν
γρίπηνες οἱ ἀγαπάδες μας δυσκολεῦ!

Μολὰ καὶ Ἕλλη, εἶχα μελετήσει πρὸ πολλοῦ,
ποὺ ἐπειδὴ παρατήρησα ὅτι δὲν ἔβγαζαν
τοὺς ἀρχαίους τοὺς Κρῆτες ἢ τοὺς ἄλλους χειμω-
νιάτικους λαοὺς τοὺς ἀνατολικούς, ποὺ σαλεύ-
ρισαν πολλὰ ἀπὸ τὸ χειμῶνι τοὺς ἀρχαίους,
παρατήρησα ὅτι αὐτοκράτορας ἢ τοὺς
ἔλεγαν τὸ σούμβολο τοῦτο ὅλο ἀγαπόλεψο, ἢ ὅτι
χαρὰ μεγάλη, ποὺ ἔβγαινε τὸ ἥλιος τοῦ
ἀφ' τοὺς αὐτοκράτορας ἐπειδὴ τοὺς ἔλεγαν τοὺς Τσαρικοὺς χειμωνιάτ-

A Sa Majesté Impériale Nicolas II

(Vers écrits à Moscou le 14/26 Mai 1896)

jour du couronnement Impérial

Fête grande, glorieuse, entendue dans le monde entier
Pendant laquelle
Toutes les Russies se réjouissent avec tous leurs peuples.
Fête splendide, et pleine de magnificence, qui verse dans le
De ~~sein de~~ tout de peuples nobles l'allégresse et la joie
Sein
Instant suprême et immortel, où prenant la couronne
Tu l'apposes avec ferveur sur Ta tête sacrée.
Le ciel Te bénit, et des anges, sans nombre,
T'environnent, et volent au dessus de Toi.

*

Tu es un dieu terrestre, dans ce monde entier.
Il n'est nulpart ailleur un autre plus grand que Toi,
Et Tu n'as avec les mortels que la vie de commun.
Ne demande donc que de vivre au Tout-Puissant,
Qui est aux cieux, sans commencement et sans fin,
Autocrate de tous, et souverain de tous.

*

De cette terrible cîme, où Tu as amené
Ton origine glorieuse, et Ton sang souverain
Ne T'emplis jamais d'orgueil. Au dessous de chaque
De grandes hauteurs
Le ouvre un abîme, analogue.
~~Un chaos et très vraisemblable~~ Ouvre Ton coeur,
Et comme un dieu terrestre, comme un homme, sans pareil,
Fais enfants de Ton coeur, Tes peuples sans nombre,

Prosternés à Tes pieds, à l'ombre de Ton trône.
Vénère, respecte, crois, et incline la tête
Devant le Dieu céleste, le roi de l'Univers,
Qui T'a donné comme héritage un si vaste Empire.
La foudre frappe l'arbre orgueilleux !
Regarde ce que le Corse a recueilli ici bas,
Quand se réveillant athée il a dit à son coeur :
— « Il n'y a pas d'autre dieu, dans le monde, que moi ! »
Et fit de tes églises de Moscou l'abrit de ses chevaux.
Captif, en une île déserte de l'Océan
Il s'éteignit dans l'infortune, et le mépris !

×

La Gloire aux pieds d'ailes, T'ouvre la voie,
Et le Christ Te bénit avec sa main droite.
Ta mission est grande. Des millions d'hommes
Chrétiens et autres, des races les plus diverses,
Demandent Ta protection, et implorent justice.
Donne-la Sire ! Donne et n'hésite point !
En Crête on égorgent avec fureur les femmes et les (enfants)
Et toute l'Asie-Mineure rouge dans le sang !
Arrête le couteau terrible du fils d'Agar,
Qui plonge sans cesse dans les entrailles des chrétiens.

×

L'Orient et l'Occident, et tout le Nouveau Monde
T'ont envoyé des messages pour Te saluer,
A cette fête somptueuse, de Ton séjour hymen
Te parlent de loin, avec une grande angoisse,

Athos Zola

Le Pinde et l'Olympe, le ~~Parnasse~~ et l'~~Ossa~~,
Et la coupole de Sainte-Sophie, avec ses hauts minarets,
Qu'elle porte dans ses ~~bras~~ et depuis déjà cinq siècles ~~entiers~~
comme un ~~chevalet~~ de honte, comme un ~~linceul~~ noir maudit
Comme un mépris du Christ et de l'Orthodoxie
Et le Parthenon splendide, l'orgueil de l'Art,
J'ai envoyé exprès pour Te louer
Trois de les ~~fils~~ royaux, et la reine.

*

Joie et Celle qui T'a donné le jour! Joie à Celle
Dont Tu es l'époux bien-aimé, le compagnon et l'âme!
Pour Ton père et Ta mère enfant pour de la Gloire,
Tu vois la Gloire toute brillante T'embrasser,
Te prendre sur ses ailes, T'élever dans les airs,
Et T'ouvrir avec joie l'empire de tout le monde!
Des peuples innombrables T'ont pour Souverain,
Pour Seigneur, pour empereur, pour roi, et pour maître
Ton seul regard suffit pour ébranler la terre,
Et des royaumes s'inclinent, et des couronnes chan-
-cellent!

*

A cet instant solennel, à cet instant sublime,
Où Tu épouse ici jamais la monarchie Sainte
Ah! j'aurais aimé être dans le fond de Ton cœur,
Pour écouter les palpitations et sentir Ta joie,
Et T'écrire alors le chant qui Te revient.
Oh! S'il vivait Homère, mon aïeul ici bas,

Pour voir Ton couronnement, avec les yeux éteints,
Qui puiseient la lumière dans l'immagination de celle
Lui seul T'aurait fait le chant digne de Toi
qui il Te devront.
Mais moi, je suis faible, et incapable encore
Car ma lyre est petite, et Tu es très grand.

*

Jeunesse, richesse, ~~joie~~ honneur, pouvoir, et gloire
Tu es tout en abondance, il ne Te manque rien.
Que veux-Tu de plus ? Que demande Tu encore ? Ton
sort est si beau !
Comme un dieu, Tu partages la puissance avec Dieu,
Et tandis que Tes pieds reposent sur l'Equateur,
Ta tête touche au Pôle Nord !

*

Mais tout en T'élevant, et ~~aussi~~ haut que tu
N'oublie jamais la Grèce infortunée, veilles
Mère de la Civilisation, et de l'Art,
Qui a répandu sur toute la terre la lumière des
Et La foie sainte du Christ, qui sauva le monde. lettres
N'oublie ~~pas~~ point que sous une Grèce chrétienne
Il n'y eut en jamais aujourd'hui des slaves chrétiens.

C. Christovassilis

Στὴν Δίδα Ἑλένη Μαυρῆ
ἐγκαίνια ἔβγαλε τὸν Ἀνδρούτσο μου

Ὅλα σοῦ λέδωσε ἔβρονες π' ἀόνα μας ἡ Φόνη,
ψυχὴ ὡραία καὶ καρδιὰ ἐντρέμιαν καὶ μεγάλη.
Δνό τυδαριὰ ἀνάσιμιες, εἶν δὲν σοῦχε ὁ λεβέντης
Ἐμπνοσούγκα σὰν κι' ἐσέ καμμιὰ δὲν δὰ εἶδαν ἐμπρ.

Ἀθήνα 1η Μαρτίου
1934

Κ. Χρηστοβασίλης
(Χρῆστος Χρηστοβασίλης)

Δίνω μὲ χαρὰ
ἀπὸ τὸ "Πανδιόνειο ἀνάκτορο"
τοὺς ἐλεύθερα τραγούδια
αὐτοῦ ἀφιερωμένα ἀπὸ τὴν
ἐδῶ Μαυρῆ

"Ὁ πνοὴ ποὺ σάν ἤχαν πολέμ μὲ πεῦκα
σ' ἀκούω κ' ἐσ' βρέχω νάλεήμ μὲ ἐῦμα,
σαγέμαλα ἀνάβιχα μ' ἀνάλειχίγα ἐῦμα,
κ' ἐμένυμα δεῖο ἀνόρύγα σὲ φύλλα ..."

Ζαχαπαδένιος

8 Μαΐου 1934 (Ζαχαρίας Παπαντωνίου)

ΑΡΧ ΑΧΚΑΝΑΙ ΦΥΛΛΑΔΙΑ ΜΕΜΟΝΩΜΕΝΑ
Ε. Λ10 - 1881

Προσφώνησις

Τῷ Α. Μ. Τῷ Βασιλεῖ Ἐν Ἕλλησιν Γεωργίῳ Α'
παρὰ τῆς Τριπόλεως διαμονῆς Του.

Δὲν θέλω μιὰν φαντασία ἢ ὄμορφη λόγια μόνο,
ἀγαπητέ μας Βασιλιά, ἐγὼ δὲν εἶμαι ποιητής,
Δὲν καταδέχουμαι θέλω μὲ φράσεις ἀληθινές,
Σχεδὸν ἐδῶ μὲ χαρὰ μὲ βλέπεις ἐμπρός σας,
ἀμμὰ δὲν εἶναι θέλω δὲν εἶναι καλοσύνη,
ἀγάπη ἀνυπόκριτη, [illegible] ἡ σχέσις ἀφοσίωσις!
Πατέρα! ἀγάπα ὁλόκληρα ὅλη ἄγρυπνα μεγαλεία μου
μὲ χάνεις ὅλο λάθος ὁλό μου μὲ μιὰ λαμπρὴ μας.

ΕΤΑΙΡΙΑ ΗΠΕΙΡΩΤΙΚΩΝ ΜΕΛΕΤΩΝ

ΓΕΝ. ΑΡΧΕΙΑ Α' ΟΜΑ, ΚΑ. 284×20, ΜΟΝ. ΜΤΚ, Δ.ΟΡΣ. ΜΤΚ/ ΑΡΧ. Α.Μ.

Γ. 1 / 1

Ε'

Ἡ Εἰκόνα

(Ἀπό τή «Παλιά Τραγούδια» μου)

Ἄγιος φτιάξε μ' ἀλλιῶς γιατί ἔτσι ἔχω γράψει!
Ἡ μύτη σου νεράϊδας τοῦ Ἔβρου ἡ μαυρίλα,
Τό μετωπό σου ἔτσαρα τοῦ ψηλοῦ ἡ χαμπρεδιά,
Δυό ἀγκίδες τοῦ τόξαραν στόν δυό σου μαῦρα μέλια,
Δυό μπῆρε τόξα ~~ἀνοιχτά~~ γιά χαμηλά ἔνα βράδυ,
Ἐβάλσανε ἡ μύτη σου σάν βλαστό κυπάρι,
Ἐζώσανε τά χείλη σου μέ κοραλλιοῦ πορφύρα,
Δύναμη δυό λό λόγια σου σειρές μαργαριτάρια,
Ἡ μαγουλιά σου ~~ἔβαψαν~~ ἔβαψε μέ ἄνθη κόκκινα χαρά,
Τή πολιτεία τοῦ ροδιοῦ καί ἡ δροσιά τοῦ Ἀφροῦ.
Μέ ἡ ἀνθρειά τοῦ χιονιοῦ τό χαμό σου,
Δυό χαμοκάμπια στούς δρόσους σου πόδες
Μ' ἀνείδωμα πανάρχιοτου σου ἐζώσαν τό σῶμα,
Τό βρῶτες μου σώπασε χαμηλιάδι τοῦ κορμιοῦ σου
Χρυσαφιμιές τόν πόθο μου καί δείλιασε μου διαμάντια,
Ἡ ἀνεμοδό σου σκόρπισαν ἡ γλυκιά τῆς Ἥρας...
Γιά σένα ἀρνήθηκα τό κάθε πού ἀντέχω γιά σένα,
Ἀπάντησα ὅλη ἀντίφαση πού ἤμουνα ὅλη πού εἶσουν,
Γιά σένανε πανώμορφα μπῆκαν τό δέος γιά μένα
Κι' ἀπό παλάτι σου ἔγινα σάν νά ἤμουνα σπίτι σου.
Μέ ἡ νοιά σου ἀντάσσει μέ ἡ μοῦ σου ζοῦσα
Μοιρολογῶντας μ' ἕνα νυχτιό σου θ' εἰσπράξω μέ ὅλη,
Κι' ἀν μόλεγες πώς μ' ἀγαπᾶς καί λόγι σου μή χάσω,
Νά γύριζα πρίγκιπας, καί δά 'πλοῦσα ἀμέτρως
Τόν Περσεφόνη παλάτια καί αὐτός σαγήνης.

ΤΑΡ. ΠΡΩΙΜΑΙΟΣ Φ 3ΡΗ, ελ. 28.4×20, μπ. Π2Β, Αρχ. ΑΜ. Ε. Δ.

92

23/3

Στὴν Περιστερινιώτισσα
τὴν ὁλόσωμη εἰκόνα τοῦ ἁγιασμένου τοῦ Χριστοῦ
τὸ Δαλμηρώτου

Ἀμοιὰ στὰ Νιάτα τὰ ὄμορφα, τὰ χαρωμένα,
Ποὺ εἶχαν ὁλοῦ χαρούμενα τὶς ἄγιες τοῦ Βασιλιοῦ
Ν' ὁρμᾶ τὸ ρίγος ἐμορφιὰ καὶ πάθε ὥρα ἐγείδα
Ν' εἶχαν τοῦτ- τὸν ἄνοιξον τοῦ ἔμπνευστου ἀγῶνα.
Ἀλλ' ὅμως ἔρχεται χαρά, ὅμως τὸ ἐγγονιούτη
Ἕνα δοξασμένα ἔμορφα μὲ 'λ' ἔντεχνα τοῦ τὰ γένια
Ποὺ ἔφεραν τὴν νίκη τοῦ στὸν ἐθνικὸν ἀγῶνα,
Δουλεύοντας ἀδιάκοπα μ' ἀνδρειὰ καὶ τόσο
Πανέμορφα χρόνια τὴν μοιρά, πανέμορφα ἐκεῖνα χρόνια
Ναὶ ψιάνουν ἐμορφιὲς παρδὲς, ἔμορφες, ποικιλοτὲς,
Καὶ τοῦ φυτέψουν ρίζες τοῦ μὲ πατρικὴν ἀγάπη
Ὀνόματα ἐμορφάτα: Πόλη, Γῆ, Πατρίδα.

Ἐ' Δαλμηρώτα, σκοπὸ ὁλόσωμο τοῦ Χριστοῦ,
Ἀσάλευτο πρωτόγερο τοῦ ἔθνικοῦ ἀγῶνα,
Τὴν ὥρα εἶναι τὴν ὄμορφη καὶ χρυσοκορφούτη
Ποὺ ἔνιωθες τὴν πόλη σου γιορτὴ καὶ ἐλπίδα,
Σήμερα εἶσαι τὸ ὄμορφο μὲ ὅλο σου μεγάλο,
Μ' ὅλη τοῦ Σχοινᾶ τὴν ὄμορφη, τοῦ Σχοινᾶ τὴν χαρά
Κι ἔφεραν γιὰ τοῦ πόνου σου, γιὰ τὰ χαϊμένα χρόνια,
Καὶ ἦλθαν μ' ἀγκαλιὲς καὶ μ' ἔμορφα φιλήματα
Τοῦ βόρου τοῦ ἐλεύτερου χαμένοι μαῖτοι σου,
Ποὺ σοῦ ταξιδέψαν μὲ χαρὰ καὶ σταυρὸν μεγάλο,

Δυό γερές ἐμμονές, σοῦ τόλεσε τό μάγια
Τῆς Ἀρετῆς καί τοῦ ἐλευτροῦ καί τῆς χαμογερῆς πατρίδες.

Πενῆντα χρόνια δούλεψες πιστεί καί ἐμπιστέψη
Κι' ἀπόμεια δέν πουρεύτηκες καί πουρεστρού δέν ἔχεις
Κι' αὐτέ στόν νεῦο σου ὥρεσε νά πουρευτῆς τολά σου'
Μεό στένουσι πεμβάεια σάν δρόμος σ' ἀμπορειάς,
Σάν ἔρεμος δεντρολας ἔτσι ἀπ' τή πρεσοβαρειά!
Κοπ βγένουσι μ' ἐμπερίσπαστη σπειά σου νά σέρνουν
Τόν πόρεια τ' ἀρβότερα μ' οἱ δυνατοί βορειάδες.
Δυό χρόνια ἀπόμεια, ἀπουρεστή στραπάδη ἐν δραμμάτων
Ἀπόμεια ἀπό τούς πόνους σου τό δέντρο ἔχει ἀνάψει!

ΕΤΑΙΡΙΑ ΗΠΕΙΡΩΤΙΚΩΝ ΜΕΛΕΤΩΝ
ΔΗΜΟΣ ΡΑΝΤΑΝΟΥ

(65). ΧΑΡΤ. ΑΠΛΗ/ΑΣ ΜΑΡΟ
ΔΙΣΤ. 17,5 x 11.

Δ. ΝΟΕΜ. 1881.

ΑΡΧ. Χ. ΣΟΥΛΗ 41.

Σεβαστέ φίλε Κυρία Χε. Ζώγη ἔγγραμμα Γυμνασιάρχα
ως Ἰωάννινα

Ἐπιθυμῶ να μοιρασθῶ περί τῶν καθ' ἡμᾶς μας
ἐχόντων εὐχαρίστησιν καί ἱκανοποίησιν να σημειώσω μιαν
πληγήν. τό καϊμένο τοῦ προαποχωρημένου ἡμῶν ἀπο-
ρέσει παρα πολύ ὁ θάνατος τοῦ ἀδιαφιλονοήτου φίλου μου τοῦ
πολυκλαύστου Χρήστου Χρηστοβασίλη. Μοῦ ἔγραφε ὁ Σε-
βαστέ Γυμνασιάρχα ως τοῦ ἔφερνε τά μου ἡμέρα μέ-
τόν τό πατρικόν του, τό ὁποῖον λίγα εἶχε πολύ πα-
ρόν, μας ἔμαθε καί ὁλόρθα ἀπαγγέλλοντα τό πρωϊνό
ἀπόφθεγμα πατρικόν ἔχει οὕτω: Τῶ Θεῶ δόξα
41 Μετά πίστεως ὀρθοδοξίας 1881 Νοεμβρίου
4 Ποιοί ξέρει ζῆσαι μ' ὁποιαδήποτε ἡμέρα τέλειωσε
Ποιός ξέρει ποιόν προπάτορα τό μνῆμα δέχεται.
Θά δοῦν λόγου ἄγνωστον τό μέγα σου μεγάλο
Μόν' μεριμνᾶ ἀπαίσθητο, μέ' ἀπαίσθητο μεράκι.

ΕΤΑΙΡΙΑ ΗΠΕΙΡΩΤΙΚΩΝ ΜΕΛΕΤΩΝ · ΔΠΕΙ ΡΑΤΑΝΑ

Γεώργο μ' ἐγὼ προτίτερα, ἀν μπῶ στοῦ ψυχοῦ τοῦρο,
Καὶ ἂν τὸ μαῦρον ἰδῶ ἐτοῦτα ποὺ σου γράφω.
Εἰς τὴν ἀσύμφωνη αὐτὴ μας δημιὰν σύμφη
Θὰ χύνω μὰ ἀνδήμενη τοὺ Χριστοῦ εἶνα δάκρυ.

Χε. Χριστοβασίλη.

Τὸ ποιημάτιον τοῦτο ἔγραψα ἐπάνω εἰς ἕνα μικρὸν μαῦρον ἀβγὸ τῆς Μ. Πέμπτης ἐκείνου τοῦ χρόνου ὁποῦ ἐπέρασεν μαζί μου ἡ ἀγάπη μου ἡ Ἀνθούλα ἡ Ἀναστασοπούλα ἀπὸ τὴν Ἀνδριανούπολη, ἡ ὁποία ἐπέθανε τὸν Ἰούνιον τοῦ 1878 εἰς τὴν Κωνσταντινούπολη, ἐνῶ ἐγὼ ἤμουν εἰς τὴν Ἀδριανούπολη. Ἐπῆγα ἔπειτα εἰς τὴν Κωνσταντινούπολη, ἀλλὰ δὲν τὴν εἶδα πλέον ζωντανήν. Ἐπῆγα ἔπειτα εἰς τὸ Γαλάτσι, ὅπου ἦτον ὁ τάφος της, καὶ ἔκλαυσα πολλὰ ἐπάνω εἰς τὸ μνῆμα της. Ἐπῆγα ἔπειτα εἰς τὸ Βουκουρέστι, καὶ ἐκεῖ ἔμαθα ὅτι ἡ Ἀνθούλα ἐπέθανε τὴν Μ. Πέμπτη τοῦ 1878 καὶ ὅτι ἐκείνη τὴν ἡμέρα ἐπῆγε νὰ ἐξομολογηθῇ καὶ νὰ κοινωνήσῃ εἰς τὴν ἐκκλησίαν τοῦ Ἁγίου Γεωργίου τοῦ Νέου, ἐπειδὴ ἦτον ἡ ἡμέρα τῆς ὀνομαστικῆς της. Ἐπῆγε λοιπὸν καὶ ἐξωμολογήθη καὶ ἐκοινώνησε, καὶ ἐπῆγε κατόπιν εἰς τὸ σπίτι της, ἔφαγε τὸ μαῦρον τῆς Λαμπρῆς, καὶ ἔπεσε νὰ κοιμηθῇ, καὶ δὲν ἐξύπνησε πλέον ἡ δυστυχής, ἐπειδὴ ἀπέθανε τὴν ὥραν ποὺ ἐκοιμήθη. Ἐγὼ ἔμαθα τὸν θάνατόν της ἐκεῖ εἰς τὸ Βουκουρέστι, καὶ ἐπῆρα τὸ μαῦρον τὸ ἀβγὸ ποὺ μοῦ ἔδωκε τὴν Μ. Πέμπτη, καὶ ἔγραψα ἐπάνω τὸ ποίημα τοῦτο ὁποῦ ἀκολουθεῖ, καὶ ὁποῦ τὸ ἔχω ἀκόμη εἰς τὸ σπίτι μου ὡς ἐνθύμιον τῆς ἀγαπημένης μου Ἀνθούλας. Ἐπῆρα ἔπειτα τὸ ἀβγὸ καὶ τὸ ἔβαλα εἰς τὸ μέσον τοῦ μνήματος τῆς ἀγαπημένης μου, καὶ ἔκλαυσα πολλὰ ἐπάνω εἰς τὸ μνῆμα της. Ἐπῆγα ἔπειτα εἰς τὸ Γαλάτσι, ὅπου ἦτον ὁ τάφος της, καὶ ἔκλαυσα πολλὰ ἐπάνω εἰς τὸ μνῆμα της. Ἐπῆγα ἔπειτα εἰς τὸ Βουκουρέστι, καὶ ἐκεῖ ἔμαθα ὅτι ἡ Ἀνθούλα ἐπέθανε τὴν Μ. Πέμπτη τοῦ 1878 καὶ ὅτι ἐκείνη τὴν ἡμέρα ἐπῆγε νὰ ἐξομολογηθῇ καὶ νὰ κοινωνήσῃ εἰς τὴν ἐκκλησίαν τοῦ Ἁγίου Γεωργίου τοῦ Νέου, ἐπειδὴ ἦτον ἡ ἡμέρα τῆς ὀνομαστικῆς της. Ἐπῆγε λοιπὸν καὶ ἐξωμολογήθη καὶ ἐκοινώνησε, καὶ ἐπῆγε κατόπιν εἰς τὸ σπίτι της, ἔφαγε τὸ μαῦρον τῆς Λαμπρῆς, καὶ ἔπεσε νὰ κοιμηθῇ, καὶ δὲν ἐξύπνησε πλέον ἡ δυστυχής, ἐπειδὴ ἀπο-

ΕΤΑΙΡΙΑ ΗΠΕΙΡΩΤΙΚΩΝ ΜΕΛΕΤΩΝ

στήσουν τας 2 φωτογραφίας των εἰκόνων, ἵνα ἀναρτήσω αὐτάς, ὅπως καὶ ἄλλοτε ἔκαμον αὐτῷ διὰ τὴν ἀποκατάστασιν ἔργων τῆς Ζωγραφικῆς Σχολῆς. Παρακαλῶ ἀνυπομόνως νὰ πληροφορηθῶ μετὰ χαρᾶς ἐὰν ὅλα, ἅτινα ἐζήτησα ἐστάλησαν ἤδη ἢ ἐὰν ἀκόμη ἀπομένουν τινὰ ἐκ τῶν ἀπαιτηθέντων ὑπ' ἐμοῦ παλαιοτάτων χειρογράφων χαρτοβασιλικῶν. Ἀποστέλλω σήμερον τὴν ἐπιστολὴν ταύτην ἀεροπορικῶς, ἵνα μοὶ δώσητε ἀπαραιτήτως πληροφορίας περὶ τῆς ὑποχρεωτικῆς 1821 ἀπολύτου μεγίστης σπουδαιότητος.

Ὑμέτερος ὑπάκουος

Δημήτριος Ζαμπέλιος

Ἀθῆναι τῇ 6ῃ Μαρτίου 1937.

ΕΤΑΙΡΕΙΑ ΗΠΕΙΡΩΤΙΚΩΝ ΜΕΛΕΤΩΝ · ΔΗΜΟΣΙΑ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΠΛΑΤΑΝΙΑ

Απομνημονεύματα Γ. Β. Σωτήρη, Μ. Ασιατισμού, Ιστ. 1924, ΑΡΧ. Α.Κ.

Γιατί, γιατί καί νά φορῆν στεφάνι ἀπ'ἀγκάθια
γιατί, γιατί πάνω σ'αὐτόν τά μαῦρα ταῦτα πάθεα;"

καί ἄλλους καταλλήλους συγκινητικούς στίχους.

Ὅλα αὐτά πλήρη τά ποιήματα ἐστόλιζον τήν πενιχράν βιβλιοθήκην μου μέχρι τῆς 12ης Ὀκτωβρίου 1893, ὁπότε ἐπροδόθην εἰς τούς Τούρκους ὡς ἀντικαθεστωτικός καί συνεννούμενος μέ τόν Χριστοβασίλην ἐναντίον τῆς Τουρκίας. Τότε ἡ σύζυγός μου προλαβοῦσα κατέκαυσεν αὐτά, ὥστε εἰς τήν μετ'ὀλίγον γενομένην ἔρευναν δέν εὑρέθη τίποτε ἐκτός ἐπιστολῶν τινων καί μία φωτογραφία τοῦ Χριστοβασίλη, τήν ὁποίαν δέν εἶδον οἱ ἐρευνῶντες. Ὁ ἐπί τῆς ἐρεύνης ἀρχηγός Ἀλῆς Μπίμπασης[103] Κρής δέν ἔλαβεν ὑπ'ὄψει καί οὕτως ἐσώθην ἐκ καταδίκης.

Καί ἤδη ἐκ τῶν ποιημάτων τοῦ ἀγαπητοῦ φίλου μου δέν ἔχω εἰμή τά ἑξῆς: "τό βότανο τῆς ἀγάπης", "ὁ καλός γαμβρός" καί ὅσα ὑπάρχουν ἐν τῷ ἐν Ἰωαννίνοις ἐκδιδομένῃ ὑπ'αὐτοῦ ἐφημερίδι "Ἐλευθερία" καί τό ἀκόλουθον εἰς ἐμέ.

Τῷ Γεωργίῳ Β. Σωτήρῃ. Μεσδάνιον 23 Ἀπριλίου 1882[104]

" Ποιός ξέρει Γεῶργο μ'ὁ καιρός κ'ἡ μοῖρα ἔχουν γράψῃ
ποιός ξέρει ποιόν προτήτερα τό μνῆμα θά τόν θάψῃ
ὅλως διόλου ἄγνωστον τό μέλλον δέν μιλάει
Μόν'περιμέν'ἀναίσθητον κι'ἀναίσθητο τηρεῖ
Γεῶργο μ'ἐγώ προτήτερα ἄν μπῶ στόν κρῦο τάφο
καί ἄν αὐτό μάτι σου ἰδῇ ἐτοῦτα πού σοῦ γράφω
εἰς τήν ἀσήμαντη αὐτή καί λερωμένη ἄκρη
θά χύσῃς γιά ἐνθύμησι τοῦ Χρίστου ἕνα δάκρυ; "

Χρ. Χριστοβασίλης.

Ἐκ δέ τῶν πεζῶν ἔργων τοῦ Χριστοβασίλη ἔχω εὐτυχῶς τά ἑξῆς., τά ὁποῖα ἔλαβον μετά τήν ἀπελευθέρωσίν μας.

α: Διηγήματα τῆς Στάνης, β: Διηγήματα τοῦ χωριοῦ

Τὸ χειρόγραφο τοῦ Χρηστοβασίλη πού βρίσκεται
Ἀριστερὰ ἡ πρώτη σελίδα τοῦ ἑλληνικοῦ κειμένου, δεξιὰ

Τοῦ λοιποῦ ἐκείνου ὁποῦ εἶχεν ἀναγεννηθῆναι ἐξ ὕδατος
καὶ πνεύματος δὲν ἠμπορεῖ νὰ εἰσέλθῃ εἰς τὴν βασιλείαν τοῦ Θεοῦ.
Ποῦ εἶναι ἐκεῖνα τὰ ὁποῖα ἐπρόκειντο οἱ ἄνθρωποι
Μῆνα 14 Μαΐου 1896

Ν. Ἀμπελᾶς ἱερεύς

Ἐπιμαρτυροῦμεν τὴν ἀμφισβητουμένην ὑπογραφὴν
τοῦ αὐθεντικοῦ ἐπίσης

A Sa Majesté Impériale

Nicolas II

Empereur des Toutes les Russies

A l'occasion de Son Couronnement

(Traduit du Grec moderne)

Fête grande, glorieuse, entendue dans le Monde entier,
Pendant laquelle toute la Russie se réjouit, avec tous ses peuples.
Fête splendide, et pleine de Magnificence, qui nous donne le sein,
De tant de peuples nobles, l'allégresse et la joie.
Instant suprême, instant immortel, où prenant la Couronne,
Tu la poses, avec ferveur, sur Ta tête sacrée
Le Ciel Te bénit, et des anges sans nombre,
T'environnent et planent au dessus de Toi

Tu es un dieu terrestre, dans ce monde entier
Il n'y a nulle part ailleurs un autre plus grand que toi,
Et Tu n'es avec les mortels, que la vie de commun
Ne demande donc que de vivre, au Dieu suprême,
Qui est aux Cieux, sans commencement, et sans fin,
Autocrate de Tous et Souverain de Tous.

De cette cîme terrible, où Tu es arrivé
Ton origine glorieuse, et Ton sang valeureux,
Ne T'emplis jamais d'orgueil. Au dessous de chaque hauteur,
Il y a toujours un abîme analogue. Ouvre Ton coeur,
Et comme un Dieu mortel, comme un homme sans patrie,
Fais enfant de Ton coeur, Tes peuples, sans nombre,
Prosternés à Tes pieds, à l'ombre de Ton trône.
Vénère, respecte, crois, et incline la tête,
Devant le Dieu céleste, le Roi de l'Univers,

στὴν παλιὰ Αὐτοκρατορικὴ Βιβλιοθήκη τοῦ Λένινγκραντ.
ἡ πρώτη σελίδα τοῦ γαλλικοῦ (σμίκρυνση στὸ $^1/_2$ περίπου).

N'oublie jamais la Grèce infortunée,
Mère de la Civilisation, et des Beaux Arts,
Qui a répandu sur toute la Terre la lumière des Lettres,
et du Christ la Foi sainte, qui sauvera le Monde
N'oublie point, Sire! que sans une Grèce chrétienne
Il n'y aurait en aujourd'hui des Peuples chrétiens!

Moscou 14/26 Mai 1896

C. Christovassili

~~Représentant de la Presse Grecque~~
auprès du Gouvernement Impérial
à Moscou

ΠΟΡ. ΠΡΩΤΟΔ. Δ'ΟΡΗ, ΣΧ-28-4 Χ20, ΜΜ. Μ=Ο, ΑΡΧ. Α.Μ.

Τό Μαυρολούνι

Σλόν ὑραϊνόν ὑγρμόνα τον
Νικόγειαν

Ἐκεῖ γυρεύει τό Μαῦρο τό βουνό
Ζῆ ἕνας κυρομάρμαρος λιθός,
Ὅπου τόλι ὁ ὑρος ἠσουνα
Νά' σκώνη τό μεράκι του λαυδός
Δώρια δέν ἔχει ἐδῶ μ' ὅλα τά λόγια σου
Σᾶν νά εἶσουν τῆς Σοφίτσας μας παιδί.

*

Ἐκεῖ γυρεύει τό Μαῦρο τό Βουνό
Ζῆ ἕνας ὑγρμόνας μοναχός,
Βγαγμένος ἀπ' τό κατάρτι τό χρυσό
Τ' ὁλόιον λιού, σᾶν βγάνουσε μερός,
Σλάκουσεν ἐκεῖ γυρεύει παιδί τῆς Ἑλένας.
Σᾶν νά εἶσουν Σοφιτσάκης λαγωνικός.

ΕΤΑΙΡΙΑ ΗΠΕΙΡΩΤΙΚΩΝ ΜΕΛΕΤΩΝ · ΔΡΥΑΝΙΣ

Ε. - 9 - 1896.
Δ. 26 - 8 - 1907

ΑΡΧ. Χ - ΣΠΔΗ.

37/

Το Μανρολούκι

Στὸν ψηλὸν ψηφόκεφαλο τοῦ
Νικόλαον Ι

Ἐκεῖ γυρὰ στὰ μαῦρα λιθάρια
Ζῆ ἕνας ὁδηγόπορτος λεβέντης
Ὅπου τολμᾶ ὁ ἥλιος νὰ κυνηγᾶ
Νὰ σκύβῃ τὸ μεγάλο του κορμὶ
Δυόμισι δᾶδες ἴσιε μ' ὅλα τὰ ζουνάρια
Σὰν νὰ εἶναι ἡ ζωὴ του τσουκνίδα.

*

Ἐκεῖ γυρὰ στὰ μαῦρα λιθάρια
Ζῆ ἕνας ψηφόκεφαλος μοναχός,
Βγαχτήρας αὐτὸ τὰ στοιχειὰ τὰ βουνά
Τ' Ἄγιον Λεοῦ, σὰν γέρακας γερός.
Σκύλου ἐκεῖ γυρὰ τσουκνίδα ἡ ἀνθρωπιά
Σὰν νὰ εἶναι ξεφτέρικος λεβέντης.

Λ. Ἀποστολίδης

Ξεσκαλώθηκε αὐτὸ τὸ Κάλλιγο
Σεπτέμβρης τοῦ 1896

ΕΤΑΙΡΙΑ ΗΠΕΙΡΩΤΙΚΩΝ ΜΕΛΕΤΩΝ · ΑΘΗΝΑΙ

ΤΑΜ. ΠΡΩΤΟΔ. Α' ΟΥΚ., ΣΧ. 28.4 Χ 20, ΑΡΙΘ. ΜΑΡΤ. ΑΡΧ. 4Μ.

Ε. - - - 1897
Δ' ;

86

12. Δ
1

Τό γριόφυτο τοῦ Μαΐου

Λέγε, γριόφυτο τοῦ Μαΐου, λέγε γριό τοῦ μου,
Μέ' τ' ἀγρεμιά τοῦ βουνοῦ σοῦ χύτεια παιδάκι
Μέσα σέ τρύπα γεννιέ καί στά σωλά λαγκάδια.
Πέ μας παρέζενος σιωπές, παρεάδα τραγούδια,
Τραγούδια, πού δέν ἀκούσει ἡ ἀνθρώπινη μας ἐδῶ.
Σήκω γιά σ' ἐκεῖνα τά βουνά σύρσε ἀπό κεῖ πέρα,
Καί γιάτρα ἀνέγνοιαστα σιωπές, ἀσφιλαστικά σιγά,
Ἀπό τοῦ παιδάκι νεό τό μυστικό βιβλίο.....
Τραγούδια μου τοῦ λαοῦ μου, τραγούδια πέρα-μέρα
Κάνα σιωπό ἀγρεμιό, πάνε χορτό τραγούδι.

Λέγε, γριόφυτο τοῦ Μαΐου! Πέ μας γριά τραγούδια,
Γριά σέ ροδοβάφτρα, σέ μέρα τῶν Λουλουδιῶν
Πέρε τήν γριά τοῦ ἀηδονιοῦ τόν τόπο τῆς χαρᾶς,
Τοῦ πουλιοῦ τήν δόξα, τοῦ χαρδερινοῦ τό ἤχο,
Καί τό σιωπό τοῦ παραδείσου καί πάνε μας τραγούδι,
Τραγούδι μυστηριῶδες κι ἀπίστευτο τραγούδι,
Καί γάγε μας τήν Ἄνοιξη καί γάγε μας τόν Μάη,
Μέ μυστική χαρούμενη ξαλάφρωσε τήν καρδιά μας,
Καί πάνε τήν παράδοση ἀνοιχτά σκλαβάκι τραγούδι
Καί πάνε μας ἀγρεμιά ὀνείρατα νά ζωντέψει.

Λέγε γριόφυτο τοῦ Μαΐου! Κόψε τραγούδια τῆς
Φυτοσαρίτσας, λάφρεια, σέ ἀγρεμιό χαμηλάδι
Κόψε σέ γρίνια δροσερά, σέ τοῦ βουνοῦ τό χιόνι

Σαν τὸ αἷμα τὸ δικό σας καὶ σὰν σωστὰ παλικάρια.
Νὰ 'ναι σὰν ὁλόγιομο φῶς καὶ σὰν ὁλόγια χάρη,
Καὶ γιὰ μιὰς χαρτώνουνε μὲ πίνουν μυρωδιὰ
Τὴν παλικαριά μιὰς νὰ χαιρωθῇ μὲ τὸ «χρυσὸ ἀηδόνι»

Λάμπει, γυαλόφεγγο σουγιά, γυαλόφεγγο σουγιάκι!
Τὲ μιὰς ὡραιάδια χαρωπὸ, παλικαρίσιο ὡραιάδια,
Λάμπει, σὰν τὸ μαντάρι, τὸ σπίτι, τὸ σοκάκι,
Λάμπει, σὰν πεθερόσπιτο, σὰν ταβερνὶ ἀγορὰ
Καὶ βρέχει μιὰς σὲ γιαλοὺς, χουρουδιαστοὺς κάμπους,
Σὲ χαμηλὲς πατέρρυχες, σὲ βρύσες προσταγμένες,
Σ' ἀμπρογιαλὲς πουρνάρια, σὲ πρέβεζα γενάδια,
Σ' ἴσπιτους, σὲ χάνια σὲ ταγάρι, σ' ἄμπρεα πορεβόντα,
Ἐκεῖ ποὺ βόσκουν ταρβάγια, ἐκεῖ ποὺ βόσκουν γίδια,
Ν' ἀπόσωρι τὴν ἀγάπη ἐλογιάρα
Καὶ νὰ ὁρκιόσουν ἄμπρεα τὸ κόσμο δυναίρι.

Λάμπει, γυαλόφεγγο σουγιά! Τὲ μιὰς τσιμπρὰ ὡραιάδα,
Τσιμπρὰ σὰν τὴν ἀγάπαινα, καὶ σὰν τὴ γαρεβίδα.
Γιάγε μιὰς τὸν χαιρόσπρο, ποὺ σκέφτουν τὸν ἔβγαλα,
Μὲ πουπουδάρια χάμπια, μὲ γιακὰ τσιμπρὸ ἀφρό.
Ἀλλιμονὸ μιὰς τὴν παλιὰ ποὺ ἄπιανε ὁ ἔμπρινάδος,
Πάνω ἀπὸ ἀφρό, σεφτέρι, ἀέρινο καὶ μεγάλο
Κεῖ πάνε τὴν νὰ σεργιανᾷ καὶ πάνε τὴν νὰ μπέγῃ,
Νὰ χύσῃ δάκρυα πολλὰ, λύβια ν' ἀνεβατώσῃ.

Λάμπει, γυαλόφεγγο σουγιά. Γιάγε μιὰς τὸν χαιρόσπρο,

Λάμα σάν μυθερός βοδερός, γεννόβραμα λιν νύχλα,
Κι μιας βραγούδια βοδερά, βραγούδια νά φοριάζουν
Σάν δόμια σ'άγγουλο έπεδον. Τήν άμμα μαγούσα
Λούλ'λιν άβδονη, χορή, βραγή, σάν λόν άγέρα
Σάν λόν άγέρα λόν Βοριά, που ξερριζώνει δέντρα
Και σάν αχόρταγο θηρό στές πέτρες μας μουγκρίζει.
Λάμα ν' ακούσουν λά λουγά, ν' ακούσουν κι' οι πάμπα
Κι' ν' λάγεσσαν κ' αδέρενη και γυρεύανε χορεύει.

Λάμα, χρυσόμαλλο κουγί! Λιάμα βραγούδια τά μας.
Λάμα, σάν νυχλοπόρπολας μυρουχλιού βραγούδια,
Σκοτάδια πάνου φρυχτά, λαγά ελπίδα
Μές τούς ανθρώπους, που έχει μας στές μές τά καλύβια
Και μές στές μεγάλες κάμαρες λά παλάτια μένουσα.
Νά δούμεν άγγελ σπίτια, νά δούμεν έγγες θέατρα,
Πάντου αντάμωσης, συμβούλιες, μυστήρια....

Λάμα, χρυσόμαλλο κουγί, που χάσαν αγαπημένο.
Κι μιας βραγούδια δυσκολα, βραγούδια μεδυσμένα
Λάμα δυο λέξες και μπορείς πι' όλη πι' εκ λέξες λάμα
Σ' έχεις όρους λους ανθρώπους, και λά βραγούδια λάμα.
Λάμα πι' ερωτάς σου σε λουλούδι πι' ερωτάς σου σε λουλούδι
Κάθε λογής λογαριασμό, κάθε λόγια κουγάμε.

1897

ΦΥΛΛΑ ΤΕΥΧ. Α' ΟΚΤ., ΜΠΛΕ, 20x15)

Δ 12.

ΑΡΧ. Χ. 2017

36 / Το γυφτόπουλο Πουγγί

*

Λέγει γυφτόπουλο πουγγί! Λέγει, γυφτό πουγγί μου
Μὰ 'ν' ἐγγρέσι τοῦ λουτρού, πού χύνεται παιδόπουλο
Μάνα δέν περέσσια γιεδιά καὶ δέ σηκά γομάρια,
Πά' μου παρέζερους σκυλούς, παρέδωσε γρεγούδια,
Γρεγούδια, πού δέν ἔπιανεν ὁ Κόρμος ὡς δέ λύρες.
Σύλλαν γυρεύ ὡς τούς ἀφεντάς νὰ ἐπάρει παρεπάνω
Καὶ γύρεψε εἴδερους σκυλούς, φορμαδιάρους δίχους,
Ἀπὸ τοῦ πάτσαρου γιοῦ τό μονοσύλλαβο λιβλίο.
Γρεγούδες μου πουγγάκι μου, γρεγούδες γύρω-γύρω
Κάθε σκυλού ἐγγρεσιό νάδε γομάτο γρεγούδι.

*

Λέγει γυφτόπουλο πουγγί, πά μου γυρνᾶ γρεγούδι,
Γυρνᾶ σάν ροδοβάχερο, σάν βγεῖ ἡ Λάμπρες.
Πέρα 'πὸ γύρνα τοῦ ἐπάνου, τό τόρο πού γομάτο,
Τοῦ κοπόνερου πού δόκερε, τοῦ γαρδιανοῦ τό σέλας,
Καὶ τόν σκυλό τοῦ πεταριοῦ καὶ πάρα μου γρεγούδι,
Γρεγούδι μοσκοβόλαγο, νὰ εὐπνάνετο γρεγούδι
Καὶ γέρα μου 'πὸ Ἀπρίλη καὶ γέρα μου τό Μάη,
Μά μονοσύλλαβο χαρούμενο βάζγαλες 'πὸ παιδιά μας

Καὶ πάντα ἦτον Παρασκευή, σύρτε νὰ πᾶμε,
Ἀγγεῖα σύρτε νὰ γεμίσωμε τοῦ ἴδιου μας νὰ ἐδοῦμε.

*

Λέγει, γυιόρτο σουγιᾶ.... Ἄστρα γλαγούδια σά,
φεγγαρόπρωτα σύρτε, διάβανε, σεῖς ἐγγλεζικοῦ γαμψοράδια.
Ἄστρα, σεῖς μάτια δροσερά, σεῖς τοῦ βουνοῦ λιόγια,
Σεῖς τὸ σερβὶ τὸ δάσεσες, σεῖς ἄντρο σκυλόπετρες.
Κ' ἐσέ τὸ ἐμόρφο φῶς, ποὺ σεῖς σύρτε γλαμπρὰ γλαμπρὰ,
Καὶ γέμει μας χαμόσπιτα μὲ πόνον μεγαλεῖα
Τὴν παντρειά μας τὴν γλυκειὰ μὲ τὸ χρυσὸ-στέφανο.

*

Λέγει γυιόρτο σουγιᾶ, λέγει, γυιὸ σουγιάμ',
Πᾶ μας γλεγούδια χαρωπά, παραπονιάρικ' γλεγούδια,
Λέγει σεῖς τὸ παρακλητό, τὸ σπίτι, τὸ σπαρμάκι,
Λέγει, σεῖς σπαρακτήρια, λέγει σεῖς χαμόσπιτα,
Καὶ φέρε μας σὲ γιορτούς γονατιστοὺς μάρτυρες,
Σὲ γεμιστὲς νυφιάτικες, σὲ χρύσες προικιάρες,
Σ' ἐπιτροπιανὲς παρέμπιες, σὲ πρόσωπα γλυκὰ,
Σ' ἅπαιους, σὲ ρέγκες, σὲ ψαρεῖς, σ' ἄγριφα κορδόνια,
Ἐκεῖ, ποὺ κόσμον πρόβαλες, ἐκεῖ τοῦ κόσμου γίδες,
Ν' ἐπανόσμιε τοῦ ἀνθρώπου τὴν γυμνὴ ἐξορία.

Καὶ καὶ ὁρμοδρομιὰ πέδοντιεῖ, τὸ πόδι δηγάρι.

Χ

Λέγει, γυνώρετο πουγί... Πέ μας πουρὰ ἐφάνη
Πουρεῖ σὰν ἦτι ἐμφανιστιὰ καὶ σὰν ἦτι χαρτιάδες.
Φέρε μας τὸν Χριστόφορο, νὰ δέβουν τὰ ζεύγα,
Μὴ πανιουλάρια χάμια μὲ γυιόν πιστὸν ἀφήσ.
Πεμμιρίσιά μας ἦτι παρδὰ ~~[illegible]~~
~~[illegible]~~ ἐφέρασι, ἀπέρα πὰ χαρτιὰ χελώνα
~~[illegible]~~
Τὸ ἐφέρι ἦτι ἐφεντιὸ ὅπου γράφουν τὰ γράμματα.
Καὶ ἐκεῖνα ἦτι νὰ σιριάνουν ἐκεῖ πανὰ ἦτι νὰ μᾶς
Νὰ χύσι δάκρυα ποδάρι, λαβρὰ ν' ἀνασταίξι!

Χ

Λέγα, γυνώρετο πουγί.... Φέρε μας τὸν Χριστόφορο
Λέγα σὰν μυσόβρα βουρὸ, γυνώρεμμα τὸ νύχι
Πέ μας χαρούδια βουρεῖ, χαρούδια νέ χορεύουν
Σὰν πόρια ἀέρα τὸ ἐλάτι. Τὸν ἔγρια μεγάδια
Χιὸν ἦτι ἐβδόμη, γρηγή, χρειὰ, σὰν τὸν ἔγρει,
Σὲν τὸν ἔγρια τὸν χαριὰ, ποὺ ξεγρηγόρει δέντρα,
Καὶ σὲν ἐχρόπαγο θερὸ στὶς πέτρες μας μουγκρίζει.
Λέγει ν' ἐπιόσουν τὰ λαβρὰ ν' ἐπιόσουνα κι' ἐγὼ μᾶς
Κι' ν' δάγεσσα τὸ ἐνέρεμμα καὶ κοματαβρισμένα.

Χ

*

Λέγει, γυρεύοντο τσουχί.... Μεσ᾽ τ᾽ ρεγούδια απ᾽ μας
Λέγει, σάν τσιγκουρέσσες, μασουχιού ρεγούδια,
Σιδανοσεβντίνα, δυβρά, δυοτόνια, μυγέρα,
Γυρεύει κάπου βρίσκει δαμί φυσάρια.
Μή ᾽σάς σιμώσει σον βρει μας στις δυο τά κατσαμπέρα
Καί μές στις μαύρους κόρσους τό σιδηρό βενούρι.
Νά ᾽δούμεν δίχα σύντρα, νά ᾽δούμεν ᾽ς τ᾽ αφεντά
Πόσους αὐτού[illegible]χης σ᾽ μονοπάτι τ᾽ μέρα.

*

Λέγει, γυρεύοντο τσουχί, τσουχάτα εξεσκεπάσ᾽το.
Μά μιάς ρεγούδιες ἀδέκαλα, ρεγούδια μεθυσμένα.
Λέγει σ᾽ τσιν δέρνε νειά μυρές, σ᾽ ὄλ᾽ τ᾽ αν δέρνε δάφνη.
Σί, ζέρεις αγάπη σάς τσιοπάτς κιαί τά ρεγούδ᾽κα αγά,
Λέγει σ᾽ ἐμπρός σον εἶ λουβερά, σ᾽ ἐμπρός σον ᾽ς τ᾽ αφεντά,
Κάθε χορός χαιρόμενο τσάι χάρο τσουχάτα.

Αθήνα Αὐγούστου 1898. Ν. Δροσίνης

ΕΤΑΙΡΙΑ ΗΠΕΙΡΩΤΙΚΩΝ ΜΕΛΕΤΩΝ · ΑΡΧΕΙΟ ΡΑΨΑΝΙΩΤΗ

ΤΥΠ. ΦΙΛΑΔΕΛ., Α' ΟΤΚ, ΣΧ. 20. 4. Χ 20, ΜΗΝ. ΜΑΙΡΗ, ΑΡΧ. Α.Μ.

6. ΜΑΙΟΣ 1900
Δ. ;

17

ΣΤ. 2
1

Το Λειτουργικό

της Θείας Λειτουργίας Ι. Παπαδιαμάντη

Όλον γυρίζουμε οι Τρεις οι Μοίρες συναχτοί
Κι' επαναπαύουν την πονηρή σου μ' εμπάθεια δουλειά
Κι' αρχίσουνε μ' αστροφεγγιά γλυκιά να σε μαγεύουν
Κι' όλα παρά τι έχεις κρυφά θα τα φανερώσουν.

Η μαύρη σου χαρτοπετσέτα, που χάρτος
Η άγια τσιγαρόπαιδα μες το δεξί σου
Κι' η ξύλινη η απαλή παλάμη, ο νους σου,
Την αριστερή σου φίλησε λεπτεπίλεπτα η γη
Κι' οι Τρεις μαζί σου ευχαριστιούνται χαρούμενοι
Και τ' αναγειώσεις έδεσαν όλοι ο ένας την άλλη.

Χαρά στην ξανθούλα την παιδούλα και το μαύρο παλίκαρο,
Η όμορφη κόρη του πασά, μια κόμισσα ντυμένη,
Χαρά και στο τετράγωνο του λίμνου σαγηνεύει,
Τι αν δεν τη νικήσει σου, δεν θα μείνει μία μέρα να σου φύγει.

ΕΤΑΙΡΕΙΑ ΗΠΕΙΡΩΤΙΚΩΝ ΜΕΛΕΤΩΝ
ΑΡΧΕΙΟ ΡΑΓΚΑΒΗ

1 εφ. σε φ. 1110 τετρ. 112 σελ. 29 χ 15 ΑΡΧ. Χ. ΕΛΛΗ.
μελ. μολε.

35

Ἕνα Λάθος

Ἀπαστάσεις Παπαδιαμάντη

Ὅλον γεννάσαμε οἱ ἴδιοι οἱ Μοῖρες συναχτῶμεν
Κι' ἐδιαλογιά σὴν καρδιά σου μ' ὑφέλεια βαθειάν,
Κι' ἐρχίσαμε μ' ἐπιμελειά γλυκειά νὰ σὲ μοιρόνουμε
Κι' ὅλη μαζί τὴ δύναμι σὲ ἕνα σημεῖο νὰ σὲ βάλουμε.

Ἡ μιὰ σοῦ χάρισε ὡμορφιά, σοῦ χάρισε καὶ ὄμορφα
Ἡ ἄλλη τὴν ἀνάσα σοῦδωκε μὲ τὸ δεξί της χέρι,
Κι' ἡ τρίτη, ἡ γρηὰ μαγίσσα, τὴν ἔκαμε ἐπιμελῆ,
Γιὰ σεργιὴ σοῦ φύτεψε καλιὰ μὲς στὴν καρδιά σου,
Κι' αἱ ἴδιες μαζί σοῦ ἐτρύπωσαν χαρὰ καὶ λύπη μέσα σου,
Καὶ ν' ἀποφεύγουμε δὲν ἔχομε ὅλοι μας δύναμι.

Χαρὰ στὴν μάννα σὴν μαμὴ καὶ στὸν μαῖρο σου τὸν πατέρα,
Πόχουνε γέλιον ἀνοιχτὸν γιὰ κάθε ἀνθρωπάκι,
Χαρὰ καὶ στὸ σπιτάκι σου καὶ στὴν αὐλή σου ἀκόμη,
Ποὺ σὲ γεννᾶ καὶ σὲ μεγαλώνει μιὰ μάνα καὶ ἕνα σπίτι.

Ἀθῆναι Μαΐου 1900. Κ. Παπαδιαμάντης

ΚΕΤΡ. ΦΙΛΗΜΑΤΟΣ, Α' ΟΤΗ, ΣΧ. 28-4 Χ 20, ΜΜ. ΜΑΡΗ, ΑΡΧ. Α.Μ.

Ε. 20-2-1901
Δ. 1902.

5/5.

Ὁ Χάρος
Τῆς Βασίλισσας τῆ Ἀγγλίας Βικτώριας

"Σκοτάνει τ' ὡμορφο χαρτὶ Βασίλισσα τοῦ Κόσμου!"

Τὸ ἀγγελιοφόρο μήνυμα, σὰν μαῦρο σκοτεινάρι,
Ἔσπειρε λάγνους μαυρισμούς, πάμπονους, λυπητερούς
Κι' ἀπορφάνιασε τὴ μιὰ ἀγκριὰ τὴν Οἰκουμένην ὅλην,
Σὰν νὰ εἶταν ἄγριο σύννεφο, μεγάλη καλοκαίρα.
Ἀναλαφρώνουν οἱ Στεριές, οἱ Νήσους λαχταροῦνε,
Κεῖ ποὺ χαϊρ' ἡ Ἀδελφὴ τους καὶ ποὺ χαϊρ' ἡ Συμμορία τους,
Ὅπου 'χε δυὸ χρονιὲς τοῦ χρόνου τὴς συντροφιές.
Ἀνάμεσα σ' Ἐκεῖνα μὲ σκοτεινὸ τὸ μέλωτό της μένει
Καὶ χτυποῦνε καὶ τραγουδοῦν τοῦ Κόσμου οἱ συμφορὲς
Σὰν μοιρολόι τὸ ἐπίκαιρο, ποὺ γένει καὶ ξανάγει:
— "Σκοτάνει τ' ὡμορφο χαρτὶ Βασίλισσα τοῦ Κόσμου!"

Σκοτάνει τ' ὡμορφο χαρτὶ Βασίλισσα τοῦ Κόσμου,
Κι' ἀφῆκε τὴ Βασιλεία της μεγαλοπρεπὴ στὸν Γυιό της,
Κι' ἔγινε ὁ Γυιὸς της βασιλιὰς ὁ ὡμορφὸς χαρτὶς τοῦ Κόσμου,
Κι' ἐκεῖ ποὺ ἀμέριαστοι Λαοὶ καὶ τόσοι Βασιλιάδες
Μὲ δόξη τὴν συντροφεύουν τὸν τάφο της ἀκόμα
Πανήγυρη, χαρὰ καὶ γιορτὴ καὶ ξεφαντοσύνη,
Οἱ Πέρα Ἄγγλοι γύρω τὸν Γυιό της χαιρετοῦνε
Κι' ἀναφωνοῦν μ' ἐνθουσιασμὸ καὶ μὲ συγκίνηση ἀγάπη:
— "Ζήτω ὁ νικητὴς Βασιλιὰς!" καὶ "Ζήτω ἡ Ἀγγλία
Καὶ Θεὸς σχώρεσ' τὴν ὡμορφὴ Βασίλισσα τοῦ Κόσμου!"

Ἀκούσατε τὸ θρῆνο τῆς Βασίλισσας τοῦ Κόσμου
Κι' ἀνάμεσα σ' ἀμέτρητους χαρούς της, που ἔνιωθε,
Τὸν εἶναι τὸ λίγα καὶ λίγα συντροφιὰ τὴς,
Πενθεῖ μ' ἡ Πεντάδα μας, ἐγγόνια καὶ δούλοι:
Δακρύζουν τὰ ἐβδόμηντα, ἡ Νιότη μας κλαίγει,
Ἡ Κρύπη τ' ἀμεταλόβαφτη μὲ τὴ Κύπρο τ' ἀνανεμένη
Καθένας καὶ γονατερό τὴς ὅλοι μοιρολόγι,
Καὶ ἀνόσιος ὁ ἔρημός μνημόσυνα τὴς κάνει
Κι' εὐαγγελῆ μ' εὐχέλαια καὶ χέρι μ' εὐλογοῦσι:
— «Ὁ Νέος ἁγιάτ' ἐδῶ τὸν θρῆνο τῆς Βασίλισσας τοῦ Κόσμου!»

Ἀθῆναι 20/2 Φεβρ. 1901.

ΕΤΑΙΡΙΑ ΗΠΕΙΡΩΤΙΚΩΝ ΜΕΛΕΤΩΝ

ΤΟΠ. ΦΥΛΛΑΔΕΣ ΦΩΤΗ, Εκ. 28.5 x 20, ΜΜ. ΓΑΡΗ, ΑΡΧ. Δ.Μ.

6. 7-9-1901.

6/3.

Καλινύχτα τοῦ Γεροῦντα

Γεροῦντα, ὥρα σας παρή.... Μὲ τὸ μαῦρό σας τὸ σάλι
Σὴν ἀγκαλιά της Μάννας σας, τοῦ τόσο τοῦ δικό σας,
Κι' ἔν σας ρωτήσουν: "Τί εἴδατε στὴν ἔνδοξη Ἑλλάδα;"
Βάλτε τὸ χέρι στὴν καρδιά καὶ πέστε τὴν ἀλήθεια.

Εἴπέτε τους ὅτι πήραμε ἀνδρείαν ἀγέρωτη
Ἀξιόμαχη στὴν ἀγκαλιὰ ἐκείνης τῆς ἐχθρίδες
Κι' ἕνα λαὸν ἀγέννητον, ποῦ δὲν λογιάζει μύσος,
Λαὸν, ποῦ ζέρει ν' ἀρματώσῃ, ποῦ στὴν δική του γνώσα
Ἐχαράξαμε πρώτη φορὰ τὸ "ἔμπρος ἀρματώτα",
Καὶ συγχωρέσαμε ὡς τώρα τὴν μαύρη ἀρχοντιά μας.

Εἴπέτε τους ὅτι εἴδαμε τὰ σάπια ἐδάφη,
Ὅπ' αἱ ψυχαὶ ναλώνονται γ' ἀνάγκη τὸ χαμαί,
Ὅπου ναλώνουν νοῦ, σὰν ~~τὰ ἀγρίμια~~ ἀνθρώπους,
Ὅτι ἐφοβήθηκε τὸ "Ἄστο" τῆς Παγγέας,
Δὲν πάει πίσω στὴν ἀγκαλιὰ τῆς μάννας του τὸ πόρο,
Ὅτι ἀπελπίσαμε γιατὶ τὸν δόξα Παράδεισο
Τὸν ὁποῖ ζητᾶμε πορεύει τὶς ἀνθρώπινες ψυχές,
Μὰ ἔχει ξεπεράσουμε ὡς τὸν νοῦ τὸν πόνο!

Εἴπέτε τους πὼς βρήκαμε μιὰ φρόνιμο μιὰ χέρα
Μὲ λαμπρὲς δόξες πλούσια, μεγάλη, ἀφοσιωμένη,
Πάντρεψε λέρος τῆς Ἑλλάδας μὲ ἀνάρχητη ἀνεμώνα
Τῆς γενικῆς τοῦ ἔθνους μας μὲ ὁλάκερον τὸν Κόσμο.

Εἰσέβη λοιπὸν στὸν ~~ἱππικὸν~~ σύμπλεγμα στὸν ἄτλαν ὀργισμένον
Καὶ τὸ χεροῦλι τὸν ἀγέρα τὸ πορφυρόμαυρο,
Πλὴν εἶδεν αὐτὸ μονομιᾶς τὰς μυσοπαλλομένας,
Τοὺς ὀμφαλοὺς τοῦ Πηγασσοῦ, τὰς ῥέγγες τοῦ ἐμπύρευε,
Καὶ τοῦ περιβάλλουσιν χιονιὰ τὸ σύμφωνον χαμόγελον,
Σὲν Ἀθηνᾶν τὴν ἀρετή, τοῦ Λεωφόρου τὴν ἀνδρεία!

Ῥηγοῦλα, ὥρα σου καλή!.... Μὲ τὸ καλὸ καὶ σᾶλε
Στὴν ἀγκαλιὰ τῆς Μούσες σου, στὸν τόπο τὸν δικό σας,
Ἀφ' ὅπου πιὸ ἐκεῖ σύνορα χαρὰ δρόμο τῆς ἐξάδας,
Στὴν πόλη σταματήσατε καὶ σταυροσοῦδα
Μὲ περισσὴν ἀγάπεσαν μπροστὰ στὸν Ἀϊ-Λαζαρο
Τοῦ ὅρους μας χαμόμυρον τὸ χειμερινὸ καμπάνα...
Ἀπάνω χρεμασμένα μαυρόασπρα εἶναι τὰ ζαρκάδι,
Χρυσοκεντήματα ἀπὸ ἔθνους σας, καυκάσιας ἔρια δέρας
Τῆς ζωντανιᾶς σας ἔγγραφα ~~βιβλία~~ χαμαϊδάκι φυλάξει,
Κι' εἶν' δέρατα ν' ἀγάπα μας ἀκόμη καὶ λάμπει ῥέγες,
Ῥηγοῦλα, μὴν ὀπίσω καὶ σᾶλε τὰ ζαρκάδι,
~~Κι' ἔνα μικρὸ κ' ἐπέταξε στοὺς ἀδελφικοὺς δέρατος~~
~~Τὸν ἀγέρα ζαρκάδι τὸν χρυσοπόρφυρα~~
~~Τόσο εἶναι ἐπιθυμία τῆς πατρίδας σας καὶ λάμπει μὴν~~
Κι' ἔνα μικρὸ κ' ἐπέταξε, ἀγαπημένος δέρας
Στὸν ἀγέρα ζαρκάδι τὸν ἀδελφικὸν δέρας,
Τὰ εἶναι τῆς πατρίδας σας καὶ λάμπει μὴν.

ΤΣΡ-ΦΙΛΑΤΕΛΗ Α'ΟΦΑ, ΣΧ-28.6Χ20, ΛΜ-ΜΑΡΜΑ, ΑΡΧ-Α-Μ

6-4-5.1902.

77

Σὸν Βασιλέα τὸν Ἰωαννέα Ἀγόρου Ι Γ'!

(Κατὰ τὴν ἐπιστροφή του)

Σὴν Μαΐνα τοῦ Γουλιοῦ τὴ ἔνδοξη Γουανία,
Φέγγουν σύμερα χαρὲς χαρὲς καὶ πανηγύρια,
Ποὺ ἔνα ποιόβολι-Βασιλιᾶς φορᾶει τὴν κορώνα,
Χαρὰν ἐμᾶς καὶ ἔνδοξη, ἐδόξην τοῦ τροπόνα,
Κεὶ χαιρόνται τὰ ἀγγέλια π' ὁλοῦμένα χαρὲς,
Ἀπ' ἄνω σ' ἄνω ἐμπαίνουν, χτυποῦνε, ρηγοῦνε,
Πυροβόλα καὶ μπαμπᾶ, ὅλοι σᾶν ἄγρια ἐβγαῖνει
Ἔξω στὸ Μανιστρό καὶ τὴν Εὐρώπη σύμερα
Ἀπὸ τὴν ἀναλαμπὴ τῆς ἡμερομέρας τοῦ Χριστοῦ.

Τῆς Γουανίας τὴν χαρεὶ π' ὁμνάμερα Εὐρώπη
Μεγάλο πανηγύρι καὶ μὲ πομπὴ ἀγγέλου
Κεὶ ὅλη βασιλόπουλα ἐμπαίνουν πρεσβεῖες
Ἀπὸ χαιρετᾶν τὸν βασιλιᾶ καὶ γυναικοκαρτέρι,
Ἀπ' ἄλλα βασιλιᾶς χαρὰ καὶ πάντ' ἀπὸ σύμερα νάβγη
Μὲς σκιὰ τὸ βασιλικό του ὄνομα τῆς Λαμπρῆς Του!

Τὸ Βασιλιᾶ τῆς Ἑλλάδας π' ἀπρίλιος Γουανίας,
Τὴν μέρα αὐτή, ποὺ σύνορα τὸν Γουανιὸν τὸ Ἔθνος
Πανηγυρίζει μὲ χαρὰ τὴν γενεθλιά του
Καὶ λέγει μὲ' εὐχαρίστηση τὸν Βασιλιᾶ τὸν ἄλλο,
Ζωντόνο τὸ ἔνδοξο σπαθὶ καὶ στ' ἄγριο πολεμάει,
Μεγάλη χαρὰ γίνεται ἐμπρὸς στὸν ἐχθρόνα

Δῶσ' τίποτε ψηλότερο νὰ ἀνοίξει ἡ ἀγάπη μου
Νὰ χαμηλώσει νὰ πέσει μέσα μὲ τὸν λαό σου
Ἀφράτους τὸν δρόμο σου οἱ ἀνάσες τῶν ἀέρηδων

4/17 Μαΐου 1902.

ΕΤΑΙΡΙΑ ΗΠΕΙΡΩΤΙΚΩΝ ΜΕΛΕΤΩΝ

ΤΕΡ. ΠΟΙΗΜΑΤΩΝ · Α΄ΣΤΗ, ΕΧ. 28-4-XLO, ΑΜ. ΜΑΙΡΗ ΑΡΧ. Α.Μ.Ε.

Δ.

46

25/3.

Στὴν 25ήδα
τοῦ Ποιητῆ Δ. Σολωμοῦ

Χαρεὶ στὸν κόσμο τοῦτο, χαρὰ στὸ σαγηνεμένο,
Ποὺ τόσες φορμιόρτικες βεργοδορίτικες νιφάδες
Ποὺ ἔχουν χιλιάδες ἀμπρατσέτα μὲ ἐμπούμπα καὶ χορδιὰ
Καὶ σπίτια μαρμαρόχιονα μ' αὐλὲς ποὺ σφυρίζουν
Καὶ τόσα νέρια διάφανα—τὴν μυρμήγκα λούζει,
Ποὺ ἔχει μὲς στὸ μπούτι της, κοπανισμένο λιθάρι,
Τὴν ἀγαπᾶ τὴν μαγισσιὰ καὶ τὸ κρυὸ λαγοῦδι,
Κι' ἔχει χρόνια μυστικὰ, ~~ποὺ τὰ ἀγαπᾶ τὰ μυρμήγκια~~
Εἶναι ὥρα χαρᾶς,
Τὸ λαγωνικὸ ν' ἀνάβῃ, τὸ ἄρμα τὸ μυρμήγκι,
Μὲ τὸ ἀμπρατσὲ ν' ἀνταμώνῃ, τὴν ἄνοιξη προσμένει.

Χαρὰ στὸν μάγο τοῦτο, στὸν ἄνεμο, τὸ χιόνι,
Καὶ τὴν βροχή, ὁποὺ μ' ὅποιο θέλει βρέχει ἐμπόρια,
Μὲ τόσα νέρια ἀλλάζουν, μὲ τόσα νέρια σπέρνει,
Ποὺ δὲν τὴν ὄψονται μυρμήγκια ποὺ δὲν τὴν πιάσουν χρόνια
Καὶ ὅπου σπίτια ὁλόμαρμα ζῆς τῆς δόξης τὸ σταφύλι.

Δ. Σολωμοῦ

ΠΡΟΚΥΡΩΣΗ ΑΠΟΚΛΕΙΣΤΙΚΗ

Περ. Φιλ. Σχ. Α' Τάξ. 28-6-20, Μολ. Βι Μπρο, Αρχ. Α.Μ.

14/5.

Δ. 26-3-1907. 118.

Χαιρετισμός τοῦ Χαρ. Βαλσαμάκη πρὸς Πλευρίτας Βιολήρας Ἐμμανουήλ

Καλῶς ἤρθες, Βαλσαμάκη μου Πλευρίτα, τῆς Μεγάλης Ἐκκλησίας στὴν Πρωτεύουσα τῆς Ἑλλάδος!

Δυὸ χρόνια Χάρος χτύπησε καὶ σὲ τρία χρόνια Χάρος ἔφτιασε.

Δὲν εἶσαι ξένος σ' αὐτὴ δῶ τὴν ἱερὴ Χώρα, σὰν ἄλλη σὲ χρειᾶς σαν ἀρχοντόσπιτο. Ἕνας παιδὶ Μεγάλης Ἐκκλησίας εἶσαι ἢ Πλευρίτα σου καὶ Μεγάλη Πλευρίτα εἶναι ἡ Ἐκκλησία μας.

Εἶναι δῶ καὶ βρίσκονται μιλιὲς λαοῦ σου ποὺ εἶναι δῶ καὶ ποδοκυνηγᾶνε τὸ βαλσαμάκι μας.

Ἀπὸ ἀρχαιὸ τὸ Βαλσαμάκι σου στὴν Ἄρτα καὶ ὅλον τὸν ἀρχαῖο τὸν δικό σου στὴν Ἀθήνα ἀρχιβαλσαμωτὴ ἀρτίλια καὶ χρυσοφυλοῦνε ἀπὸ δυὸ πρωτόφρονα λαοῦ τοῦ Εὐρυτάνα, οἱ δυὸ μάγοι νοικοκύρηδες τοῦ Παπαδόπουλου τοῦ Κόρμιλη τοῦ Ἐμμανουὴλ καὶ τοῦ Πλευρίτα, καὶ σιμώνουν ἀπὸ ἀριστερὰ ἀπὸ τὰ ἀριστερὰ σπίτια, τοῦ Θανάση καὶ τοῦ Βαγγέλη τοῦ Δημητρίου καὶ τοῦ Γιάννη τοῦ Φιλιππαίου τοῦ Μιχάλη Δημάκη τοῦ Σκαλτσᾶ καὶ τοῦ Κατσάρα, τοῦ Ρήγα καὶ τοῦ Παπούλια τοῦ Λαμπρόπουλου καὶ τοῦ Δημητρίου τοῦ Κανελλόπουλου, τοῦ Βιολήρα-Ἐμμανουήλ.

Τόσον αἰώνιον ἀποφασίσθη ἡ δόξα τῶν αἰώνων περίφημον ἡ δόξα χαρακτῆρα καὶ δὲν βάλουν τὸ μυαλόν των καλοῦνται ἀπ' Ἕλληνον καὶ ἀπὸ καλοῦνται ἀπ' Ἕλλην!

Ὅσο δὲν θὰ χαρῇ ὁ Κόσμος καὶ ὅσο δὲν θὰ ἔχουν μίαν καὶ ὅλη ἀπὸ τὸν αἰῶνα τῶν αἰώνων ὅλη ἡμέρα ἀπ' Ἕλλην, ἡ χαρὰ τῶν πολιτικῶν των δὲν μόνον ὀφείλουν ἀν ἐπιτύχουν αἰώνιον δὲ μόνον ὀφείλουν ἀν ὅλων ἀναστοχαστοῦν τὰ αἰώνιον τὸν ἀπὸ τὸν καιρόν, δὲ μόνον ὀφείλουν ἀν ἀρχινοῦν μὲ αἰώνιον τὸν σὰν χαρὰ ἔχουν; Τὸ Ἑλληνικὸ καὶ τὸ Τουρκικὸ καὶ δὲ μόνον πολιτικὰ δὲν δὲ χαροῦν πολύ; Τὸ πλῆθος τῶν Ἀθηνῶν καὶ τὸ πλῆθος τῆς Πόρτας!

Κοιτῶ πρὸς Βασιλικὰ τῆς Τουρκίας, τῆς Μεγάλης Ἐξουσίας τὴν Πολιτικὴν τῆς Ἑλλάδος.

(Σημείωση τῆς 21 Μαρτίου 1907)

ΒΒΣ (3)

Ε-26-11-1907
Δ· 1

ΑΡΧ. Α.Μ.

Στὴν Παναγίτσα Μαρία τοῦ Γιωργιοῦ

Κλαῖω μὲν ἄρδην χαρωπὴ κι' ἀλλοκαμωμένη στὴν
Παναγιὰ καλησπέρισε ἡ χιονοκαλυβίτισσα!
Κλαῖω μὲν ἄρδην στὴν ψυχὴ ἡ σοβαρὴ Παλιότα,
Ποὺ τόσο ἀνθρώπους ἡ σὲ σφυρίσανε.

Νυφούλα κορυδόγλυκη, γαλάϊτα μελαΐνη,
Πάχνη τὰ μάγουλά σου ἡ κὸ σεμπρολιδῆ
Καὶ τὰ χαμπὶ ἀλεφάντινα στὴν ξανθή σου μαλιά σου,
Τὰ ἴσια ζεῖη μὲ ἀγνάντια ὁ κάθε ἕνα λιὸ χιονιὰ
Ὦ! Δὲ μπορῶ ἀπὸ κεῖ μακριὰ, νὰ κοιτῶ ἀπὸ τὴν ἔρη,
Κάποια θεὰ μᾶς ἔχουν στὰ φαρμακία χιόνια
Ἢ πάνω νύφη ἀνάμεσά μου ὁ λιὸ χάρος ἡ λαὶ πάμε

Κ' αὐτὴ ἕνα πὸν ἔντεξη ἡ ἀστραφτερὴ χιόνια
Τὰ ἔχει λυγερὰ ἀφρίσματα ἡ μαλλιαροχλωρίνια,
Καὶ πάθρια, ποὺ κ' ἐχάρανε ἡ σὰν ἔνα ἀνοιξιάτικο,
Ἀμμὰ ἐκεῖ ἀπὸ ἐδῶκεν ἀγάπαμε. ποὺ κοπέλια
Κι' ἐδέχοσαν τὰ ἀγκαλιάσματα. ποὺ πόνεσε. μὲ γάλια.
Βρῆκε ἕνα ἀνθρώπου ἀνάμεσά μου λιὸ χάρος γιὰ μὲ βάλει,
Κ' ἔκανε στὴν ἀνηφοριὰ ποὺ ἔβγαινε ἀπ' τὸ χωριό...
Χαίρεσαι ὁ Θεὸς ἡ ἀνθρωπολογία μας.

Κι' ἐχάρηκαν ὅλοι ἄντρες, γυναῖκες, ἀγνωστη τρομάρα
Ποὺ κάμνουν ὅρκο καὶ δεσὶὸ τὸν ὄμορφον Ἐλλάδα
Καὶ σᾶς ἐσυμπαθοῦσα μαυρὰ ὁ ἀδούλωτα Δυρόμοιρα

Μαυρὰ ἀπὸ κεῖ σᾶς φαίνεται ἡ χιονοσκεπὴ γῆς,
Κι' ἐκεῖ μαυρὰ ἀφρόζουν οἱ μαῦροι ἐξορίες
Τόσοι ἀθῶοι ἀγνωστοι, γυναῖκες, παιδάκια,
Τὴ σκλάβα Πατρίδα σου νὰ λύσ' Νιὸν τὸ νυφικόν.
Νάρθῃ καὶ ὁ νέος χαρωπὸς ἥλιος νὰ σὲ φέρῃ
Νὰ τόσο σοῦ ὁ ἥλιος, οἱ φρίκες σου σκλάβα,
Κι' ἄγγιξε ἡ νίκη ἡ σκλάβα ἡ σκλάβα, ξανάβρῃ λύτρα,
Καὶ βρίσκεσαι οἱ λύσ' ὅσοι, οἱ ξανοίγει Ἐλλάδα.

Καλῶς μᾶς ἔρθες χαρωπὴ νὰ λὲ μαυρὰ λὲ Ζωὴ
Πανώρια ξαναγύρισε χιονοκαλυμμένη!
Καλῶς μᾶς ἔρθες οἱ γλυκιὰ σκλάβα Πατρίδα,
Ποὺ λύσε ὁ ἀνθρώπος λύσεις ἡ λέσσες αἰῶνες.

16 Νοεμβρίου 1917

Χαίρεσθε

ΤΕΡ. ΠΡΙΜΑΡΣ, Α' ΟΡΘ, ΚΑ. 28-6-20, ΜΗ. ΜΑΡΙΑ, ΑΡΧ. ΑΜ

7/5

Ἡ Παναγία ἡ Μεγάλη
(τοῦ Σκορπίου)

Καλῶς μᾶς ἤρθες χαρωπὴ τὸ Παναγιὰ τοῦ Σίνα
Μεγάλη βασιλόπουλη γλυκοχαριτωμένη!
Καλῶς μᾶς ἤρθες στὴν γραμμὴ καὶ σταθερὴ πορεία
Ποὺ τόσο ὁ οὐρανὸς καὶ οἱ ναυτικοὶ σὲ θέλουν.

*

Λυγερόκορμη ναυτοπούλα, περήφανη κυρία
Ποὺ ἄγγιξε τὸν ἥλιο πρόσωπο καὶ τὸ φεγγάρι σκίζει
Καὶ τὸν καιρὸ σκυφτὸ στὴν ἐξουσία μαλιά σου
Δὲν ἔχει ζήλια νὰ ἀγγίξει σὲ αὐτὴ τὴν ὥρα τὴν χάρη
Ἀλλ' οἱ γραμμὲς σὰν μαλιά, οἱ νοῦδοι αὐτὴ ὕψη
Κάποιοι δεῖ μας πόνοι στὶς τραυματίες χρόνια
Ἢ πόνοι γιὰ ἀνδρειωμὸ στὴ χάρη καὶ στὶ νιάτα.

*

Σ' αὐτὴ τὴ γῆ τὴ γόνιμη καὶ πανεμορφη χάρη
Νὰ ἄγγιξε λυρικὸς ἀρμαγγὸς καὶ μαρμαροχαράκτης,
Καὶ πόσοι, σου ὁ ἥλιος καὶ σῶμα σου δοκίμες,
Ἀγγειοπλάστες σου ἐπλάσανε ναυτικόμορφα
Κι' ἐδέχονται τὶς τροφορές, τὸ πόρισμα τὴ βαρκάδα,
Βγῆκε ἀπὸ σὲ λίμνη ἀσημένιο στὴ χάρη καὶ στὴ χάρη
Ἐνῶ εἶναι στὴ λεκάνη σου ἐδῶ καὶ ἐκεῖ ἄλλα ....
Ἐφάνηκε ὁ ἔρωτας ὁ ἀνομολογημένος
Κι' ἐγράφηκε ἐκεῖ ἄγγιγμα μὲ ἐγγενὴ γοητεία
Ποὺ σέρνει ἔρως τοῦ θεοῦ τὴ ἀρμονία ἐμπρὸς
Κι στὸ γοητεύει μεγάλο ἀπόσπασμα ἀπορροὴ

Μακρυά ἀπό τήν πατρίδα σας τή γλυκοζωγιά,
Κι' ἔτσι μακρυά ἀπ' τούς δικούς σας τήν μακρυνή ξενιτιά
Τόσους καιρούς ἐζήσατε, δυστυχισμένοι, ξενιτεμένοι,
Τής πολυπλανεμένης σας τήν Νιόβη τή νοσταλγήσατε
Νοερά καί σ' ὅλα χαρακτῆρα καί τόπο καί σέ ὥρα
Στόν ἴδιο, σας σ' ἐφέρνανε στή πράκα σας πατρίδα,
Κι' ἔφερνε κι' ἄμπρα κι' ἀπάνω ξενιτεμένε Νιόβη,
Καί βρίσκονσαι στόν ἴδιο σας, στή ξεπατρισιά τή ἔβδόμη!

Κοιτῶ μέ ὄρθρου χαρακτό τό λαμπρό λιόξημα,
Σταυρόλαιμα λαμπύρισε, χλιοχαιρετίσματα!
Κοιτῶ μέ ὄρθρου στή γλυκειά καί πολυπλανεμένη,
Πού τόσο σ' ἀποζήλεψε τόσους καιρούς ἀλλόκοτες

26 Νοεμβρ. 1907

ΕΤΑΙΡΙΑ ΗΠΕΙΡΩΤΙΚΩΝ ΜΕΛΕΤΩΝ · ΔΙΠΕΙ ΡΟΥΤΑΝΗ

Ε. 15-8-1910
9

Στὸν Βασιλέα τὸν Μανρουβουνίου Κύριον Ι

Σὰ ψωρεύει νὰ εἶσαι βασιλεύς!... Εὐχαριστῶ τὴν ὥρα πού σου φορεῖς τὸ στέμμα τὸ βασιλεῖο τὸ ὄμορφο.
Σὰ ψωρεύει νὰ εἶσαι βασιλεύς, γιατ' εἶσαι ἔξυπνος νὰ εἶσαι, γιατ' εὐσυνείδητος σοφὲ σὲ τόσα ἀνώτερα χρόνια τοῦ εὐτυχισμένου σου λαοῦ καὶ πονεμένου, Ἀγαπητὲ σὰν Νέστορα, γερὸς σὰν Λυκούργος.

*

Σὰ ψωρεύει νὰ εἶσαι βασιλεύς, γιατὶ δεκαπόνια χρόνια Ἡ δοξασμένη σου γενεὰ μὲ χέρι εὐρωπαϊκὸ Ἡγεμονεύει ἐμπρόκοπα γιομὰ τὸ Μαυρο Ὄρος, Σὰν ἀητὸς ὁλόισιος σὲ ὁλόφωτο, τοῦ ἔγιο αἰωνιοῦ δὲ φλάμπο.

*

Σὰ ψωρεύει νὰ εἶσαι βασιλεύς, γιατὶ ἀπὸ ψηλότερα Κρεμᾶς τοὺς μπρὸ γυφτόπετρες σὰν γέρικος μεγάλος, Γιατ' ἔχεις ὁμόλογος μεγάλων βασιλέδων, Κι' ἔδωκες νοσηράκαρο τὸ λημέρι σου αὐτὸ Σ' αὐτοκρατόρων γενεὲς καὶ βασιλέδων σπέρμα, Κι' ἔχεις, ὦ μέγα παλληκάρι τῶν Καιρῶν σου ἀρχόντα, Ἐγγόνια βασιλόπουλα, γαμπροὺς σου βασιλεῖς.

*

Κι' ἤρθεν ἡ ὥρα ἡ ὥριαν καὶ χρονογυρίσαν Πού βασιλεὰς μπρέπουσι σὰν τὸν ἀετὸ λαὸ σου Κι' ὁρμήνεψε σὲ χαρτιὰ ὁλόγυρα ἡ Εὐρώπη. Κι' αὐτ' εἶν' ὁλνὰ τοῦ κράτους σου τὰ αἰωνιόχρα ὥρα, Εἶναι μεγάλο, ὦ Βασιλεύ, τὸ στρῶμα σου ἔθνος, Πού σήμερα σὲ χαιρετᾶ γιὰ τὸν ἀρχηγό του.
Σὰ ψωρεύει νὰ εἶσαι βασιλεύς. Εὐχαριστῶ τὴν ὥρα, Ὅπου φορεῖς τὸ βασιλεῖο τὸ στέμμα.

Κωνσταντινούπολη
15η Αὐγούστου 1910

Κ. Παλαμᾶς

ΤΜΡ - Πρωτ. Α' στιλ, εχ. 28.4x20, πμ. μολ, A.P.R - A.M.
+ Αριθμητα ΕΡΨ: "Φ. 4"

8/5.

Στὴν ἀναπαράγγελη
Τοῦ γέρω-Δῆμου τοῦ Μπουρδουμπάκου Νικολιοῦ
ἐἰς Βασιλέα

Σώπασε νὰ εἶσαι λαγκαδᾶς! Ἐφορμήνη ἡ μέρα
Ὅπου φορεῖς σαγιάνδζος τοῦ λαγκαδᾶ τὸ σέρβια.
Σώπασε νὰ εἶσαι λαγκαδᾶς, γιατ' ἤσουν ἄξιος νὰ εἶσαι
Διατὶ τὰ βέρτσια σοβεῖ σαγίτα τόσα χρόνια
Τὸν ἀντρειωμένο σου λαιὸ καὶ σαρανταχεριάνο
Ἀρβανιτᾶ τὸν Νικολῆ, γυιὸ τοῦ Λαμπρίδη.

Σώπασε νὰ εἶσαι λαγκαδᾶς, γιατὶ δεκαόχτω χρόνια
Ἡ δοξασμένη σου γενιὰ μὲ χέρι ἀρματωμένο
Ἡ Ὑψηλορείτη ἀλύβαστα γυρεύει τὰ Μεσόγεια Ὄρη,
Ὅπου νὰ δεῖ δὲν φύγουσι π' ἀμάρτι Τουρκιάνι.

Σώπασε νὰ εἶσαι λαγκαδᾶς, γιατὶ ἀπὸ μέρη πρώτα
Κρέβατο μπρὸς ὑγάδιασε τοῦ μέγαλου μπεγέλη,
~~Καὶ ἐβγῆκανε~~ ὁρκίζουσι μπεζεβέγκοι λαγκαδᾶδες
~~Καὶ ἐβγῆκε~~ Κι' ἔβγαλε ὑπερήφανος τὸ ἀσημένιο σπαθί του
Σ' ἐκόμπορελόρον γενιὰ καὶ λαγκαδιάδες σπέλια,
Κι' ἄγρια, ὡ μέρα πόνεσε τὸν Μεσόγειο τὸν Ὄρη,
Ἐφρόνεσε λαγκάτσους, φουσιὰ τοῦ λαγκαδιοῦ.

Τὴν ὥραν ἡ μέρα ἡ σοδειὰ καὶ ἀρονομήνη
~~Κι' ἐγέρνα τότε λαγκαδᾶς τὸ σπαθὶ καὶ τὸ τουφέκι~~
~~Τὴν ἴδια ὥρα ἔβγαζε τὸ κρασὶ τὸ παλαιωμένο~~
Ποὺ λαγκαδᾶς ἐπρόβαλε πέρα ἀπὸ τὸν λαιό του
Κι' ὀρθόρθια ἐσ' χαμπάλιν ἔλαμπε ἡ Εὐρώπη
Κι' ἐκεῖ στὴν ὀμορφιὰ τοῦ κρέλλας του τὸ ἀρματώνει ἀρχα

Εἶναι μεγάλο μ' ἔνδοξο τὸ σερμπικό σου ἔθνος,
Πού σήμερα νὰ χαίρεται μὲ τρόπον ἀρχηγό του.
Σὰν ἥρωας νὰ εἶναι λεύτερος, ἀδιαφορεῖ κι ἂν χάσῃ
Ὅ,τι τοῦ φέρνει παντέσοχος τοῦ λεύτερου τὸ σπάσιμο!

Αὐγούστου 1910

Εἰς ἐπιστολὴν τὴν ὁποίαν ὁ ἡμέτερος συμπατριώτης καὶ συνεργάτης κ. Χρηστοβασίλης ἔστειλε πρὸς τὸν ἡγεμόνα τοῦ Μαυροβουνίου μεθ' οὗ συνεδέθη διὰ φιλίας κατὰ τὴν στέψιν τοῦ Τσάρου ἔλαβε τὴν ἑξῆς ἀπάντησιν.

Κεττίγνη, τῇ 6)18 Φεβρουαρίου 1897.

Κύριε Χ. Χρηστοβασίλη,

Εἰς Ἀθήνας.

Ἡ Αὐτοῦ Ὑψηλότης ὁ Ἡγεμὼν τοῦ Μαυροβουνίου μ' ἐπεφόρτισε νὰ σᾶς διαβιβάσω τὰς εὐχαριστίας του διὰ τὴν λαμπρὰν σας ἐπιστολὴν τῆς 11 Ἰανουαρίου ἐ. ἔ., καὶ ταὐτοχρόνως νὰ σᾶς διαβιβάσω τὴν διαβεβαίωσιν τῆς πρὸς ὑμᾶς ὑψηλῆς του εὐμενείας, καὶ βαθείας συμπαθείας Του, πρὸς τὸ ἡρωικὸν ἔθνος σας.

Δέχθητε, σᾶς παρακαλῶ, τὴν διαβεβαίωσιν τῶν ἐξαιρέτων πρὸς ὑμᾶς αἰσθημάτων μου.

Ὁ αὐλάρχης

Βοεβόδας Βοϊνοβίτς.

ΕΤΑΙΡΙΑ ΗΠΕΙΡΩΤΙΚΩΝ ΜΕΛΕΤΩΝ · ΑΘΗΝΑΙ

ΑΡΧ - Α. ΚΑΖΑΝΑ

A l'occasion de la proclamation de Nicolas 1er, roi de Monténégro

Il te sied d'être roi ! Béni soit le jour,
Où tu portas, ~~la casque~~ plein de gloire, la couronne [royale.
Il te sied d'être roi, parce que tu l'as méritée,
Parce que tu as gouverné sagement pendant [cinquante ans
Ton Peuple héroïque et très glorieux,
Aimé comme Nestor, fort comme Léonidas.

Il te sied d'être roi, parce que pendant deux cents ans
Ta race glorieuse, d'une main armée,
Règne toute fière sur les hauteurs des Montagnes [Noires,
Comme un aigle dans les nues, où un [autre oiseau ne peut voler

---

Il te sied d'être roi, parce que de prince
~~D'un petit Etat (que tu étais)~~ [d'un petit Etat (que tu étais)
D'un petit Etat (que tu étais) tu t'élevas en grand,
Parce que tu t'élevas au rang [des rois] géant !
Et donnas ~~ton~~ tout fier, ton sang précieux

A des générations d'empereurs et de rois
(des familles de rois.
Et tu as, ô divin orgueil des Montagnes Noires!
Pour petit-fils des princes et pour gendre
(des rois

Et voici venu le jour désiré et trois fois béni
Où tu es proclamé roi par ton Peuple.
Et l'Europe tout entière te salue d'un empressement
(même
Et tes frontières ensanglantées de
(ton Etat sont bornées

Ta nation terre est grande, ô roi,
Laquelle salue aujourd'hui en toi
(son chef suprême.
Il te sied d'être roi. Béni soit le jour
Où tu as porté, plein de gloire, la couronne
(royale.

(traduit du grec
moderne)

Ch. Christovassilis

Ἐν Κωνσταντινουπόλει τῇ 16ῃ Αὐγούστου 1910

Μεγαρειόλα,

Ἐχάρην ἀγόλα ἐν Μόσχᾳ
ἐχάρην ἡν ὑμῖν ἡμέραν πρῶτος ἐγώ καί ἀπροσωπολήπτως
Ὑμᾶς Μεγαρειόλαν ~~μίαν ἐνδόμυχον~~ ὄντως ἔμορφον ὄντα ἐνδόμυχον τινα ψυχικήν ἀναγέννησιν
ἐν ἐκ τῶν ἔμπροσθεν παρελθόντων
διανοηθείς κορίτσι, καί ὑπογραφήσομαι σήμερον, ὅτι ὁ σεπτός
τῶν Μεγάρων Ὑμέναιος ἤρχισε μεγαλεία, νοῦ ἦν ἐνδομυχίαν
μυείαν σοφωτέρας τῆς Εὐρώπης, ἐκ ἐκεῖ πόρρω ἀπό ἐκεῖ
ἀπόκοπος εἰπήσουσι Δόλῳ ἤλιος τοῦ Θεσσαλοῦ.

Τήν ἐμείαν ἐμφάνειάν μου ἔγραψα ἐν μικρᾷ ᾠδῇ,
καί παρακαλῶ δεχθῆναι καί σᾶς ἐλπίζω ἐλαφρόν τό φαιδρόν λόγο τῆς ἐμφανίσεώς μου Μόρας.

Ἐκεῖ τῆς ᾠδῆς λοιπόν διαμονευούσης ἐν τῇ ἐπαύλει ἐμπορίᾳ ἐμπορίᾳ
μερίδι « Νέᾳ Καλυβίᾳ » ἐκεῖ σκέπτομαι ἐν ᾧ αὐτῇ ἐξηγερθοῦσαι τῆς
προσφιλεῖς μου μελαί τῆς Ὑμέτερας Μεγαρειόλας ἐν Μόρᾳ, ~~καθώς~~
~~τῶν αὐλῶν ἱερατείους τοῦτον τῆς ὑμέρας Ἐλένης τοῦ ἐκείνου αὐτοκράτορος Κωνσταντίνου Παλαιολόγου~~, ~~ἐν ᾗ ἐκείνου αὐτοκράτορος~~
~~τοῦ ἐμφανίσεως Τέλους~~, ὁμοίως ἐν ἄκρον ἐκεῖ Μαυροβουνίου ἐν
ἑτέρᾳ ἐπαύλει ἐμπορίᾳ, ἐν ἐμπορικῇ « Νεοχώρᾳ », καί
ἦν ἐκεῖνα ὡς καί χαρακτηριστικόν τῆς Ὑμέτερας Μεγαρειόλας ἐν ᾗ ἐκαφορραφημένῃ ἐπιστολῇ « Ἀλῶ Ὄρα »
ἄλλοι, πάντα ὅμοιον, ἐκκολάπτει Ὑμᾶς ὅτι ἦν καρδίαν.

Ἐλάφρυνον καί ῥίπτει ἐκεῖ ἐκεῖ ἡ ἐκεῖ μικρόν ἐν ἐμπρὸς
ἐν τοῦ μεγάρου καί ἐντός σεπτοῦ ἔθνους οὗ ἔτος
ἔτους ἡ ἔκκλησις μορφή, ἡ μεγαλειότερα δόξα καί τό μεγαλύτερον ἐκκλησιαστικόν ἔνδυμα, καρδιακῶς, Μεγαρειόλα,
καί μή μέ ἐξαιρεῖται τῆς Ὑμέτερας μνήμης.

Ὁ τῆς Ὑμέτερας σεπτῆς μου Μεγαρειόλας
πιστός καί ἐρωτικώτερος

Κ. Χρυσοκαλούμης

Sire,

Autrefois à Moscou, poussé par quelque ~~pressentiment~~ pressentiment, ~~j'ai eu~~ c'est moi qui eus ~~le bonheur~~ le grand honneur de vous saluer pour la première fois du titre de roi. Aussi je crois avoir le droit de me réjouir comme un vrai Serbe au moment où l'auguste Prince des Monténégrins d'alors reçoit avec l'approbation de toute l'Europe le titre de roi qu'il méritait depuis si longtemps.

Cette profonde joie je l'ai exprimée dans une ode, produit de ma lyre grecque; je prie instamment Votre Majesté de lui réserver un accueil favorable.

Je souhaite de tout mon cœur que Vous viviez le plus longtemps pour le bonheur du glorieux peuple Serbe dont vous êtes le chef suprême et la plus grande gloire d'aujourd'hui ~~et de demain~~ et je prie Votre Majesté d'agréer l'expression de mes sentiments respectueux avec laquelle je suis de Votre Majesté le très humble et très dévoué serviteur.

1 φύλλο τετρ. Α' σελ, 20 x 15, μολ. μπλε, αρχ. Α.Μ.

ΣΕΙΡΑ Γραῖ τὰ παιδάκια....

*

Γραῖ τὰ παιδάκια μὲ χαρά
Ἔξω παιδάκια στὴν αὐλή
Καρὲ, χιονιὰ κι' ὁλοχιονιὰ,
Κι' ἄντρα παίζουν στὴ χιονιά.

*

Ἀχ ἐνας ὁλόχαρος χαρταετὸς
Τὸ 'χει μπορδὰ τοὺς ζαναχτάει,
Καὶ τὸ παιδάκι, τοῦ μεστικιοῦ
Τ' εἶναι ὁλὰ ζέρα ἀγαναχτάει.

*

Καὶ τὸ παιδάκι τὸ σωστὸ
Ὁλοῦνε τὰ ζωντανάκια,
Σὰν χιονοδρόμι, τοῦ ἀρέσει
Καὶ στὴν ἐκκλησιὰ τὸ λιγουρίζει

Ζωὴ - Σειρὰ Χριστοδουλοπούλου
- Γενάρης 1911.

ΓΕΝ. ΠΡΩΤΟΚΟΛΛΟ Δ'ΣΦΗ, ΕΧ. 28-6 Χ30, ΜΜ. ΜΣΟ, ΑΡΧ. Α.Μ.

B 1/1

Του παιδάκια

Τρώει τι παιδάκια μι χαρά
— Έξη παιδάκια στην αρέτη —
φεύγει, γρανά τι δόκρυα
Κι' όλοι τους πάνω στην γιαπόδα

Αμ' ήρθες ο Χάρος ξαφνικά
από βραχιά λαχτάρα
Από τη μαρδιά τους ξεκολάει
Δυό τον πατέρα, που μαυρνά
Δι' αυτό δεν έχει συμπόνια

Κι τον πατέρα τι δυό
Δόκρυα τους γλυκούδια,
Σαν χιόνι, που πάει
Κι στην φωτιά τον γρυπάει.

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΗΠΕΙΡΩΤΙΚΩΝ ΜΕΛΕΤΩΝ · ΡΟΥΜΑΝΙΑ

B 1

ΤΕΤΡ. ΠΟΙΗΜΑΤΩΝ ΑΡΧ. Δ. ΜΑΝΤΟΥΒΑΛΟΥ

B1

Τὰ παιδάκια

-4

Τρῶν τὰ παιδάκια μιὰ φορά,
Ἕξη παιδάκια σὲ σειρά,
Φωμί, χωριά μ' ἀνοιχτιά
Κι' ἔτσι τὰ βάζουν στὴ μασιά.

*

Ἀχ! ἕνας σόγος λαχτιστὸ
Τὸ 'κανε μαῦρα τοὺς ξεκωλιά,
Ριὲ τὸ παιδάκι ποὺ μαυρία
Κι' ἐκλεὶ τὰ ξένα λυρευτέλα.

*

Καὶ τὸ παιδάκι ἐ σοκαί
Ὁ χόρτα του φλερουγίζει
Σεὶ χαμπάρι ποῦ πάει
Καὶ στὴν ἐκκλησιὰ τοὺ χορεύει.

Ἀπολλωνίας

(11)

(Β2)

ΑΡΧ. ΑΝΔ. ΜΑΥΡΟΓΕΝΗ. ΤΕΤΡ. ΠΡΩΤΟΤΥΠΩΝ Νο 53. Ε, Δ. 1ΕΠ. 1911

"Ταχυδρόμος"

Σὰν τὸ Περιστέρι

Μ' εἶπαι σὰς γράφω, ἐπτὰ λινα παιδιά μου,
Μ' εἶπαι ἐγαπῶ μὲς ἀπὸ τὴν καρδιά μου.
Φᾶλε, χορεύετε, γένετε μεγάλα,
Φᾶλε σὸν δίγελα, μὴν εἶβρῆτε ὀλάλα.
Ἔχω τὸ σπίτι μου, ἔχ' γιὰ σὰς συντρόφια.....
Φᾶλε, παιδάκια μου, νὰ εἶστε χαρωπόφια.
Τρέχει τὸ αἷμά μου κρύο... ἐς ταξειδεύω
Γιὰ σὰς, παιδάκια μου, σὰν τὸ περιστέρι.(1)

Κ. Χρηστοβασίλης

Σημ. (1). Ὁ περιστέρος (ὄχι ὁ περιστερός, ποὺ εἶπαμε μερικὲς φορὲς γέλασι καὶ περιστέρος) εἶναι τὸ μεγαλύτερο στάδιο τῆς φυσιολογίας ὅλων ἐκείνων ποὺ ἔχουν τὸν ὀρίζοντα τὸ φτερό των καὶ βγάζει τὰ περιττώματα των, κάνει μιὰ βαθειὰ τρύπα κι' εἶναι νὰ βγάλ' ἕνα εἶπαμε. Τὸ αἷμα αὐτὸ τρυπᾶ σε κάθε μέρος ὁλόγυρά του ἀπ' ὅπου νὰ βγῆ, ἁπλώνει καὶ σκληώνει ἐκεῖ ποὺ ἔβγαινε, ὅλα μ' ὁ περιστέρος ταξειδεύει ἐκεῖ ποὺ τὰ περιττώματα ἐκεῖνα. Χ.Χ.

ΤΜΡ. ΦΙΛΜΑΤΩΝ 8ου ΦΑ, 24Χ. 28.4 Χ 20, ΑΜ. ΜΞΒ, ΔΙΟΡΘ. ΜΠΜΑΡΑΜΠΑΣ, ΑΡΧ. Α.Μ.

B.2
.1.

Σάν τόν Πετμεζᾶ

*

Μ' αὐτά σάς δρέμω, ἀντίστοιχα τραγιά μου
Μ' αὐτά λυγερά μές στό χορό τήν παραγιά μου....
Ἄσπρη, χορτάτη, γέρικη μηλάρα,
Μαῦρη σάν δρεψιά, μέ σάς μιά μιλιά σ' ἀγαπῶ.

*

Ἐγώ τά στίβια, ἐτσί πού σάς σκαρώνει....
Ἄσπρη, μηλάρα μου, πού εἶσαι χορεύρα.
Τό αὐτί μου λέγει.... Ἄς νά δείρω
Πού σάς, τραγάκια μου, σάν τόν Πετμεζᾶ!

(1) Σημ. Ὁ Πετμεζᾶς (Πετμεζάν) ἦταν τό μεγαλύτερο σκύλλος τῆς ἐξοπλαρχίας. Ὅταν βρέξη τά μπαλώνη τήν τό ταγαρό του μή τήν μάθη κανένας μπαν μπάζει ἀπάνω τά στάβλια του, ὅπου δέν ἔχει νά βάλη σέλα. Μή τό αὐτί αὐτό δέν τόν πιστεύει τά τραγιά του ὡς τοῦ νά φυλάγουν καί νά πηδάξουν ἀπό τή φάτνη. Πολύ σύχνα τό ἐξοπλαρχεῖο καί ἐξοπλάρχο φωνή γράφει ἀπό τή [illegible] τήν αἰτιολογία τῶν τραγιῶν του! Τό μεγάλο παράπονο ἐξοπλιάς μου ἀπό ἐκτρώσεων ἀπό ἕνα τραγί!

Β (12) Αρχ. Χ. Συλλ.

Στὸν Τζιμάκο.

*

Μ' εἶμαι σὰν δέρβη, σὰν πολλὰ σανδιά
Μ' εἶμαι λαγγάρο μές σὲ μιὰ παρέα
Φεύγω, χορεύω, παίζομαι, σὰν ἕνα μάγο
Φεύγω, σανδιά μου, γύρευε μὲ ἀργά.

*

Ἔχω τὸν ἥλιο, ἔχω γιὰ σὲς συντρόφια
Φεύγω, σανδιά μου, καὶ εἶσαι χορεύτρια
Τρέχει τὸ εἶμαι λάγος, ἔς ἀνοιχτὰ
Γιὰ σὲς σανδιά μου, σὰν τὸ τζιμάκο!

Λ. Ἀμπελοκήπη

(Σμυρν.) 1. Εἶναι γνωστὸν
ὅτι ὁ τζιμάκος δέρνει τὶ
σανδιά του, σύμφωνα τὸ τζιμάκι
του, ὅπου εἶναι τὸ συνώνυμό του
εἰς ὅσους λεγόμενον τὶ μιλοῦμε
του, νὰ πάω καὶ ἐγὼ νὰ λέγω, (ὅτι
κάνει κὶ ἐγὼ μὲ ὁ τζιμάκος)

ΤΗΡ. ΠΡΩΤΟΚ: Α' ΟΤΗ: ΑΧ. 28.4.Χ20, ΜΜ. ΜΑΡ. ΔΙΟΡΘ ΜΑΡ. ΑΡΧ. Α. Μ.

Ε. 23-10-1916
Δ. 1916

130

12/3

Στήν Θεοδώρα

Τον Μητροπολίτη Σμυρνάνον κ. Χρυσόστομον 23/10/1916

Τούτος έπροσκύνησε ήμιν αρχιερεύς.

1

Θεοδώρα, μαρώ ήρωες! Θεοδώρα, μαρώ ηρωες
Στης Σμυρνιάς μας τους στενούς τον δοξασμένον δρόμο!
Από τα χώματα της Συμαίας, απού τον Άγιο τα χώματα
Του Ρήγκινα, του Έρμιονος π' άνθησαν Άντρα,
Έσκαν αγριόνταρα κι' έσκαν παλικάρονα.
Γύρον Θεσσαλιά δέρνε, γύρος Θεσσαλία είσαι!

2

Στ' αυτιά σου παλικάρια στη γωνιά μας χάρα.....
Της Ήπειρος, της μάνας μας έλίγες το γάλα
Κι' έγινες γύρος ένδοξος της Σμυρνιάς σύγος.
Του Γρηγορίου μην θυμά, μην χυμαγιασμένη
Κλαί τα παλιά σε πέτρο πρέμασες στον ταμό σου
Κι' έγινε ο νους σου λαμπρός κι' ο τόπος σου μεγάλος!

3

Δεν είσαι σου παρόμοιος εσύ κι' εσύς γενίτης....
Είσαι παλίρας του Λεού, που σε θεριολογίσι.
Είσαι περίδοξος, γραφή σου έσκαν στρατιώτες,
Της Σμυρνιάς στρατηγός αγριοπλή μεγάλος,
Και του λεού της Λυκορίας σύγος γοργάρης,
Γιατ' έναντι το ρόδο σου του Παιρνιού σου είσαι!

4

Και προύτος, όταν σε Τζυγαί του Κόσμου η έσοχτα
Την Ήπειρό μας σύκωσε (1) εσύ σε δυο μερέα,
Και Τούρκε το βολόχαν στα σούβρα του δόλια

(1) Η' παρεί εσύκωσαν και παρεσάβη η μισή Ήπειρο, η' βαρυσούπνιση στά της πόλιτο γιάλα της Συμαίας.

Τῆς Τυραννίας πρῶτος (2) νὰ ἀνάψῃς, Θεσσαλέ,
Καὶ τὸν Σουρό σου ἔναρες ὅλον χέρια σου ροφᾷσαι
Ἕναν λαὸν ἐλεύθερον, ὁ ὁποῖος ~~ἔζησε πολύ~~ νὰ ᾄσῃς!

5

Τὴν δειὰ σου προσμένουσι δεινοὶ καὶ φοβερώτεροι
Οἱ πόνοι τῆς Δουλείας οἱ ἀμαλοδέρμονες,
Κι' ὅλα αὐτὰ ἐξαίρουσιν ἀξιωμόν ἀγέρα
Νὰ σαίσουν τὰ σίδερα τῆς Τυραννίας ἐνδεῖς
Κι' ἕναν λαὸν ἐλεύθερον νὰ βγάλουν αὐτὸ τὸ μνῆμα
Κι' ὡς γνῶμή σου νὰ ἐμπῇ σου τὸ ἑδέρα νὰ δοξέψῃ!

6

Κι' ἂν σήμερα εἶν' ὁ οὐρανὸς ἀχνιστὸ καὶ μαῦρο
Σκιαῖς ἀνατριχιαστικαῖς τὴν Βόρεια Ἤπειρό μας,
Τὴ χαρεῖ, ποὺ ἐγεννήσανε μὲ τ' ἅγια σου τὰ χέρια
Ὦ! χάραξε τὸ αὔριο τὸ σπασμένο ἅγιο
Καὶ νέφη αὐτὰ τὴν δόξασα ~~ἔχασε~~ εἰλικρινὰ δὲν ~~ἔχασε~~
Κι' ὅλ' ἡ ἕναρες ἐμπιστὰ δὲν χαραγένε τώρα!

7

Κόλλεγε γρήγορα πόλεις, χωρίσασε ~~ἀπὸ τὸν~~ Θεσσαλέ
Μὲ τὴ ἐξάπλωσι καὶ χαρά, μὲ τὴ εὐδαιμονία
Καὶ τέλος τὴ νοσταλγικὴ ὁ ἐλεύθερος λαός σου.
Κόλλεγε τοὺς ἐχάρηκαν καὶ τοὺς χαιρογράφει
Τοῦ ~~Σε~~ χαροῦ ~~σου~~ ~~τοῦ σπιτιοῦ~~, τὸ δροσερό σου τὸ ἔρως
Καὶ τοὺς τὴν εὐχαρία σου ἀνοιχτὰ μὲ ~~τὰ~~ δέρα

---

(2) Πρῶτος αὐτὸς ὁ πυροφόρος Βεργᾶς ἐπανέστησε ἐναντίον τῶν δυναστῶν τῆς Διαμερίσεως καὶ αὐτὸς ἐδημοσίευσε τὸ ἄτμερα του νὰ μὴν ἔμεινε ἀκριβῶς ὁ Θεσσαλέ ὁ ἔδιος πρωτόλαχος τῆς ἐλευθερίας.

(3) Ἡ ἀναστάτωσις ἡ ἐπαναστατικὴ ἐλαμπρὰ ἀπελευθερωτικὴ παλαιὰ τοῦ βαρυσθένους Ἤπειρος.

~~Από τ' αλλοῦρα γυρεύ' κι' ἀμολάμε ὁ Ἀτύδο~~
Κι' ἀροσμυνοῦν τὰ Γιάννινα μι' ἀπ' τὰ Γιαννιώτικα
Κι' ἀροσμυνοῦνε τὰ βουνά, ~~τὰ~~ κι' ἀροσμυνοῦν οἱ πέρδικες
Κι' ἀροσμυνοῦνε φρούρια, πολεμικὰ χέρια, δέση
Κι' αὐτάνα ἀπὸ τὸν Τόμαρο τὸ Σούλι ξεκινάει
Μὲ τ' ἀρματώνει Κούγκι
Κι' ἀνοίγουνε τὴν ἐρημιὰ νὰ κι' ὀρχοπαιχτάρι.

9

Θεοῦλη, παλιὰ κέρατα! Θεοῦλη παλιὰ ρέμπελα
Τῆς ἐπιμονιᾶς μας τὴ σειρὰ τὸν ὀξαορμένον ὁρόμο!
Ἀπὸ τὰ χρόνια τῆς Λιμπόβας, ἀπὸ τὸν Ἀλῆ τὰ χρόνια
Τὸν Γιάννινα, τὸν ἐμπιστρὶ π' ἔβγαν Ἀθήνα
Ἐσένα ἀπερνούσανε μι' ἐσένα πεθαίνουσαν!
~~Τέλος Θεοῦλη δέρνε Ἕλλην Θεοῦλης ἐσύ!~~
Θεοῦλη, παλιὰ κέρατα! Θεοῦλη γερὰ πόρτα!

Γιάννινα
23 Ὀκτωβρίου
1916

8

Σὲ ἀροσμυνοῦν τὰ Γιάννινα, μὲ τὴν ψυχὴ Διονάτη
Σὲ ἀροσμυνοῦν τὰ Κουρτέσα, μὲ τὸ γερὸ Σκορδί
Ὁ Πίνδος μ' ὅλα τὰ βουνά, τὰ παίστρα, τὰ ψηλώματα
Ἡ Λίμνη μ' ἀγερόπιοφη μὲ τὴν Κυρὰ Φροσύνη
Κι' ἐκεῖνο ἐκεῖ τὸν Τόμαρο τὸ Σούλι μὲ τὸ Κούγκι,
Σοῦ ἀνοίγουνε τὴν ἐρημιὰ νὰ κι' ὀρχοπαιχτάρι τους!

ΠΝΡ. ΦΙΛΑΡΜΟΝΙΚΗ Α' ΟΡΧΗ, ΣΧ. 28.4Χ20, Μ.Μ. ΜΑΡΗ, ΟΙΚΟΔ. ΜΟΡΦ, ΑΡΧ. Α.Μ.
ΚΑΤΑΛΟΓΟΣ 13ος ΑΡΧΕ. ΑΙΧΜΩΤΟΠΟΛΕΩΣ 1917

11/5

Στὴν Ἀγορὴ τοῦ Βασιλιᾶ μας

Ὅλον τὸ Γένος ἔσκυβε στοῦ Τούρκου τὴν Ἐμορφιά
Καὶ πότε αὐτὸν τὰ μάτια του μὲ τὸν Σκλαβὸ σμιγαίνα,
Ἐκεῖνα ἀντιφεγγόβαινε χρυσὴ καταιγορία,
Κι' ἀμόλητο τὸ φέρνανε τὴν μέρα τὴν ὡρεία
Στὴν αἰματόβρυτη χρυσὴ νὰ σὲ δεχθῆ ἀγκαλιά του,
Στὰ φεγγερὰ Ναυπλιὰ μὲ ἀντάξιον Βασιλιᾶ του!

*

Τὸ πανηγῦρι του ἐγύριε ὁ ἐλεύτερος Λαός
Αὐτὸν πότε ἐκύταγε γερὸ καὶ πεδαμένο
Ὡς πούρδε ἡ μέρα ἡ ὡδυνὴ κι' ἐνδόμισε ὁ νοῦς
Στὸν ὁρόσον τὸν ἐλεύτερον νὰ χάμψη αἰνεσμένο,
Καὶ μιὰ χαρμόσυνη προαυγὴ ἀγὸν τὸν ~~Κοσμᾶ~~ γένους εἶδε:
— « Ὁ Κωνσταντῖνος φέγγανε! Ὁ Κωνσταντῖνος ζῆ!» —

*

Ἐκεῖ ἔσκυε ὁ μυριοστόδυλος τοῦ Γένους Βασιλιᾶς,
Ποὺ πότε αὐτὸν ἐκύτασαν ὁλοχαρωμενούμενος,
Ἔβγαν εἰσρεωὰ σὰν ~~[illegible]~~, τὸ σκιάδι σου, Βορειᾶ,
Ὁ Κωνσταντῖνος ἔβγαν ἐκεῖ ὁ ἐλευτερωμένος,
Ὁ στρατηγέτης Βασιλιᾶς, ὁ ~~[illegible]~~ τοῦ Λάζαρου
Ποὺ νίκησε τὴν Περσιὰ καὶ Τούρκους καὶ Βουλγάρους!

*

~~[illegible]~~ Τὴν Ἀγορά μας ὁ Ἐλευθερωτής,
Μὲς στὴ Κρήτης, ~~[illegible]~~ τὸν Νικητὴ τῶν Τουρκοπολεμάρχων
Καὶ τὴς Μακεδονίας μας.... Ἐκεῖ ἔβγαν ὁ ἐλευτερωτής,
Τόσων χωρῶν ἐλευτερῶν αὐτὸς σημαιοφόρος

Καὶ σήμερα σοῦ λέγουνε οἱ ἐχτρόμοιρες λαοί σου
Πολέμιο νὰ ἐφοράνῃ στεφάνι τὴν Γοργιά σου
καὶ σαρανταήμιση ἔχῃ: — «Χρόνους πολλοὺς νὰ ζήσῃ
«Καὶ ζῆς τὴν Πόλη Νικητὴς τὸν θρόνο σου νὰ σιώσῃς.»

ΕΤΑΙΡΙΑ ΗΠΕΙΡΩΤΙΚΩΝ ΜΕΛΕΤΩΝ · ΙΔΡΥΘΕΙΣΑ ΑΘΗΝΗΣΙ ΜΑΡΤΙΟΥ ΑΩΠΒ

ΤΣΟΠ. ΠΡΩΤΟΤΥΠΑ Α' ΣΤΗ ΣΥΛΛ. 28-4-2016, ΜΟΝ. ΜΠΑΚΑΛΟΠΟΥΛΟΥ, ΑΡΧ. Α.Μ.

Ε. 18-4-1919
Α. ΜΑΗ 1982.

15/3.

Στὸν ἐξαίρετό μου φίλο κ. Νικόλαον Καμπανόπουλο
γιὰ τὸν προβιβασμό του σ' ὑπολοχαγόν

Σ' ὤπαρνα .....

Σ' ὤπαρνα νὰ ἤσαν στρατιῶτες!... Τοῦ Χάρου μιὰ 'Μοῖρα
Σ' ἤχει μοιράσει στρατιῶτες, μὲ ὥρα, νὰ γεννιόνται!
Παιδιὰ τῆς Κρήτης γλέντια, νιὲς μάνες, νιὲς ἀγάπες,
Μὲ τὴν καρδιά σου ἐβάσταγα, ὡσὰν τὸν Ζαγορίτη,
Ἀπὸ μικρὸς ἐδόξαζες τὸ ἀθάνατό τὸ πάθος
Τοῦ Μόσχου, τοῦ Βαγιάκου, τοῦ ἐθνικοῦ μας μύθου,
Ποὺ τόσα μέτωπα ἐπλάσε μὲ Κρήτη παλληκάρια,
Νὰ πολεμοῦνε ~~ἐλεύθερα~~ γιὰ τὰ σπαθιὰ τοὺς χέρια
Τόσους εἰκόνες μὲ ζωγραφιὲς, τόσους αἰῶνες μοιρολόγια,
Στὴν Ἀρκαδιά, μὲ Βενιζέλο καὶ μὲ Τουρκιὰ ἀλέρια!

Σ' ὤπαρνα νὰ ἤσαν στρατιῶτες, γιατ' ἤτανε ὄνειρό σου
Μαντινιὸ μὲ σύσσωμη ἀνεπόδιαστη τοῦ Χάρου.
Μαζὶ μὲ σὲ αὐτόματους, τὸ πρόσωπο καὶ στῆθος
Τὸν Venizelos μ' ἐλαφριὰ νὰ τρέχῃ αἷμα
Πολέμα αὐτὸ 'ναὶ ἀνδρειά σου καὶ δοξασμένα δίκια,
Καὶ χρόνια μὲ ἐργάνες στὸ σίδερο μεγάλος
Μέσα στὶς μαῦρες φυλακὲς στὰ τάφικα μισοπεθαμένος!
Εἴσανε ἀπάνου γιομὰ σὲ πόνεσε ἡ πέτρα,
Μ' ἤθελες πάντα πολεμὼ καὶ ἤθελε πάντα ~~νὰ~~ μάχη.
Καὶ τὴν πονεμὰ μὲς γιάτρας σου τὸν Τούρκου σφαγμένου.

Σ' ὤπαρνα νὰ ἤσαν στρατιῶτες νὰ γίνουν στρατιές μας
Τάλαντον ἀπ' ὅσον ἔχυσαν Σπαρτιῶν πολεμικός
Μέσ' ἀπ' τὴς Νίκης τὴν φωτιὰ, τὴν ἁγνὴ πυρομανία

Των Γιαννίνων, του Μπιζανίου, της Κυρούνας,
Σ' όλου, που πελαβάνιους και Τούρκους και Βουλγάρους
Πώθησε τόσα χρόνια, πώθησε τόσες δεκάδες,
Κι' έναν νέο Αγγελικό και νέους Μαραθώνες,
Σ' όλου, που [illegible] την ένδοξη Μαρίδα
Και τόσους ηρωικούς γνωστούς ανώνυμους μας
Από τ' ειλικρινά δικά της μαύρα Γυναίκας!

Σώνεται να 'ναι πραλικός, να γένω πραματάκης!
Εν' ήθελα μ' αρχοπαίκτορα την Μάνα να 'χω Σουρή,
Να 'βγαίνω την ομπρέλα μας στο Αϊ-Δημά τον χρόνο

Γιάννινα
18 Αυγούστου
1919

ΕΤΑΙΡΙΑ ΗΠΕΙΡΩΤΙΚΩΝ ΜΕΛΕΤΩΝ · ΑΡΧΕΙΟ ΡΟΥΤΣΟΥ

ΤΡΑ-ΦΙΛΑΔΕΛ Α'ΣΤΗ, 24-28-4 Χ 20 ΜΑΚ-ΣΤΡΙΓ, ΑΡΧ-Α.Α.

Γ.3
1.

145

Μιὰ μέρα μιᾶς ἀνεργίνας

Κοιμήθηκα ἕνα ἀστέρι πρωΐ στὸν οὐρανό
Ὅπου ἄρεσε γιορτάζει, σαὶν τὸ ἀνέργειρό.
Καὶ μιὰ στιγμὴ τὸ χάιρω, γιορτάζω κὶ τὸ βλέπω.
Καὶ χάιρομαι τὸ ἀστεράκι ὁλὰ μαζί του λέω δυό.

(3)
Ι
1 ΕΘΝ. ΤΕΤΡ. ΜΟΡΦ
2ο ΧΙΣ.

ΑΡΧ. Χ. ΣΟΥΛΗ.

Ε. — 7-1919.
Δ. 23-1-1924.

24/ Καμένοι X

Καμένοι νύχτα είδα
Ψυχή δική σου
Θλιμμένα γυρεύει,
Σαν τον δικό μου.

*

Σαν μένα θλιμμή το χάνει,
Γυρεύει νύχτα το βρει
Και ζαφτα τ' αποσώνει
Σαν φάλια σου τα δυο!

Σούδα Ιούλιος 1919 Γ. Δημολιανός

ΕΤΑΙΡΙΑ ΗΠΕΙΡΩΤΙΚΩΝ ΜΕΛΕΤΩΝ
ΔΩΔΩΝΗ ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΟ ΙΩΑΝΝΙΝΩΝ

Β (4)

ΠΡΣ Αμφ Ιωαννίδη ΔΑΡΙΗΣ
ΜΠΜΕ, Φακ. ΤΕΤΡ. 20χΙΣ

ΑΡΧ. Χ. ΣΥΛΛ.

Ε. 2-2-1920
Δ. 20-1-1924.

Ἡ ψυχορούσα

Ἡ ψυχορούσα κάθενε
Σ' ἕνα χρυσό σκαλί
Τήν Πούλια τόν Λυγερόν
Καὶ τόν Ἀποσκλίτη,
Νά σοῦ τά πάνω ἁρπάξει,
Ψυχό μου πονετική
Πού νά μήν ἴδῃς ἄσχημα
Σ' Ἀνδρομή πού δύει

Γ. Δροσινόπουλος

Λονδίνο 2 Φεβρουαρίου
1920

ΠΡΣ Αμφ. ΔΙΟΙΞΗ.
ΜΠΜΕ ΦΑΚ.

Ἡ ψυχορούσα.

Στήν μνήμη τοῦ Φιλητᾶ μου

Ἡ ψυχορούσα κάθενε σ' ἕνα χρυσό σκαλί
Τήν Πούλια, τόν Λυγερό καὶ τόν Ἀποσκλίτη
Νά σοῦ τά πάνω ἁρπάξει, ψυχούλα μου πονετική
Πού νά μή ἴδῃς ἄσχημα σ' Ἀνδρομή πού δύει

25 Νοεμβρίου 1920
Λονδίνο.

Ε. 9-9-23
Δ. 23-12-1923 181

Ἀχ! τὸ στερνί, ποὺ βογκῶ
εἶναι μαρτύρου σπαθί,
Ποὺ βαρμάσαν τὴν καρδιά
κι' αὐτὸ νὰ μ' ὑφιόμορφον μὲ κάνει.

Φεύγει αὐτὸ μέσαν μαγικά
Καὶ σπέρνει μ' ἄλον νέα εὐλογίαις,
Γιατί μου' ἔμεναν στὰ μαχαίρι
εἰ δύστυχοι! δοὺλ μαρτύρωσις!

Λούξι 12 Δεκεμβρίου 1922

ΤΣΡ. ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟ Θ'ΟΡΦ, ΣΧ. 28 ΦΑΚ 10, ΜΗΤ. ΜΠΜ, ΑΡΧ. Α.Π. (σ. 181)

17/3

Ἐπιγράφει τὴν ἱερὰν
τοῦ Νικηφόρου Νίλου τοῦ Γουρνιώτου.

Κρύο νερό, χιονάτο, διάφανο, μεταξένιο
ἡ Βρύση εἶναι ἐδιάκονα τροφὴν τοῦ παιδιοῦ.
Ὁ Νίλος ὁ Νικήφορος ἦτον ἕνας γεῖ σχάρης
Τοῦ χαμοῦ μὲ ἐνέργεια πολλὴν παιδὶ θεόρα,
Ὁποὺ γεννήσαν ἐδῶ καὶ ἔδωσε τὴν ψυχούλα
Πίστη καὶ ἀγάπη τοῦ ἐδίνανε ἡ μάνα καὶ ὁ πατέρας

Κ. Χουλιαράκης

ΤΠΡ-ΠΟΙΗΜΑΤΑ Β' ΣΤΗΛΗ ΕΚ. 28-4-Χ29, ΑΠΟ ΜΠΡΗ ΑΡΧ. Α.Α. Ε. 20-7-1934 Δ. 26-7-1934 1882 13.

Ε. 6
1

Στή Καπνεργάτρια Σεβαστούλα

Κόσμε μου ὁλάκερε μόνο γιά σένα μου,
κόσμε σάν ἀγκαλιά σου καὶ σ' ἀγαπῶ,
Τ' ἀστέρια μαγικά ἔχει ὁ οὐρανός, γλυκόμορφη Σεβαστούλα,
χαρές ὅλον, ποὺ δὲν ἔκοψαν ἀκόμα τὰ μαγικά σου χέρια,

Στὸν Σταυρό μου

Ἀκόμα δὲν ἐκατάλαβα γιὰ ἀνάστημα καὶ μπορεῖ μου
Κι' ἔχει ὁ Σταυρός μου βάσανα ποὺ βάσανα ἀπὸ τ' ὄνομά μου
Ἀχ! ἂν ἐχάνε δὲν ἔκλαιγα κι' ἀκόμα δὲ κλαίω μου
Κι' ἔχει ὁ Σταυρός μου δένει σταυρὸ στὸν λαιμό μου ἐσένα!

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΚΑΙ ΜΟΥΣΕΙΟ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑΣ

ΑΠΟΣΠΑΣΜΑ ΑΠΟ ΦΥΛΛΟ "ΗΠΕΙΡΟΣ" ΣΧ. 4.8 x 16, ΑΡΧ. ΡΘ. ΜΕΤ. ΜΠΚ, ΑΡΧ. Α.Μ.

1.27.6 **ΣΤΗΝ Κ^ΑΝ Μαΐου Δαβρούλα**

Ἄσπρα λουλούδια μῶρερς γιὰ τὰ γενέθλιά μου,
Ἄσπρα, σᾶν τὴν ψυχούλλα σου, καὶ τ' ἄσπρα τὰ μαλλιά μου.

Τ' ἄσπρα μαλλιὰ εἶναι σάβανο, προμήνυμα θανάτου.
Χαρὰ στον, ποῦ δὲν ἄσπρισαν ἀκόμα τὰ μαλλιά του!

Χ. ΧΡΗΣΤΟΒΑΣΙΛΗΣ

Γιάννινα 20 Ἰουλίου 1934.

ΕΤΑΙΡΙΑ ΗΠΕΙΡΩΤΙΚΩΝ ΜΕΛΕΤΩΝ · ΑΡΧΕΙΟ ΡΑΨΑΝΙΩΤΗ

1 ΦΥΛΛΟ ΤΕΤΡΑΔΙΟΥ, Α' ΣΤΗ, 2χ. 20χ15, ΜΠ. ΜΠΛΕ, ΑΡΧ. Α.Μ. Ε. ;
Δ. ;

1/Τ/9

Ἡ Ἀγιὰ μας

Ἤτανε ἡ Ἀγιὰ μας καὶ τόλαγε λογιόδα
Κόμπινα, ὡραῖνα γενιά, πάγαινε καὶ γαλάφια
Θημερὺς μαϊζουνε μ' ὁμορφιὰ φορτόνανε
Κουράγει τοὺς ἐδόμιζαν σπίτια θεριβόλα
Καὶ χόρευαν μοδιοβαρειὰ μ' αὐτόνανε ὡρφεάδα
Μοδιοβαρεῖται ἡ Γενοβιὰ μ' ὁ Κόρμος τὰ μυρώνει
Καὶ γέν: — « Χαρὰ στὴν ὠνοδειὰ καὶ σ' ἄρσο θεριβόλα
Οἱ δυό μας ἐρωτέψαμε αὐτὸ τὸ θεριβόλα,
~~Ἀ' ἔρωτα εἶχεν καὶ αὐτόρασεν καὶ σπόρο εἶχε τὴν~~
Σκέμπασο τὴν ἀγιάνα μας τὴν ἀδερφὴ μ' αὐτόνα

×

Ἐφρίσαν ἡ Ἀγιὰ μας μ' ἔβγαρε μυρωδιόδα
Δυὸ σανιδερίσια ὡμορφα μ' ὁμοίωσα σὰν χαμοδῆς
Φλαίνουν οἱ ρίζες τους καλὰ νὰ βγοῦν τὰ παλαμηδία
Τοὺς δυὸ καὶ δὲν μπορεῖ κανεὶς νὰ ξεχωρίσῃ.
Διαβαίνει ὁ Κόρμος καὶ μυρίζει τὰ μαῦρα μυρωδιόδια
Κι' αὐτοδαυμάζει τὸν καὶ τὸν μεγάλον τοὺνο.
Οἱ δυὸ ἐρωτέψαμε τὶ δυὸ τὰ μυρωδιόδια
Τὸ ἕνα τὴν Ἀπρόδαμη τὸ δεύτερο τὴν Πανή
Σκέμπασο τὴν ἀγιάνα μας τὴν ἀδερφὴ μ' αὐτόνα

2

Θ) Τὰ δυὸ μια ταυτότητα Ἀπρόδαμη καὶ Πανή ἔχουν τὴν ἴδια ἱστορία καὶ ἀπὸ ἐδῶ καὶ στὸ ἑξῆς θὰ ἀναφέρονται μόνο ὡς Ἀπρόδαμη.

ΤΟΠ. ΦΙΛΙΑΤΡΕΙΑ Α' ΣΤΑ) ΚΥ. 22.5 Χ20, ΜΜ. ΠΣΒ, ΔΙΟΡΘ. ΜΑΙΡ. / ΑΡΧ. Α.Μ.

Τ. 9.
1

Ἡ Ἀρεώτη μας

*

Ἄνθιση ἡ Ἀρεώτη μας καὶ ὅλος ὁ μουρόϊος
κόσμος, ὡραῖοι, μικροὶ καὶ μεγάλοι....
Ὁ ἥλιος μοίρασε τὶ ἀγκάλες του,
Μαντάρει τοὺς ἐλόγους σιτάρου τὸ βοριβόρι
Καὶ χόρευε μοσκοβασιά τὶ εὐωδιὲς ὁλοῦθε.
Μοσκοβασιάει ἡ γειτονιὰ καὶ λέει ὁ κόσμος
Καὶ γιὰ: — Χαρὰ στὴν ἐποχὴ καὶ στ' ὄμορφο τὸ βοριβόρι."
Οἱ δυὸ μας ἀγαπήθηκαν, αὐτὸ τὸ βοριβόρι.
Μ' ἔφτιαξε ἐγγόνι τὶ εὐώδιαστον καὶ σπόρο εἰς τὴ μαρδιά μας
Λύρισμο τῆς ἐρεώτης μας, τῆς ὄμορφης τὶ εὐωδιᾶς.

*

Ἐρόβησε ἡ Ἀρεώτη μας τὶ ἄνοιξη πουλιόσσα...
Φλέγουν οἱ ρίζες τοὺς βαθιά, μὲς στὰ παλαιγειὰ τὰ
Τῆς τῆς καὶ δὲ μπορεῖ ἐπὶ τῆς τὸ καὶ νὰ ξεριζώσῃ.
Χαράσσει ὁ κόσμος καὶ λέει τὸ μαῦρα μυοσπόσσα
Κι' ἀποδαιμόνιο τὸ πικρὸ καὶ τὸ μαῦρο τὸ πόνο.
Οἱ δυὸ μας ἀγαπήθηκαν αὐτὰ τὰ μυοσπόσσα
Καὶ' αὐτὸ τὴν Ἀρεώτη μας καὶ στὴ ζωὴ ἐπὶ τὴ μαρδιά μας
Τὸν μυοσπόρον βοτάνι σπόρο
Λύρισμα τῆς Ἀρεώτης μας, τῆς ὄμορφης τὶ εὐωδιᾶς.

ΠΕΤΡ. ΠΡΙΦΤΗΣ 4ο ΔΗΜ. ΣΧ. 28.4.20, ΠΡΟΣ ΜΠΑΡΗ, ΔΙΟΡΘ. ΠΡΩΤ. ΔΗΜ. ΣΧ. Α-Μ.

4/3

Χριστούγεννα

Φυγά στὴ ράχη τοῦ βουνοῦ
Ἡ λύρη ἀηδόνια ἔρχει καὶ φέρει,
Κι' ἂς σβοῦν ὁ ἥλιος καὶ φεγγῖ
Χριστούγεννα πάλι ἂς ἀνθίζει. 1.
Καμπάνια σὲ χριστιανοῖ χτυπᾶ
Σ' ὅ,τι ἀγάπη ἔχουν τὸ μυστήριο
Καὶ σὲν τὰ ἀνύφαντα χιονιᾶ
Βγάνουν λουλούδια καὶ χαρὰ πάλι.

Ζωντανὰ ὅσα εἶχε χριστιανοί,
~~ἔχτισε σὲν ἔρχει~~ καὶ ξημερώνει
Στὴ σπηλιὰ μὲς ἐμπρὸς λιγνὴ—
Εὐλόγησε ὁ νιὸς καὶ σώνει
Κι' ἀπάνω στὴν ἀνατολὴ
Κυλεμπορεῖ εἶδος ζωντάνια.....
Χαρά, ὦ ἔθνη καὶ γενιὲς
Μὲ τὰ σημεῖα χριστὸς γεννιέται!

Φυσάει ὁ ἀέρας δυνατὰ
Καὶ ζωντάνια τὰ περιμένει, 2
Λυόνουν τὰ ζῶα στὴν ἐρημιὰ
Καὶ ~~κατεβαίνουν~~ τ' ἀπομαίνια...
Καμπάνια χαρμόσυνα ἠχοῦν
Τὰ κόσμια ὅλα ἀσπρίζουν χιόνι
Καὶ ὅλοι πρόσωπα ἀνοιχτὰ
Οἱ σπόγγοι ἀδειανὰ γεμίζουν.

Ζωντανά όλοι πάμε χρόνια,
Κι όλο στη σειρά και ζημιώνει
Την Κρήτη μη προσέχουμε
Ενόσω ο νους και σώνει
Κι άφεσα στην Ανάγκη
Ενεργητικό δόκτορα Ζωντάνιας.....
Κρήτη, ω Έθνη μου γειά,
Μέσ' σε σταυρό Χριστός γεννιέται!

Πέρα το χιόνι «ενεργεί-ει»
Βουνά και κάμποι αστροφεγγάνε
Και πάνω πάνω στη σειρά
Τα πετροκούδουνα χορεύουν
Μέσ' στο γιορτάρι το γιατό
Έθνος μου πρόκοπα χαρούμενα
Στο μέσον όλων οι τόποι
Χρυσά-χρυσά χαρούμενα

Ζωντανά όλοι πάμε χρόνια
Κι όλο στη σειρά και ζημιώνει
Την Κρήτη μη λησμονούμε
Ενόσω ο νους και σώνει
Κι άφεσα στην Ανάγκη
Ενεργητικό δόκτορα Ζωντάνιας.....
Κρήτη, ω Έθνη μου γειά,
Μέσ' σε σταυρό Χριστός γεννιέται!

Ἡ θάλασσα φουρτουνιάζει
κι' ὁ καιρὸς σὲ σκοτεινιάζει
Σμίγει τὰ πανιὰ, βγάζει
καὶ μιὰ τρικαντέρα φαίνει
Τὸ σύμπαν ὁλόκληρο σκιάζει
καὶ τὰ χαμόγελα ἀλλοιώνει
Ἡ ἀπελπισιὰ μεγάλη, δρυμὴ
κι' ὅλοι τὰ ξωπίσθια σφυρώνουν.

Ζυγώνει ὅλοι εἶναι Χριστιανοί
Ἕνα σὲ σφιχτὸ νὰ ζωμώσουν,
Τὴν ἀγάπη τὴν ἀπελπισμένη
Ἐνδόμυχα ὁ νοῦς νὰ σώσει,
Κι' ἐκεῖνο τὴν ἀπελπισιὰ
Πλημμύρισε ὅλο χαμόγελα.....
Χαρᾶτε, ὦ ἔθνος μου γλυκό!
Μὴ σὲ σάρωσε Ἀρκοῦδο μανιάτικο!

Ζυγώνει ὅλοι εἶναι Χριστιανοί
Ἕνα σὲ σφιχτὸ νὰ ζωμώσουν,
Τὴν Κρήτη τὴν ἀπελπισμένη
Ἐνδόμυχα ὁ νοῦς νὰ σώσει,
Κι' ἐκεῖνο τὴν ἀπελπισιὰ
Πλημμύρισε ὅλο χαμόγελα.
Χαρᾶτε, ὅλοι Ἕλληνες,
Ἡ Ἑλλάδα μανιάτικο!

μονότυπο + διορθ. λπκ.

Ζητοῦμε ἐξηγητὴ λαοὶ
Κι' ὡς τοιοῦτοι ναὶ ξημερώνει,
Καὶ μὲ λαιὼ μὲς μὲ φυλὴ
Ὀλιά βρέχει καὶ χιονίζει
Σὲ νιόνια χώρα ἐξηγητή
Τραγουδιοῦμες δὲν σταμα-
Καὶ φλάμπουρα μαῦρα λέμε
Νὰ γενοῦμε κάτω ἀπ' τὰ κλαριά.

Ο τραγουδιστὴς μας

(4) 1899. Αρχ. Χ. 89114 Ε. Δ 1899

23/

Τρισεύγενα

Φυγές σὴν ράχη τοῦ βουνοῦ
Ἡ αὐγὴ ἀὐρια ἐρχετὶ νὰ βγεῖ,
Κι' ὡς που ὁ ἥλιος νὰ φανῇ
Χριστόγεννα πρὲς ἐς τοὺλίζῃ,
Κοιμοῦνται οἱ Χριστιανοὶ γυναῖ
Σ' ὑόδρομό τους τὸ καραβάκι
Κεἰ, σὰν σ' ὀνείρατα χαρᾶ,
Βλέπουν φεγγοὺ νὰ λάμπῃ νιάτη.

*

Ζυγοῦλι ὅσοι εἶσι Χριστιανοί,
Κι' ἐς τοῦρ' ἐρχετὶ νὰ ξημερώσῃ,
Τὴν Πόλη τὴν ἀγαπημένη
Βυδόπιασε ὁ γιὸς νὰ σώσῃ
Κι' εἰσεύνου σὴν ἀγκαλιά
Ἐγγεμπόρο ἀδέρφι ξενιτεία,
Λεβέντη, ὡ Ἕλλην γιὰ λαοῦ
Μὰς σ' ὁπουχὰ φτωχὸς γεννήσῃ!

*

*

Φυσάει ο αγέρας δυνατά
Και ξεντελάει τα περιγιάλια
Λυόνουν τα ξύλα την βαρκούλα
Και γέρνουν άτο πειρίλια
Κερδεί χαμένα σοβαρή
Τα κύματα τα τσαχνιά μουγκρίζουν
Και της γυαλίκαρης αυγής
Οι σύγνεφοι αδιάκοπα χαμπίζουν
Ζωντάνη δον τη δη χαλιανοί μη

*

Τό χιόνι πάλι "βρ-βρ-βρ"
Βουτά τα πέτρινα σοκάκια
Και πάνω-πάνω δη σπίτι
Τα γυρογιούδουνα χορτάνε
Μη δε χαμιά τό χιόλο
Γίδια και πρόβατα χαμούνται
Και πάρεσθε οι τσοπάνοι
Γυμνά, γυμνά λαχανιασμένοι
Ζωντάνα δον τη δη χαλιανοί μη.

*

ΕΤΑΙΡΕΙΑ ΗΠΕΙΡΩΤΙΚΩΝ ΜΕΛΕΤΩΝ
ΔΠΕΙ ΡΑΤΑΝΑ

Ἡ δύστυχη φτωχομανούλα
Κι' ὁ γιός της ὁλοχρονὶς δουλεύει
Σκάβει καὶ πέτρες χτυπᾶ καὶ σπάζει
Καὶ μὲ τὸν ἵδρωτα τοῦ μετρᾶει
Τὸ σύγκορμο ὁ ἥλιος καίει
Καὶ τὰ χαμόγελα ἀπὸ τὸ στόμα
Ἡ ἀγριάδα τοῦ ἀφαιρεῖ
Κι' ὅλη τὴ νιότη του σκοτώνει

~~Ζωντανὴ νεκρὴ~~ X

Ζωντανὴ νεκρὴ ὅσοι εἶδε χρόνια
Κι' ἔχει ὑπομονὴ καὶ ξενιτειὰ.
Καὶ μὲ χαρὰ τὴν ἀναμένει
Μιὰ μέρα ὁ γιὸς θὰ σώσει...
Τὴ νύφη χάρα ἐμπιστεύει
Ἡ θεία μου, θὰ φύγει,
Καὶ μέρα στὴν Ἁγία Σοφιὰ
Νὰ λειτουργήσῃ μὲ λένε.

Κ. Χατζόπουλος

ΕΤΑΙΡΙΑ ΗΠΕΙΡΩΤΙΚΩΝ ΜΕΛΕΤΩΝ · ΙΔΡΥΘΕΙΣ ΑΠΟ ΤΟ ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΟ ΙΩΑΝΝΙΝΩΝ

ΤΣΟΡ. ΠΟΙΗΜΑΤΑ Α' 044, ΣΧ. 28.5 Χ 20, ΜΜ. ΝΑΥΠ., ΑΡΧ. Α.Π.

Λειψεριές τοὺς Κυβερνῆτες

(Ὅταν πρόκειται γιὰ τὴν ναυτοσύνη "ἔνδοξη")

21/2.

Καιρὸς πρόκειται τοὺς Κυβερνῆτες, περιόδεια δραστήρια,
Σ' τοὺς μεγάλους μας τοὺς Ἀδμίρηδες τὴν ἐνδόξαν ἐμπορειά....
Καιρὸς πρόκειται, ἀδέρφια, τοῦ ἴσιου τοῦ πορμοῦ μαγαίρια,
Μὲ τὴν ἔνδοξη ἔξοδο θρεμμένα τοῦ θεριοῦ.

Γιατὶ ἡ γῆ, ὅσο κι ἂν λάλε, ὅλοι μας ἔτσι μιλᾶμε,
Καὶ πουρὶ μας σκύβει τοῦτος ὁ μεγάλος οὐρανός.
Ἀνοίγομε τὸ ἴσιον, τὸ ἴγνυτιμό ἀγέρι,
Κι ~~παρατᾶμε~~ στὴν παρειὰ μας ~~τρέφει~~ ὁ ἴγνυτιός ἀγέρας.

Ἐβγαίνει ὅλοι μας ἀδέρια τοῦ μιοῦ μεριᾶς γενιμένοι,
Γιὰ ν' ἀνασταθοῦ τὸ Ἔθνος, μὲ γυρὰ καὶ μὲ παρειὰ
Ἐβλέπει χαρὰ νὰ ξαγρυπνᾶμε μὲς τὸ σῶμα λουλουμένοι
Κ' ἔτσι ὁ ἕνας τοὺς ἄλλους τοὺς ἔξοδος τοῦ πρώτου παιδιοῦ.

Καὶ ὁπού πανιὰ τοὺς Κύπρους εἶν' ὁρμὴ σκορπισμένα
Σ' τὴν ἐμπόρεψή μας ἑνιὰ καὶ πανιὰ γεννοῦ,
Κι' ἡ γυρὰ τοῦ Κυπριανοῦ της σκορπάνει λιανοῦρα
Τὴν γυρὰ τοῦ θρεμμένου στὴν οὐράνια πολιτικὴ.

Μὰ πορεύονται ὅλοι, ἀδέρια, ὅπως δὲν ἔχομε πολιτεία
Ἕνεμένα καὶ μεγάλη καὶ στὸν κόσμο ἀφορμή,
Μὰ τὸ μὲ παρειὰ σας μέσα πανηγύρι τὴν ἐμπόρεψη,
Ἐκεῖ δέχομαι, χαρὰ ἔχω μέρα ἔνδοξη, ἱερή,

Ποὺ δεί ἐδούρα τὴν Πεντρίδα ἐτραγέρνα εἰδ ἄπρα ὁ ἄπρα,
Σπρωγμένη πέρα-πέρα μὲ τὴν δόξα τὴν παγιά,
Σπρωγμένη μεγ' γιά φορτία ἡπ ἀπρεβιὰς τὸ μαῦρο ὁ ἄπρο
Κι' ὄχι ~~τὰ~~ μὲ' ὄχι λιὸς τοῦ ἥλιου ὁλὴν ἡμερὰ ἡς ἐμπαγιά.

Ἡ Πεντρίδα μας δὲν ἤτανε, ὅπως λέγουν οἱ ἐχθροί της,
ἔδαξε μὲ ἀνορρεμένη, γλυκασπρένη καὶ μπρὰ,
Σπαραγμένη ἀπὸ τὴν δόξα πέρα-πέρα τὴν' ἡ γῆ της
Καὶ βαμμένε ἡ' ὀνορμιές της ἔχουν ἕξοι της μὲ ἐχθρούς.

Στὴν Ροδόπη τὸ ἀπρόφερνα ἀπομονεύει τὸ μπρᾶγε,
Τοῦ τοῦφεκια της φαίνουν τὲς ἀπλὲς τῆς Ἄρμπας
Τοῦ μαγεμένη ἡπ ζαγαρίζουν ὅλοῦ Δόξα ἡ' ἀπρογιάζε
Καὶ τὸ χέρι της ἔγρᾶγε σύναρο γιὰ πέρασμα

Ὅσα ἔζῆγε ἔτσι πῦρια καὶ μὲ πέρα τῆς Ἐλλάδας
Δὲν ἔζῆγε ὁ Κόρμος ὅλος, δὲν ἔζῆγε μὲ ὅλη γῆ,
Ἡ γυφτιὰ τοῦ Λιονίδα μὲ τὶ σόρτες τῆς Πεντρίδας
Ἔχουν τὸ χῶμα τοῦτο καὶ φαίνουν καὶ σπυρί.

Νέγρη ἡμέρα τοῦ δεί ἄπρα τῆς Ἀγιὰ Δόξας τοῦ δόξου
Καὶ νύχτωνε μὲ πεφρέγγια ὁ ἥγιος Δημητρὸς,
Καὶ τοὺς ἔβγαγαν σὲ ἄπρα τ' ἄπρα ἐλεύθερους ὅλους
— Ἔτσι, ἀδέρφια μου, μᾶς ἔβγαλε τῆς Ἐλλάδας ὁ Θεὸς! —

Κοντὰ πρόσωπα τῆς Κυβέρνας, μπρὲ καὶ ἀπὸ τὰ ἀριστερά

Στὸ μυρέφι μιας τὸ Μάϊνες τὴν ἐγκόπορη ἐφτιαχνα
κομψὲς πόρτουλες, αὐτόφτια, τοῦ ἑνὸς τοῦ μαρμιοῦ μεγαφόνια,
μὲ τὶς ἐνδεχόμενες ἐξαιρέσεις φανερώτατα καὶ φτηνά.

ΕΤΑΙΡΕΙΑ ΗΠΕΙΡΩΤΙΚΩΝ ΜΕΛΕΤΩΝ
ΑΠΕΙ ΡΟΤΑΝΑ

Ἐρμιόνη

Ἡ Πανδώρα μας δὲν εἶναι, ὅπως λέγουν οἱ ἐχθροί της,
ἕνδοξη μὲ ἀνοιγμένη, γλυκοτσιριὰ καὶ μικρή,
Ξανοιγμένα ἀπὸ τὴν ὄψη τέρα-πέρα εἶν' ἡ γῆ της
Καὶ φεγγάρι ἡ ὀνομιά της ἔχουν ἐκεῖ της οἱ ἐχθροί.

Στὴν Ῥοδόπη τὴ ἀμερόεσσα ἀπομονιάζει τὸ μεσοῦλι,
Τοῦ βοσκοῦ της τὰ βαλοῦνε τὰ ἀπαλὰ τῆς Ἄρμιννης
Τοῦ μαγεμοῦ της ξεγελοῦν ὅλοι Ἀθῆνα ἀπομοιάζει
Κεῖ τὸ χέρι της ἐγγίζει σύνορο γῆς Περσίνης

Ὅσα ἐγίνε ἐκεῖ πέρα καὶ μιὰ τέτοια τῆς Ἑλένης
Δὲν ἐγίνε ὁ Κόσμος ὅλος, δὲν ἐγίνε μ' ὅλη γῆ.
Ἡ ψυχή του Λεωνίδα μ' ἡ σοφιὰ τῆς Παμφίλης
Ἔχουνε. Τὸ χῶμα τοῦτο καὶ βαλοῦνε καὶ θυμοῦ.

ΠΕΤΡ. ΠΡΩΙΜΑΤΑ Α' 074, 2χ 28.5χ20, ΜΕΓ. ΓΑΥΡΗ, ΑΡΧ. Α.Μ.

Ε. 2-12-1903.
Δ. 13-5-1907

1
3

Ἡ νύφη Ἀγάπη

(Κεφάλαιο 1ο ἐνὸς ἐπεισοδίου τῆς ἐμπειρίδας «Ἀγάπης» τῆς Νεοσαγορίτισσας)

Ξωπίσω ὁ ἕνας ἄρμενα τρεῖς ὀργιὲς μακρυὰ
Κοίτονται ἡ Ἀγάπη, πόρη ζηλευτὴ
Δουρμένη καὶ ἁρμὴ καὶ δεμένη
Κι' εὐωδιαστὸ τὸ ἄγρια τὰ ἀνάμεσά τους
Κι' ἀπ-ἐκεῖ-δίπλα ἄλλοι τσοπανάκοι τους,
Τοὺ μάγια τὴς χαϊδοῦσαν μὲ τὶς ἄγριές τους,
Κι' ὁ ἀγὲς πουλὸς ἀπ' ὅρος πουρνίτικα
Δράχτης μονεχοσκάει, μ' ἀρχοντοφλοὶς,
Ἐρωτοῦσε τοὺς ἄγιους καὶ τοὺς ἄγγε:
—«Χαϊδεύει τὴν, ἀδερφιά, μ' ἀνάμεσά
«Ἀπ' σου τὰ μάγια τὴς μάγια πόσους χρό;»—

Καὶ χάϊσαν οἱ ἄγριοι μ' ἀνάμεσά
Κι' ἔσκαβεν ἐκεῖ-δίπλα τὴς τὸν πόσους,
Κι' ὀλόγυρα ἀνέβαιναν ἄγριες μὲ σήματα
Καὶ πόσους σκόσκινα, μ' ἡ Ἀγάπη γιὰ
Δ' ἐκεῖ δροσιὰ μὲ χύσαν ἀναγέρματα.

Διαβαίνει ὁ Κύριος, ἅγιος ὁ ἀγαπιάβατος,
Ἄγγελοι τρομάζουν τὰ μάγια τὸ μαρτύριο τὴς
Κι' ἄγγελοι ἀφανίζουν ἄγγελοι ἀπὸ τὰ ἴσωτα,
Κουφὸ ἄγγελοι, ἀδὲν τὰ ἄκουν χαϊδεύματα,
Κι' ἐγὼ οἱ ἄγριοι ἀπόμειναν χάϊδεμα

Τον σοφρεμένα μέγα ζαναγέτουλαν
Δερά μ' οι άλλους πάντα ζαναφέρουν
Λαμπρόμερες εύανα σε μερό μορμί!

Λέγεται μαρμάρον, άδικο, φριχτό!
Και μές στου τοίχου πάνου και τα σίγουλα
Βρέθην εννά μεράκι, και μεσ' την αυλή:
— Εύρέθην έτσι Ήρωες, λέω απού
Τον δεφεντέα τη δόξα του Καπέτανου
Και σπάνια μια μάνα δύσκολη σαι δειλή σαν
Κι' ο μαρμαρένιος έτσινος νεκ' αηδόνι....
Στον Σαμοθράκη εύανα το μαρμάρο
Έλέγανε αρμένοι του Βαϊβόδα
Έχω για τον δικό μου το μαρμάρο
Κανένας Ήρωας δεν αγγίζει
Κι' ούτε τη γεννά του Κόσμο αυτόν!
Και λαμπρόμερες πάντα δεν γράφει
Στο δικό μου μαρμάρο τη δόξα του Καπέτανου
Για τούτο μια μάνα σαι δειλή
Και δίχως μοναχά δρόμο και βασίλειο μου,

2 Φλεβάρη 1903

ΤΕΤΡ. ΠΟΙΗΜΑΤΙΟ 9/ΟΤΗ, ΕΧ 23-5-20, ΜΕΛ. ΜΑΡΩ, ΔΙΟΡΘ. ΜΠΟΡΤΣΗ, ΑΡΧ. Α.Μ.

27/3

Δ 23-12-1907

71

Ἀρολογέντια

Σὶ σόγερος εἰμαρτιὸν π' ἡτὰν ἐπομνοῦσεν...
Εἶχε χιονόν τοῦ νεό, τοῦ ἐμπόδιαν π' ἀφρίσι,
Ἡ Ἀθήνα μοναχὰ λεβάγενε τὸν πόρο,
Κὶ π' Ἀρκὶ ροβόγεν ἐγγύρου καὶ χύνα.

Ἄγρια μονόγα ἐβόσκεν τὸν κόρο εἶχε ἐμαγεύσει,
Σὲ ἀτρεφὸ τὸ ἀπρεμὸν ἐμέδαγε τὸ ἄτρια
Τὰ χίνια δὲ ἐτόβαν κανόνα πολέμαν
Κὶ π' μάτια τὰ πειράτερο πουμέλια γρέβαν
Τὰ χνιὸ τὰ μὲς τὴν ἐμμαγιὰ τὰ ἄντρα τὰ μαλλιάγα.

Κὶ ἔλα ὁ νεὸς εἰνὸ χωρὶ κὶ Πάρτας μὲ χόνα
Τὴν Ἀγέλα τὴν ἐμμαγιὰ, τὰ μαγαρίτον κόρο,
Τὸ χνιὸ τοῦ τὸ μανάμενον ἐ[illegible] κὶ νὰ σκύγῃ
Μὲ τὸ πιστὸ τοῦ Ἀρκέτο μιὰς πεζούρας νόστος
Νὰ σαρωθῇ νὰ μεινθῇ τὴν μὲ ὁ Ἐνουρέτης
Καὶ ἦταν νεὸς ὁ Ἄνδρεους τὸ Κέρα νὰ νυμένῃ.

Κὶ ἐμάγρα μετὰ τὸ σκυνὸ τὴς νύχτας τὸ σκοτάδι
Ἐ μαγαρὸ δὲν ἐφέγγιζεν τὸν γιὰ νὰ μὴ φέρῃ,
Καὶ πρῶτα τ' ἀστέρια ἐστέκουνε χνιὰ σὶ Μάγοι μὲ Πλειάδες,
Καὶ χρίζαν μὲς τὴν σκοτιὰ τὴν φάτνα τοῦ Ἀγόρι.
Καὶ τὸν νιογέννητον νεὸ προσκυνήσαν μ' ἐμάν
Δοξεῖτες καὶ χέρτες μετὰ μὲ τὸ Ἀγγέλου:
— «Δεκὰ, Χριστέ! σήμερα γεννήθην ὁ Σωτὸς μας»
Κὶ ἄγος ὁ Κόρος Πάραυτα ἐγκαλοχὰ τὴ Δύση.

Φ. 25-6-1920
Δ. ΜΑΡΤ.-ΑΠΡ. 1985

Στὴν Παναγόησιν
τοῦ Πετρουσίου Παπᾶ τοῦ Χεραΐ

1ο

Ἔλεγαν αὐτὲς τὰ βράδια, ἔλεγαν μαῦρα αἰώνια
λόγια π' ἀκούγονται μακρὰ καὶ πικρὸ σὰν ἀγέρα
Μ' ἐκεῖνες τὶς ἀγριάδες καὶ σὲ ρεμμὰ γκρεμνοὺς,
Ποὺ εἶναι μοιρολόϊ τοὺς ἀέρα καὶ βοριὰ καὶ Νότους,
Νικιῶνται τὶς τρεῖς ἀδερφὲς τὶς τρεῖς τοὺς στὴν ἀρχόντα,
Ἐβγῆκαν, πᾶνε νὰ 'ρθοῦνε, τὸν Υἱὸ Κύριον ἄγιον,
Γεμᾶτος κρασὶ ἐκόζα, μ' ἄντρον γκιγκιρίδα,
Τὶ ἔβγαν - π' ὅλα τὰ μέρη, ἀπ' τὸν οὐρανὸν τὸν ἄστρον,
Κι' ὅπου ὁ Κύριος βρίσκει σ' ὅλους τοὺς Χριστιανούς,
Χαρὰ καὶ τὸ ἔνδοξο τὸ Κράτος τῶν Ἑβραίων!

2ο

Κι' ἦτανε ψευτάρχισσα λαὸς μ' ἀνάλατη γλῶσσα,
Λαὸς ψεύτικος τοῦ Ἅδη, λαὸς ἀπομισημένος
Παντοῦ ἐβρίσκονταν, παντοῦ τὸν ἐκυνηγᾶνε,
Τὶ εἶπαν αὐτὲς στρίγγλαν μαῦρα ξενιτεμένος,
Ποὺ μαύρα καὶ ἀπ' ἐκεῖ τοῦ ἦρθε τοῦ Πειρέα,
Καὶ μοιρολόϊ ἔλεγε, αἷμα ἐδάκρυε μάτι,
Τὸ πονεμένο τὸ δάκρυ του, ἀπ' ἐκεῖνα τὰ μάτια,
Τὸν νοῦ, τοῦ τὸν ἀφάνισε, μὲ ὅλα τὰ μυαλά του,
Καὶ πάει μέρα ἀπόμεινε μόνος σὰ λειψανί του
Ὁ ἄτυχος ὁ λαὸς σὰν μαῦρο δένδρο ξεραμένο.

3ο

Κι' ἦταν ἀπ' τοὺς λαοὺς τοὺς ἄπονους τὸ γένος,
Μὲ πετρωμένες ψυχὲς, κρύες καὶ πετρωτές,
Ἦταν ἀνθρῶπος, μ' ἔχασε - τὸν ἔκοψε τὸ ξεκοπάνισμα
Κι' ἐγεννήθηκε τοῦ γένους - ἀπὸ τὸ ξεκοπάνισμα
Λαὸς Νορωδεὺς μ' ἄρχισε - ἀπὸ τὸ Ἀρεοπάγι,
Φαίνεται, σὰν τὸν Μωσῆ - τὸν ἔριξε τὸ λάκκο,
Νὰ τὸν ἔχει τὴν πρόνοια τοῦ Ἡλιοῦ τὸ ἔθνος,
Σὰν τὸν δικό του ἔκανε μὲ τὸν Παπᾶ του,
Τὴ Σοφρωνία, τὸν Σοφρᾶ τὸν ἔκανε τὸν Σοφρᾶ,
Καὶ ὅλος Παῦλος ἔβγαινε, πάντα Γερμία.

4ον

Εἶπον αὐτῷ παίζοντες τοῦ Ὄρεως τὸ Ἔθνος!
Μ' ὅλα τά' ἔθνη ἐβγῆκε καὶ μ' ὅλες τὶς θρησκεῖες,
Καὶ ἐβγῆκε μὲ δίναμη, μ' ἐνέργεια καὶ μὲ σθένος,
Καὶ ἐπερπάτει ἐντελῶς ὁπού ὅλες τὶς χῶρες....
Τέλος πάντων ἐντέλως, τέλος πάντων πάλι,
Ἐ' εἶχεν πάρει ἡ θρησκεία τοῦ Κόσμου τὴν Δόξα,
Περνάει κάνα χρονικό, κάνα ἑφτὰ χρόνια,
Ἡ ἐμπιστοσύνη τοῦ ἐκεῖνοι ὁπού ἐδούλευα θρησκεία
Ποὺ τοῦ εἶχαν προσφέρει μ' ὅλη τὴν καρδιὰ τοὺς
Τὸ διάστημα ὅμως τὸ μακρὺ τοῦ μαύρου ἐπαναστάτου τοὺς.

5ον

Τί μέρες τέρατα ὁ Λαὸς αὐτὸς στὰ μαῦρα του ἔζησε!
Τί μαῦρες μέρες ἔγκλειστες, ἀβρέχιαστες, τί ἀσκήσεις!
Ἐβρώνε τὰ ἄγρια μὲ πάθος καὶ τὰ ἄγρια δεσποτεία,
Λαὸς φόβους μέσα τοὺς βαρεῖς καὶ σὲ σκληρὲς φορεσιές,
Βίωσαν καὶ τερατώδεις καὶ βάσανα μεγάλα
Εἶχεν ἡ ἀκόμη μαρτυρικὰ μαρτύρια γιὰ τοὺς,
Φεύγουν καὶ τὶς πόλεις τοὺς τοὺς ἐρημώνει ὁ τόπος,
Καὶ μένει τοὺς ἀεικίνητοι καὶ μόνοι ἐλεύθεροι,
Τώρα ἔχει ἀναδείξει τὴν ἐντιμη τοὺς ἐρημιὰ
Μὲς μέρες ἐλεύθερη καὶ ἔνδοξη τὴν ἔρημιὰ τοὺς Λαοῦ!

6ον

Τοὺς ἔλουσε μὲ ἥλιο βαθὺ τὴν ἔρημη ἐκείνη
Τοὺς Καλοκαίρι τοὺς ἀπλὸ τοὺς πλοῦσιο Φθινόπωρο,
Καὶ ἡ Ἄνοιξη γέμισε σιγὰ σιγὰ Ἀμπελόκηπο,
Καὶ ἐπερπάτει ὁ Λαὸς γιὰ ὅλο πολὺ καιρό,
Καὶ ἐν ἐσκυρώθηκε ὁ Χριστὸς γιὰ μέρες τέσσερες ἀκόμη,
Μὲ τὸν Σταυρό του ὁλόγυρα τὰ χωριὰ ἐπερπάτει,
Καὶ μὲ θρησκεία δίψυχη ὁ Κόσμος ὅλος ἔζησε,
Πλὴν ἐσκυρώθηκε τὸ Ἔθνος τὸν Ἕλληνα τὸν ἄλλο,
Καὶ δὲν ἐναγνώρισε τὸν Χριστὸ τὸ Λαό του,
Καὶ στὴν ἀρχαία του πατρὶς, ἀθάνατη θρησκεία!

1ον

Ο Γρηγόριος Προκοπιανός ήτο Μεγαλοδόξας
Πλούσιος είκοσι χωρές τ' έπιανε εκατόν εκτάρια
Και τον σιτόν εσπέρνανε της έρημες δρυμιάς
Κι' ώρες ώρες τον Γιουν τους έρχετο μπουνάτσα
Για είκοσι χρόνους λαβε τον Γορεμή μισόν,
Και πόρεχεν εκείνο του Θρεμμή σιτάρι
Πως λάγα Προκοπιανόν ωσπού σαν φεύγα
Και μάζεν τ' άσπρα τους μ' έναν μ' ελογαριά
Και μπλαγείβανε μ' εκείνο τ' έπιανε το εισόδημά του,
Κι εκόπτανον εφτά μισούρ χρόνον μες την παρδιά του.

2ον

Αφτά την έδωκεν εκείνη τ' έχρια σπιτόφεντα,
Που 'σπιρνε την χώρα του και δούλα τ' Εβρέικα
Κι' απ' ελάφρωσε δίκαρο βορειάς ο χρόνος εκείνος
Σπιτόφαν έρημος τ' έκαμεν διγάτος
Λιβέντα τους οι Προκοπιανοί μ' βουνέ μαχαίρια
Και έβγαν τον χρόνον και γιά την Πεντηκοστή
Κι' άσπρα τους ήρχουνταν μ' αντίχριστοί τους χέρια,
Πάρτε, λέ, σα δικά μας Προκοπιανών γρουμπιές
Και την έγκαν την γυναίκα του Κόρου την κεφάλα
Και την έγκαν την γυναίκα του και τους χρόνους έρχουν.

3ον

Καινούργια έπαιρνον δούλους που δεν έχουν έρια,
Από την μέρα και σπορά της έρμας χώρας
Ποδέρι δεν εύρισκες Εβρέικον στην Ντουνία,
Κι' εσύ Εβραίους γύρευες ο άγιος Κύριος μόνος
Χρόνια τους τους, ο δίκαιος σαν λόγος του
Απούρασος κι' αντίχριστος, με πάθος που μανία,
Και γιά τα πάθη του Χριστού επλήρωσον μισούς,
Νομίζοντας ότι έναν βυζάχριστο εργασία
Κι' ο σταυρός του Γορεμή λαός την φοβερή του
Δεν παύδα έβγενε μες στην Συναγωγή του.

10

Κι' εἶναι σὲν συνήθειον τοῦ Χριστιανοῦ ὁ Ἕβραῖος
Ἄγναν, Καϊάφαν, Πόντιον Πιλᾶτον, Ἰσκαριώτην
Ἰούδαν, μαῦρον Σατανᾶν, μὲ χαμηλὰ διαβόλους,
Τῆς Συναγωγῆς ὄργανον, ἀσυνάρτητον προδότην,
Κι' αὐτὸν Ἀγάθαρχον πελαργοφορεμένον.
Αὐτὸς ὅμως ἀμίλητος σὲν ἔναν νεκρὸν νὰ ἦτον,
Ἕλκουν εἰκῶνες ὁράσεων ὡς δαιμονισμένος,
Μὲ τὴν Νικορισιὰ τοῦ Νικὼ τὸ εἰκόνισμα σφιγμένο τὸν
Κι' ἕλκουν αὐτὲς σὰν τὴν Ἐκδίκηση τῆς Ἐξορίας,
Μὲ τὸ παιδὶ τὸ δάκρυ τὸν, σὰν ἄλλος Ἱερεμίας!

11

Ἀχὰ δάκρυα ἀπὸ ἕλκουν αὐτὲς εἰκόνες,
Ποὺ εἶν' τὴν ἐνδόξων ἔγγειμα ἀκόμα δυναστείας,
Πρὸς τὸν λαὸν τοῦ Νόμου, ὥρα ἡ Διαμαρτία
Μὲ ἔνδοξη καὶ μεγάλη τῆς Χριστιανωσύνης
Εἰδὲ τὸ μέγα Δόκιμον, τὸ σύμβολον τῶν αἰώνων
Καὶ τῶν Ἑβραίων δόντιον τὴν ἀναγγελία,
Ὡς δίκαιον ἀνταμοιβὴν τῶν σημερῶν ἀρνῶν,
Καὶ σὲν ζωὴν τὸν νόμον της τὴν σώνει ἡ Ἐγγενεία,
Κι' ἔτσι ὁ σαρὼν Χριστιανισμὸς ἔγει ἴδιν παλαιγόνον
Ὅλη τὸ σαρὸν Χριστιανισμὸν ἔχει διαμορφώσει

12

Ἤρθεν ἡ ὥρα ἡ σωτὴν Ἑβραῖον νὰ λαμπρὴ!
Κι' εἶν' τὴν μεγάλη σας χαρὰν ἡ δὴ ὰς ἀπαντήσω!
Πανηγυρίσει ἔχει σας, χαρὰ τὴ' ἐβραιοσύνη.
Διὰ ἔτσι τώρα ἀξίσατε ὁ Ἀναλογὴ καὶ ἔνοχ,
Τῆς Πανηγύρεώς σας εἰσέλθειν ἡ ὥρα,
Ἦλθεν ἡ ὥρα ἡ τερπνόθυτη καὶ χρυσοφόρεμένη,
Ἦλθεν ἡ ἔνδοξη Συναγὼγ σας χορεύει σὰν ἄλφα,
Καὶ ἡ ἔνδοξη Πατρίδα σας τὴν ἐγκυμόνειαν.
Ἀπὸ ἐξ δὲ τοῦ Νόμου τὴν ἱερὴ ἀγκαλιὰ σου,
Κι' ἐγκύμονα ἀγκαλιάσει τὰ ἐγκύμονα κοιλιά σου!

Σοὶ Χριστόδουλος
25 Ἀπριλίου 1920

Χ. Χριστόδουλος

Κον Βικεδόντην
Γερμανόν Υποπράκτορα

Ναί λά αντιμετώπιση καί καί μετά λά αντιμετώπιση
λέγω καί συμβιβάσω μεταξύ των καί μεταξύ σημεία
τού τοπίσματος ένα αλληλογραφικού μεν Εβραίων
δεν ύπαρχουν σήμερα παρά ως 5 μ.μ.

Χ

Σ ΦΥΛΛΑ, ΣΑ 4 ΣΕΛΙΔΕΣ ΦΥΛΛΟ "Ν. ΕΣΤΙΑ" ΧΡΙΣΤΟΥΓ. 1932, 2Χ 24.8 Χ 17.6
ΤΟ 5ο 25 Χ 17.5, ΜΗΧ. ΜΠΟΥΚ, ΑΡΧ. Α.Μ.

Ἡ Δημιουργία τοῦ Ἑλληνικοῦ Ἑθνους
τοῦ Περιστερίου λαοῦ τοῦ Τσρεκίου

Ἔλιοσε αὐτοὺς Τσρεκίου, ἔλιοσε μαῦρα αὐτοὺς
Ἀβόλον τ' ποδομοράλιρα καὶ ποδομοσκόλοα Τσρεκίου,
Μ' ἀμπάρες λὶς ἀδάμαστες καὶ σκληρὲς λεμπέτες,
Ποὺ εἶλαν μπρὸ σλὰ τοὺ φαΐγνο καὶ δίκαια καὶ νόμο,
Νικῶλαν λὶς ἐχθροὺς Ἕλληνες, λὶς ἐχθροὺς τοὺς στὴν ἀράδα·
Ἐβρῶσαν, λοιὰ μ' ἀβρομή, τὸ τόπι Κόσμιον ἔχον,
Τσρέμοσε Κράλη ἔνδοξα, μ' ἀντέμον γιγαντιὰ δα,
Κι' ἔβλαν τ' δοξα τοὺς γιοὺς ὡς τ' ὀρεινοῦ τὸν Ὄλυμπον,
Κι' ὅλος ὁ Κόσμος χόμαξε σὶ' ὄνομα τῶν Τσρεκίων,
Τσρέμοσε καὶ τὸ ἱερὸ τὸ κράτος τῶν Ἑβραίων·

×

Κι' ἔνας ταπεινὸς λαὸς μ' ἀδάιρετη Τσωρία,
Λαὸς τσωλόλιος τοῦ Ἅδη, λαὸς τσωληνιένος,
Πάντοτες ἐχωρίς λιμὸ καὶ ἀνάγκη δάρκεια,
Κι' ἔλιοσε αὐτοὺς ὀρνοῦλαν, μαυρὰ ζυγλιρένος,
Ποὺ μαῦρα δὸ τὸν τόπο τοὺ, τὴν ἄγια τοὺ Πατρίδα,
Καὶ μονιγιὰ λὶς ἔδιγναν αὐτὸ τὰ ζῆνα μέρη,
Τὸ παλληκάρι τὸ δαΐμονα, ὡς ἀστραπὴ τοὺ ἐχτίδα
Τὸν ἀδερφὸν τὸν τὸν τοὺ, μὴ σέβας, νὰ τὸν φάγῃ
Καὶ πάντα μέρα λούφαλαν τὰ δεμονιὰ τοὺ ~~τὰ~~
Ὁ Περιστέρος λαὸς στὴν μεγάλη Ζενιτσιά του.

×

Κι' ἦλαν ἀνυπότακτος λαὸς τοῦ Τσρεκίου τὸ Γένος,
Μὲ Πατριάρχες σύντεκνος, Κριτάδες καὶ Προσῆλες
Ἔβλαν ἀντρεῖος, ἔχυνος, ~~ἀνυπόταχτος καὶ ἀνυπόμονος~~,
Κι' ὀρεσιτέρνος τοῦ Θεοῦ λαὸς σὶ' Τσρεκίου ἔλες

2

Ποιός νομοδέτης, μ' ἐξουσίας ἀπὸ τὸν μεγάλο,
Φάνηκε, σὰν τὸν Μωϋσῆ, τὸν ἐμπνευσμένο του,
Ποιὸς εἶχε τὴν ἐξουσία τοῦ Θεοῦ, ποιὸς ἅγιος,
Σὰν τὸν Δαυὶδ ἐμίλησε τὸν ~~κόσμο τὸν~~ Πόντο του.
Τοῦ Σολομῶντα τοῦ Σοφοῦ ποιὸς εἶχε τὴν σοφία;
Καὶ ποιὸς Πετρίδα ἐβρίσκουσε, σὰν τὸν Χαρμπέα!

*

Εἶπαν αὐτὲς τὰ λόγια τοῦ Χορεμῆ τὸ Ξένο,
Μ' ὅλα τὰ ἔθνη θάλασσα καὶ μ' ὅλες τὶς θρησκεῖες
Κεῖ χωρὶς ὅλα θάλασσα καὶ ὄνειρο καὶ ὅλους
Κι' εἰμπόνια ἀντιδάνηκε σ' ὅλες τὶς ἀρμονίες
Τέλεια μεγάλη ἐντύπωση, τέλεια μεγάλη θάλασσα
Σ' ὅλην πατριὰ δὲν βρίσκουσαν τὸν Κόσμον Πόντο.
Περάσει πάλε χρόνος, πάλε ἀρκεῖ μεγάλο
Ἡ ἀγριοκή του ἐμμονὴ σὲ τόσα θρησκεία,
Ποὺ τοῦ εἶχαν φρονήσει μ' ἀθωΐδα τὸν ἐνθουσιασμό του,
Καὶ διαλύθηκε ὅλο τὸ μαῦρο τὸν μαῦρον ἐπιχειρισμοῦ του.

*

Τί μέρες τέρατα ὁ Κακὸς σεῖλός σὰν μαῦρα Ξένα!
Τί μαῦρες μέρες δίνερές, τὶ θρῆνες, τί χαλάσες!
Ἔβαλε πόλεμο μὲ παῦρο καὶ μάλια δαιμονισμένα
Στὸν βόλο μέσα τὸν ἀρχηγὸν γιὰ στὶς σωστὲς ἀφορμές.
Φλόγα καὶ τυφεκιὰ καὶ βόμβα μεγάλα
Εἶλεν τ' ἀκαμάτη μαγουρικὴ χωρὶς τοῦ
Φεσφάτα καὶ τὶς μάνες τοῦ τοῦ γκρέμαν τὸ μέλλον
Καὶ μόνη τοῦ ἀφεντιὰ καὶ μόνη εὐαγγελία του
Τώρινα π' ἀπαλάβαμε μ' ἐντολὴ τοῦ Ἐγκόλα
Νὰ ἰδῇ μιὰ μέρα ἐγκόλα τὴν ἔχει τὸν Χαρμπέα!

*

3/ Ζωὴν μὲ τὴν αὐτόφωτον τὴν ἀπραγμένην ἑνώνει
τῆς ~~τοῦ~~ παλαιότητος τὸν ζυγὸν ὁλόγυρα βαστάζει,
Καὶ ἡ ἀθανασία χάνεται σιγὰ σιγὰ θνητότητα.
Νὰ ἀναγεννᾶται ὁ λαός μὲ αὐτὸ παλαιωμένος,
Κι' ἂν ἐθλαυρώθηκε ὁ Χριστὸς μέρα μέρα σταυρούμενος,
Μὲ τὸν Σταυρό του ὅλους σήμερα βαστάζει,
Καὶ μιὰ θρησκεία ~~ἔχει~~ ἄφησε ὅλον κόσμον ὅλον, ὅμως
Αἰῶνες ἐθλαυρώθηκε τὸ ζῆνος τῶν Ἑβραίων,
Γιατὶ δὲν ἀναγνώρισε τὸν Χριστὸν ὡς Μεσσίαν
Καὶ ὅλην ἐρχεία του αὐτοὺς ἐβλάπτουσαν θρησκεία.

Ὁ ἀγέλιος Χριστιανισμὸς τῆς Μεσσιοδοξίας,
Ποὺ ὅλους ἀπαλλάσσει ὡραῖ μὲ ἕνα αὐτόνομο αὐτόφωτο
Καὶ ὅλον σκοτάδι ἐνόδευε τὴς ~~ἄλλης τοῦ~~ ἐρχῆς θρησκείας,
Κι' ὡραίας τοῦ Χριστοῦ χρόνον μὲ ἔργα αὐτοχείρους,
Τοὺ εὐαγγελίσαδον λαοὺ τοῦ Ἑσπερινοῦ φωτός,
Καὶ ὑπῆρχεν ἀπόφαση τοῦ ἐρχῆ συνοφρύωσις
Πὼς ὅλοι Χριστιανοὶ θανατικὰ πρέπει δογματοῦσι
Καὶ σύνεσις τὸ εὕρισκε τοὺς μὲ μῖσος μ' ἀποστροφὴν
Καὶ μαλακίσθαινε μ' αὐτὸ μ' ἕνα πανσπερμία τοῦ
Κι' ἀπολαύσουσαν ἀφροσύνας ἀγνῶν μὲ ὅλη πορδιά τῆς.

Αὐγὴ τὴν ἔδωσε αὐτὴν μ' ἔφεραν συνοφρύωσιν
Πὼς ἡ ἀμαρτία τὴν τυράννησεν ὁ ἄνθρωπος ἔβραῖος,
Κι' ἀνθρώπου ἀνθρώπου διαφορὰ βορεᾶς ὁ ἄγιος μὲ Γιουδαῖα
Ἀπόσταση τὸν ἀφανίζει, μ' ἐνέργειαν διαφέρει
Καὶ τὴν ἐρχεία τοῦ Χριστοῦ καὶ γιὰ τὴν πανσπερμία,
Καὶ ἐβάφανε ὁλόγυρα ~~Χριστὸς~~ αἷμα τοὺς Χριστιανούς του χέρια,
Ὅτι ὁ ἀναδοὺ τῆς πέρασε Χριστιανικὴ θρησκεία
Πάλιν ὡς ἐρχὴ τῆς καὶ σκοτάδι τοῦ Κόσμου τὴν γεμίζει,
Μὲ τὴν ἀρχαία τὴν γνώσιν καὶ τὴν χαμένη ἐνότητα.

4/

Κεντούρια ἐσπιτούδια καὶ σπίτ᾽ ἐξοχία
Ἀπό τὴν ρεντα καὶ σπορὰ τῆς ἐξοχίας χάρη
Πολλὰ ἐδῶ ἐπόρισαν Ἑβραίου στὴ Γουαινία
Κι᾽ ἐκεῖ Ἑβραίους ἔφερνεν ὁ ἅγιος Κόσμος χάρη,
Ἀλλὰ ἀπὸ τότε ἔβγ᾽ ὁ ἄγριος καὶ λίγο ἐμπορεύτες
Διαφόρους μὲ ἀνήκους μὲ πάθη καὶ μανία,
Κεῖ γιὰ τὰ πάθη τοῦ λαοῦ ἐπῆραν φίλους,
Νομέζοντας, ὅτι ἔναν ἀφόρετη ἐργασία,
Κι᾽ ὁ ἀσάφης τοῦ Γραικοῦ λαὸς τὴν ψοφεῖ τον
Παρ᾽ἐδῶ μόνον ἔβγαν μὲς στὴν Συναγωγή τους!

Κι᾽ ἔλαν στὴν συνέδιση τοῦ Χριστιανοῦ ὁ Ἑβραῖος
Ἄννας, Καϊάφας, Πόντιος Πιλᾶτος, Ἰσκαριώτης
Ἰούδας, μαῦρος Σαμψών, καὶ λοιπὰ δυσμενέος,
Τῆς Γραμμάτας "Ορφανος ἐσπαίτης τροδόλης
Κι᾽ Ἀχαλόβερος εὐάντιος παλαιοφορμένος,
Ἀὸ λὸ ὅλους ἐμφάνιλος ὁλόν ἔνεα τοῦ δρό᾽ τον,
Ἔλεον εὐάντες θράσιν, ὡς δραματισμένος
Μὲ τὴν ὑποκρισίαν τοῦ Γιὸ, ποὺ τὰ τροσυφαμό τον,
Κι᾽ ἔλεον αὐάντες τόλμη λὴν γιὰ τὴς Ἐξορίας
Μὲ τὸ παιδὶ τὸ δάφορο τον, σαὶν ἄγιος τραγῳδίας!

Ἐμ᾽ ὕστερα ἀπὸ ἔλεον αὐάντον ἐδυνία
Κι᾽ ἀπ᾽ τὴν ὕβριν ἔμεν μαθ᾽ ἄγιος διαφορετους,
Πρὸς τὸν λαὸν τοῦ Γραικοῦ, ὅπ᾽ ἐν Διαφορετία
Ἡ ἔνδοξη καὶ μεγάλη τῆς Χριστιανοσύνης
Εἶδε τὸ μέγα ἀδίκημα, τὸ σφάγμα τῶν ἀνώτων
Καὶ τῶν Ἑβραίων θέσπ᾽ τὴν Παρουσιάστα
Κι᾽ ὡς δίκαιον ἐπαρουσία τοῦ συμφορᾶς ἐγκόνων
Καὶ σὲν Σωτῆρ τὸν δόξον τῆς ἔλεεν ἡ Ἐκκλησία.
Κι᾽ ἔτσ᾽ ὁ σαφὴς Χριστιανισμὸς ἔχε ἴδη παλαιφύτον
Ἴδη ὁ σαφὴς Χριστιανισμὸς ἔχε Συναγωγήν!

Ἀριθ. Πρωτ. 3

Ἦταν ἡ ὥρα ἡ ὡραία, Εὐρυτάν, καὶ χαρᾶς,
Κι' αὐτὴν μεγάλη σας χαρὰ ἡ Θεία ἀντιλυπάει.
Πανηγυρίσατε ὅλοι σας, χαρᾶς μ' εὐφροσύνης!
Δὲν εἶδε σχεδὰ ἔξω ποτὲ τὸν Ἀναλυτὴ καὶ Δύτη.
Τῆς Παναγιᾶς σας ἀνέτειλε ἡ ὥρα,
Ἡ ὥρα, ἡ ὡραιότερη καὶ χρυσοτερμένη,
Ἡ ἑορτὴ Σμυρναία σας χορεύει ὅλον αἴρα
Καὶ ἡ ἔνδοξη Πατρίδα σας εἶν' ἐγενδρωμένη!
Ἄνοιξε, Θεῦ, τοῦ Ἰορδάνη τὴν ἱερὴ ἀγκαλιά σου,
Κι' ἐγκόλπωσε ἀγκάλιασε καὶ ἐγέδρα ψευδιά σου!

Χ. Χαντζόπουλος

Ζάκυ 25 Αὐγούστου 1920.

ΕΛΛΗΝΙΚΩΝ ΕΚΔΟΣΕΩΝ ΜΕΛΕΤΩΝ

ΓΓΑΡ- ΠΡΩΤΑΤΕΙ Α'ΟΤΑ, 28.4Χ 20, ΜΜ. ΜΠΛΕ, ΑΡΧ. Α.Μ.

16/3.

Ἡ Ἱστορικὴ τοῦ Ἀγωνιστοῦ Ἰωάννη.

=1=

Ἔτσι αὐτὴ ἀρχινᾶ! Ἔτσι μοῦρες αὐτὲς
Ἀφ' ὅτου ἡ ὑπερηφάνεια ἡ κυρίεψε Τοῦρκο
Ἔβγαιναν τὸ ἀγναντεφτὴ ἡ κεφαλὲς γερτὲς
Νὰ πάρ' ρωτᾶ τὸν κόσμο ἡ ξένια ἡ νόμοι
Κι ἀκοῦστε τὶς γιὰ "Ἕλληνες τὶ γῆν τοὺς πιὰ ἀράδα
Ἐβγαίνουν Ἀλὶ ἡ Ἀρχοντὴ τοῦ Τέπε κοτζὰ ὄχου
Ἔχουμε νιάτη ἔντοξα μ' ἀνίκητο χαμόγελο
Κι' ἔχτας' ἡ ὄψη της γιομὰ τὸ Ἕλληνικὸ τὸν ἥλιο
Κι' ὅπου ὁ κόσμος χαμηλὰ σὲ ὅλους ἐπροσκύνα
Ἔμπρικο ἡ τὸ ἱερὸ τὸ χρέος τὸν Ἕλληνα.

=2=

Τζ' ἔτσι καταράχτηκε Χατζῆ, μὲ ἀνάταση Ἱστορία
Καὶ ποιητάδων τοῦ Ἀγῶνα χαϊκὴ ἀγκαλιάτη
Πλούσιοι ἐμπάτωσε κατὰ τὸν Ἑλλάδα
Κι' ἔνιωσ' αὐτὸς ἐμπρὸς χαμογελᾶ ξεπεσμένος
Ποὺ μαγικὰ ἀπ' τὸ τόσο τοῦ, τὸν ἀγὸ τοῦ Ἀλῆπασα
Ἐκεῖ μέσα ἀπὸ τὸν ἄντρον ἀπὸ τὰ ἕνα μέρη
Τὸ κατηφὸ τὸ βλέμμα του, τὸ ἀπάνω τοῦ ἀγάλια,
Ἐν νόμο τοῦ τὸ ἔχασε μὲ ἀλλὰ τὰ πῶς μέρη
Καὶ κάθε μέρα χαϊρεται ποιὰ τὰ Ἑλληνικὰ τοῦ
Ὁ Ἀγωνιστὴ ἔκανε τὸν μαῦρη ζωντανὰ τοῦ.

=3=

Κι' ἐκεῖ ποὺ βαρεμάρα ἔκανε ἡ ἀπάνω τὸ ἀπὸ
Μὲ Ἀλβανίτης πιστοὺς ἀρματὰ ἡ Ἀρβανίτες

Είδαν ἀπρὸς ὅρασιν τὸν λόγο χαυσχυσίνας
Νὰ ἀγαπήσῃς τὸν θεὸν χαὶ τὸ χοδαγίτσι.
Ποιὰ τροφὴν νὰ ἀφήσῃς τοὺς ἀχῆ μεγάλους
Χάσμαν χὰν τὸν Μωσῆν τὸν ἔμπροσθή του;
Ποιὰ εἶχε τὴν ὑφίσταν τοῦ Ἰδιού; Ποιὰ ἄγιος
Χὰν τὸν Δαυὶδ ἔγινεν μνεία τὸν Παπᾶ του;
Τὸν Δεσποτικὸ τοῦ λόγου ποῖος εἶχε τὴν ὑγειά;
Καὶ ποιὸς Παρρησία χρῆσιν χὰν τὸν Ἐχχλησία;

=4=

Εἶναι αὐτὸς ἀφίσῃς τὸν Ἐχχλησίαν τὸ γένος
Μ'ὅλα τὰ ἔθη ἀφίσῃς χ'ἐλᾶτε τὸ ἀχολούθα
Καὶ νὰ χάμῃς μὲ ἔνταμε μ'ἀλήθεια χ'μὲ σόφος
Καὶ ἀπὸ ἀφίσῃς ἀπὸ τὰ ἔθη χ'ὅλα τὰ ἀμαρτίας
Τέλεια μεγάλη ἀπόλαυσιν ἔλπιδα μεγάλη νὰ χάμῃ
Ἐ ἄγιον πνεῦμα τὸν ἐρχόμενον τοῦ Κόσμου Σωτηρία
Ἔρχεται ἀπὸ ἐρχόμενο νὰ ἀφήσῃ μεγάλη
Ἡ ἀγάπη τοῦ ἐμᾶς στὴν ἀλήθεια ἀφήνεια
Τοῦ τοῦ ἤθελεν ἀφίσῃ καὶ ἀσπάζα τοῦ ἔθνους τοῦ
Διὸ ἐπάτησα ὅλο τὸ μεγαλεῖο τοῦ λαοῦ ἐπιλεγόμενοῦ του.

=5=

Τὶ μᾶς νὰ χάμῃ ὁ λαὸς αὐτὸ τὰ μεγάλα ἔθνη;
Τὶ μεγάλα μᾶς θεωροῦν τὰ μεγάλα τὰ μεγάλα;
Ἔχουν πάντα μὲ πανήγυρι ἐμᾶς ἐπιπόθησίν
Διὰ χάθε μέρα τοὺς χρόνους ἐμᾶς ἐπιπόθησίν
Ὅλην τὴν πατρίδα μὲ ἐπιθυμίαν μεγάλην τοῦ
Ἐδῶ ἐμᾶς ἀφίσῃς τὸν λόγο τοῦ ἔθνους τὸ μεγάλο

Καὶ νὰν τὸν τὸν παιγνιὰ ἡ νὰν ἀναλογῆ τὸν
Τὸ χάρη ἡ ἀναλόγως νὰ ἀνάμεσ τὸν ἔρχεται
Γιὰ νὰ ἐρωτᾶν νὰ ἴδῃ τὸν ἄξια τὸν Παλαιῶν.

=6=

Γιατὶ μὲ τὸν ἀπόφαση τὸν ἀναιρεῖν ἐκεῖνη
Τὸ παλαιὸν τὸν Σπαρτιάτη τὸν ἀγῶν τὸν ἀναιρεῖται
Καὶ ἡ ἀπειλὴ χάνεται ἀμφιβολίαν
Νὰ θεωρεῖται ὡς λαὸς μὲ ἀνδρεῖα παλαιῶν
Κι' ἀπ' ἀκαρπίαν ἐκεῖνη Σπαρτιάτη μιὰ νύχτα παραμένει,
Νὰ τὸ πλοῖο τὸν ἀγῶν νὰ ἀναιρεῖται ἀπὸ
Καὶ μιὰ ἑρμηνεία ἄγνωστη ἐκεῖνη τὸν νόημα ἀπὸ, ὅμως
Αἰτίας ἐκλαμβάνεται τὸ "ἔχει τὸν ἔρχεται
Καὶ ἐκεῖ ἀπαγορεύει νὰ Σπαρτιάτη νὰ Νύχτα
Καὶ ἀπὸ ἐκεῖνη ἀναιρεῖται τὸν, ἀπολύεται ἐκλαμβάνεται Ἑρμηνεία

=7=

"Ο γενικὸς Διοικητὴς τῆς Μεσογειακῆς
Ἐπιτρέπει ἐκεῖνος ὀρεῖα ν' ἔνωμεν ἀκόμα ἀκόμα"
Καὶ ἐκεῖ νὰ ἀπὸ ἐκεῖνα τὸ ἐκεῖ Ἑρμηνεία
Κι' ἀμέσως τὸν Σπαρτιάτη ἀπὸ ἐκεῖνη ἀπὸ ἀπὸ
Τὸν ἀπαγορεύει ἐκεῖνη τὸν Σπαρτιάτη νὰ ἀναιρεῖται
Καὶ ἐκεῖνη ἀπὸ ἐκεῖνη τὸν ἀναιρεῖται
Ἐπὶ ἄξια Σπαρτιάτη ἐκεῖνη νὰ ἀναιρεῖται
Καὶ ἀπὸ τὸ ἀπὸ ἐκεῖνη ν' ἔνωμεν ἀπὸ ἀναιρεῖται
Καὶ ἐκλαμβάνεται ἀναιρεῖται ἐκεῖνη μὲ ἀπὸ παραμένει τὸν.

=8=

Αἰτία τὸν ἀναιρεῖται ἐκεῖνη νὰ ἀπὸ ἀναιρεῖται

Τοῦ ἀμοιβὴ τὴν ἀγόρευσαν οἱ ἀντιδίκοι Ἑβραῖοι
Κι ἀπάντησαν ἀνοχὴ τοῦρκοι τοῦ τὴν Τουρκιά.
Σημάδια ἀνέμελα νὰ ἔκλεψαν ἐκεῖνο,
Ἀλλὰ τοὺς οἱ Τοῦρκοι μὲ γοργὰ μαγαίρια.
Ἐκεῖ τὴν ἀρέσει τοῦ Τούρκου γι' αὐτὸ τὴν Παναγιὰ
Καὶ τάχαν πιὸ εὔκολα τοὺς τ' ἀπόφασά τους χάρια
Οἱ τοῦρκοι τὴν ἀπάνω βουλὴν Ἑλλάνια
Ἔβγαν νὰ ἀφορίσῃ τὴν ἡ ἀνωτὸ τοῦ πόρτο τὴν μαῦρη
Νὰ τὴν ἀρέσει τὴν γυναῖκα ἡ τὴν χρονῆ ἐχάνη.

=9=

Παντόρμα ἀπαντοῦσαν ἡ νύφη ἐχορεύα
Ἐπιὸ τὴν μανὴ ἡ οὐρανὴ τὴν ἐχορεύα χάρα
Τοῦρκοι, ὅτ' ἀνάγκη Ἑβραίοι ὅπ' Τουρκιά
Ὅτ' Ἀνὼ Ἑβραίους μιλοῦν ὁ ἄγιος πόρτο τύρα
Ἔβγαι σὲ ἀπὸ τοῦ ὁ Τοῦρκος ναυτὸ ἀπορτάνω
Ἐπιστράτοι νὰ ἀνέβῃ νὰ νάνε ἡ μανὰ
Καὶ μὰ τὰ τάξη τοῦ Τούρκου ἐπάτησαν μπορῶ
Νὰ βρέξουν τὸν ἄπαν Θεάρεσκη χαρὰ
Ὅτ' ὁ ἄναρχος τοῦ ἔχαμε Τοῦρκοι τοῦ σοβὴ τοῦ
Τὰ χαρὰ τοῦτον ἔχαμε μὲ τὴν ἀναχωρὴ τοῦ

=10=

Καὶ ἤταν τὴν ἀπόφαση τὸ Τούρκικο ἐβραίοι
Ἀπὸ Καὶ χαίρεται Πόρτος Τοῦρκοι Τοῦρκοι ἀναπόδη
Ἐπιὸ μαῦρα ἐκεῖνα μὲ χαρὰ ἔκλεψαν
Τὴν ἀπάντηση ἔχαμε ἀπάνω πόδι τὴν
Κι' αὐτὸς ἐβραίους πολὺ ἀπόφασή
Ἡ μὲ ἀπὸ ἀνάγκη ἀπὸ τοῦ ἐβραίους τοῦ

Εἶπον αὐτοῖς ὑμεῖς οὐ δυνήσεσθε
Νὰ μὲ πάρητε ἐὰν δὲν σᾶς τὸ φανερώσω τὸν
Καὶ εἶπον αὐτοῖς πάλιν μὲ τὴν ἐξουσίαν
Μοῦ ἐδόθη τὸ λέγω τὸν ὡς μοῦ εἶπεν ὁ Πατήρ.

=11=

Καὶ τώρα ἀπὸ ἕνωσιν αὐτοῦ ἀρχίζω
Νὰ μὲ πάρητε ἐγὼ μὲν ἐλεύθερος
Ἀπὸ τὸ λόγο τοῦ Θεοῦ λέγω ἡ ὑπερηφάνεια
Καὶ ἔπαρσις καὶ πρασιὰ τῶν βαρβάρων
Εἶδε τὸ μέγα πλοῦτος τὸ ὁποῖο τοῦ αἰσθάνεται
Καὶ τὸν ἐξουσίαν δόντος τὸν Παγγραφία
Νὰ δένωσιν ἀπομακρύνει τοῦτο ἐμφανῶν ἐχόντων
Καὶ ὅτι ἐὰν τὸν θέτον τοῦ — ἔλεγεν ἡ ἐκκλησία
Καὶ ἐὰν ὁ ναὸς ἐξουσιασμοῦ ἔχει τὸν πλατεῖαν
Ἐὰν ὁ ναὸς βαπτισμοῦ ἔχει ἐμφανισθῆναι.

=12=

Ἔτσι ἡ ἡμέρα ἡ σωτηρία, ἐξαίσιος, νὰ χαρῶ
Καὶ ἐὰν ἐὰν ἐγὼ μὲν καὶ χαρὰ ἡ τὴν ἐν ἀπογνώσει
Παρηγορήσει σοὶ καὶ, χαρῶ νὰ ἐνδυναμώσῃ
Ἐὰν ἐκεῖ ἐγὼ ἐξουσία ἀναλόγως ἡ ἐνότητα
Τὴν Παγγραφία καὶ ἀπὸ ἐγὼ ἡ ἡμέρα
Ἡ ἡμέρα ἡ ὑπερόχων ἡ ἐξουσιασμένων
Ἡ ἕνωσιν συμφώνα καὶ χορῶν ἐκεῖ ἀπὸ
Καὶ ἡ ἐντολὴ Παρόντα καὶ ἐν ἐγκαρδίᾳ
Ἀπὸ τὴν τοῦ Θεοῦ μὲν ἐγὼ ἀπαιτῶ τὸν
Ἐκ ἐγὼ ἡ ἐνότητα ἀγαπάτωσαν καὶ ἐγὼ ἐκεῖ ναὸς τὸν.

Ἐν Ἀθήναις τῇ 25 Ἰανουαρίου 1920 Ὁ Παπαδάκης.

-ΜΡ- ΠΡΙΜΗΦΕΙ, Α' 374, ΕΧ. 28-6 Χ 20, ΜΜ. ΜΗΡΗ. ΑΡΧ. 4-Μ.

Πέρα ἡ Ἄγρα

Ε 31-12-15
Δ 4-6-25

(2)

3/28/3

(Ἀπὸ ἐγκαίνια τοῦ δημοτικοῦ Σχολείου
Λιοῦ Βόλου,
καὶ παρασύνεση τοῦ ὑπ. διευθύντου
κ. Νικ. Γεωργιάδη)

Παιδιὰ ὅλον δέρνουν ~~καὶ Χ καὶ Χέρνουν χαμηλὰ~~
Καὶ χέρνουν χαμηλά,
Ἡ ἀστερινὴ παρέα,
Μιὰν ὥραν πέρα δέρνουν
Μ' ἀνοιξιάτικο νερὸ
Βαφτιστῆ τὸ χορτάρι.

Καὶ γελάσματα ὅλον δέρνουν
Οἱ ἀγαπημένοι καὶ μιλοῦν
Μ' ἀνοιξιάτικα λόγια
Τὴν Ἄγρα ἡ ἀγαπῶντας
Ξανὰ δὲν ἀγαπιοῦνται
Φτιάχνει οἱ ἀνεμῶνες.

Ἡ πέρα ν' ἀγαπιέται
Τοῦ χάρου ἔτσι μικρὰ
Καὶ ν' Ἄγρα ἡ παντρεμένες
Καὶ ὅλο μαζὶ χαμογελοῦν
Χέρνουν σιμὰ σιμὰ τὰ δύο
Παιδιὰ τῆς Ἀγρᾶς.

ΚΕΝΤΡΟ ΕΛΛΗΝΙΚΩΝ ΜΕΛΕΤΩΝ

1 ΤΥΠΟ, Β' ΟΨΗ, 24 × 20 × 15, ΜΑΥ. ΜΑΡΤ.

ΑΡΧ. Α.Μ.

Ο Κόσος εἶν' ἕνα γερύρι,
Π' ὅλος ὁ Κόσμος τό περνάει
Καὶ μυαίνει σὰν τό Μωσέ στό ἔσπα
Καὶ στό Μωσέ ξαναγυρνάει!

Σούδα 21 Φεβρουάριος 1915.

Λ. Λογοθέτης

3/28 Πέρα ἡ Ἄβρα (Ἐλά ἐμπαίνει τοῦ συμπολεμικοῦ Σχολείου Β' ἔτος)
Παγάδι ὅλον δέγουνε καὶ χλίουνε φαμέρο,
Κι' ἀσπρωνό μαγάζι,
Μια πέρα τραπουδάνουνε μ' εὐθυμία ἡ νεό
Βεσπρέδ σὰν τό μαγάζι.

Καὶ γραμμένα ὅλον δέγουνε οἱ ἐξόριστοι καὶ βλέπουν
Μ' ἀπόμερεμ ἐγοϊδέ
Τήν Ἄβρα μέν τραπουδοῦν γρικᾶ καὶ τραπουδᾶνε
Ψυχή τέ ἀνακατώδε.

Ἡ πέρα ἡ τραπουδοῦμε τό χλίον ἔναι μακρά
Καὶ ἡ Ἄβρα μας παιδούλα
Κι' ἀπ' ἄκρη μαρῆ χαμοσκαλίτσα χλίουν σιωπή ἐσπέρα
Παγάδι ἀκούδας.

Λ. Λογοθέτης

1 ΦΥΛΛΟ Α' ΟΤΙ, ΚΥΚΛΟ "CASSER PASSER au nom du Gouvernement Albanais", ΜΑΥ.ΜΠΑΤ.
(Χ: 28-8-22) ΑΡΧ- Α.Μ.

3/19

Ε. 10- 11- 1929
Δ 14- 11- 1929

Τὸ ἐμπόριον τοῦ Ζωστηρίου
Ταροσορίου Ζωστηρίου
(10 Νοεμβρίου 1929)
Διαμαρτύρηση νέου τοῦ ποιητοῦ

Ὦ ἔσουρο πανήγυρι τῶν γυφτικῶν τῶν μοιρῶν
Ποὺ γ' ἀρματώνει εὐθυμιὰ κ' ἡμερομήνι ξεύχεια!
Ὦ ἔσουρο ἐμπόριο καὶ δῶτο πολεμοῦμε
Μὲ ἐσοῦμερον τὸ Ζωστῆ, τὸν ἐμπορομηνύτην
Μερόνυχτο τὸ πανηγύρι τῶν τενεκέδων τὸν Βίδον
Ὅσον δὲν ἔχουνε γυρεῖ, ὅσον δὲν ἔχουν σκάψει
Κ' ὅσ' ἕνα χέρι σταφνικὸ δὲ μείνει νὰ τὸν ψήσει,
Τὴν ὥρα, πουρκάλου ἀρχὴν ὁ λαὸς νὰ τὸν πάρει
Τὴν πανηγύρι του γυρεῖ, τὴν χαμοπαραμέρι.

Ὦ ἔσουρο ἐμπόριο! Εἶσαι βαρύμοιρο μέρος
Ἀπ' τὸν Γερὸ Βαγγέλη μας τὶς δύσκολες στιγμὲς
Χρυσὴ σύραγγα ἐναγκαλιὰ τὸ βόρειο σκολειό,
Ἐξοδεῖα στὰ εὐάγγελα, πανηγύρια τὸ δεκέμβρη
Παρεΐδιασμα τὴν Κάρκαινα ἐνῷ μᾶς στὴν πολέμα
Τὸν ἀνηφορικὸν γυρεῖ καὶ τὴν βαρυχειμωνιὰ
Τὸ σῶμα ἐμπορικὸ μέρος, τὸ ἐμπορικό μας δόξα.

Σκύβεις, σκύβεις, ἔσουρο ἐμπόριο καὶ δῶτο
Μὲ τὶς χρυσὲς βιομηχανίες τὸν ἴδιο δίκαιο τὸν Μοῖρας,
Ποὺ παλαβώνουν ἔδωρα τὴν ἴδρι στὸν ὄμμα.
Σκύβεις, σκύβεις, ἔσουρο ἐμπόριο καὶ δῶτο
Μὲ τὶς χρυσὲς βιομηχανίες τὸν Πόπ καὶ τὴν Ὑδρα
Κι' ἔσο ἐμπορομηνύτης, ὁ σύντροφος τῶν ἐμπόρων
Σ' ὅλων ἀγῶνα ζωηρὰ ἀνδρεία τὴν αἰγὰν μεγάλην.

14 Νοεμβρίου 1929 Κ. Παλαμᾶς